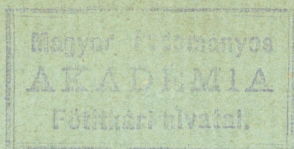

c.)

Évk. 1889. szept. 21.

III.

Nádasdy-pályázat.

Igaz szerelem.

Elbeszélő költemény,

4 fejeletben.

Geligo: "Élvi a meumpot
Mindou, ami égi.
Az igaz szerelmet
Az Isten is védi."

Fajó szerelme.

A mult sírhalmaimad virágait lépem
Az emlékezet ez évi nap fényében.
Mielőtt akouban Rosszotuba kötöttem,
Beszéljön át lelkiimre a szerelme földem.

Egy sziget rubinból, mit meseljük napnadr
Dugai, a virágok hullóimre ringatnak.
Följa a reményiség, az öröm jórúga,
Öröklé harmatból, sugaras hírváwa.

Von ott zengő madár, ég, uillagok, felhők,
Nőző, puszító vhar, sítva nyögő szellők, --
Fígri, szelid galamb. S atri lakik illeu
Léhes ördög, vagy egy jó angyalost Istén.

Soha von ilyen sziget. Egy von minotaurinek.
Addig nyugodt bítki, mig ezt nem sejté meg;
Mert ha jártam ki kérd virágai hullóimra,
Gyermekül fajó könnye rordul ki utáwa.

Legkivált ha nagyja felhők köze mélyed,
S vízza maradt fénye: emléke; az élet
Minuten örömetől elszakadhai káltsat,
Vádatba, hogy mindent le magad eljártad!

Szivimre ez a sziget. Ha jön a búlelet,
Szártosság egy napfény jötét éje felett,
Mellyel együtt fut a nyugalom is forra,
Hogy ne lallja kötbé e szigetet soha.

É barmileg rejtőd a forró nap élől,
Teltünül az égen egész vélelőül.
Teltünül és rogyog. Meddig? Soromul kiska
Mely magját a felejtés éjével borítja.

Ab gondolta mindent a grófne léánya,
É írte hogy a sziget a napot kívánja -
Mely ugyan belőleged szive rejtekebe,
É mint rogyogó fénykép ott maradt a képe.
De hogy szereti őt, hogy vitat szereti,
Egy szem pillanattal sem mutatja neki.
Hogy meglátja azt, holt is egy kis levelet,
É a régi szép helle hullómai felett.
Majd kért az ajtó kintésére leve
Mely a sírban elfordultak lőte.
Oh! mert hogy is nézhet csak egy nevelőre?

"Hogy remeged, mint ha vitéz volna tettem.
Szívem ide néz, kellem vissza tettem.
Szívem mindeu vágya hozzá kötött ségen,
Mégis úz, úz tőle tőre büszkeségem.
Chatolam, ez a súlyos szornok öndőny
Bővint kört növeszt boldogságom földem.
Szívem lépi, virxi, hogy xohogni lásson,
Leopold a könyvek mossóli pinulásom?
Jelenlenteim. mért is szeretem őt?
Ha ez oly nagy vitéz a nagy világ előtt?
Draug miért vágyott a gróf léánya, miért,
Ha a koronásan nem jöhet a szivét?
De mért ingadozom? A szív, az az élet.
Ha könyve kitobbor, mindeu seummivé lett.
Nem derül fel, ha irny borul reája,
Gróf, hercegi férj fiúves Koronája!

Hogy ő nevelő csak, mért féjjen ez nekem?
A rang íres gőgjes rágyem mivelkedem.
A jó, szépség, ami boldogsággal terem,
Nemes szive melyen így is felismerem.
Szerelem őt, forró, kirkau szményileg.
Vélküle nekem az egész világ hiedeg!
O' a nagy rogyogó kenget melye, Reblem...
Oh! mért is helyen még tovább svednem?
Meglátam a söras leveleken neki,
Hogy valaki kirkon, de nagyon szereti.
A forró kirk az is nyitlam van megjiva:
"Vagy a Marjaita jeltől, vagy a sírba.
Földelgassa hi az. Nem lesz neki neher.
Kirkalája mikelyt az én szemembe néz."

Birkalája a szivét s az a kis levelet
Kirkalól Kivé a kis partat felett
"Juggo" leveletartó kelesere kéve; --
Alatit kéz az Eglől forró szerelmére.

Halki neszrel az ajtó épp ekkor nyitit fel,
É bales a grófne kérdő kirkalattal:
"Te itt vagy? É meg csak szeggyepit sem éget?
"Ha a nevelő most itt katalua kéged! --"

-- "Emrengtem kirké, e szép kéjlet néve.
Hogy csak innen kép, a minap villem éxte?"

-- "Ugy? Te nagyon sokkot nézed ezt a kéjlet.
Nem sejtve hogy én is Kivérek utómad,
É hogy míg képxeleted atxáll völgyön, halmon,
Hó vágyadtól égo sönajlasvol halmon!"

-- "Oh! Jelenem! mikor, mikor..."

-- "Ugye, mikor
Oly kéjre e kéjre az althonji bíbor, --
Majdnem olyan mint most atxod rixta kéje,

Mert sárvát szerelmét kagadui nem bírja. ---

– „Jó anyám! megváltom, elnem kagadhortom,
S író is levek, vagy sírba visz békültem.
Tudod, hogy egykor volt Ninyilik a rózsá....
Borásd meg anyáskám. Nem lehetek róla.”

– „Óró? talán bizon azt az 7-ét szeretted,
Hogy xavarral szegted földre térülteled?”

– „Igen, Síndot. Anyám! Néked, ne kitted meg ez.
Sívem minden vágya csak érte eszél.
Ó oly szép, oly neves, Ninyilik volt,
Pár Ninyikó élben nyugald a való.”

– „Tündér Ninyilik, mi érteled jön, kanyom,
Hogy betöltöd Ninyilik Ninyiliköt esüvöljön!
Ménjárja mesének. Ugye, bréja legyen,
Mégdél sem Ninyilik, hogy kényeljen veqyem?”

– „Anyám! Néked, anyám, ne légy oly szigorú.
Ne rejtsem vilámos arcodon a ború,
Hallgassd meg kanyarát anyai sívednek,
S nérd, oh! nérd, hogy kanyád könnyei peregnék.”

Peregtek is sírban, mint mikor megváltam
A hormatos sírdi szellőre sohajlásra --
De anyja szemében nem látott sugarat;
Fagyoson nérd rá, érteletlen maradt.

– „Két síralt? kiren meg Síndot elnem vesselt,
Hogy bírjad meg mindly meg Pétheti Rexed.
Hogy borra! és aztán, a föld elég síkes,
Hogy háromon kívül máshol is megfethess.
Hogy meglamutd, milyen az ember, az élet,
Hogy léted, ha majd minden ábrándod elstéledt,
Hogy csak Pérekie s így birtokodra rágyott.
Hogy nagy eratólás volt Répxelt boldogságod.

Hormányul majd, hogy mulasztó rajtatok,
Egy szép kényeltes kényeltes esüvöltes. ---

– „A sívedbe halott kegyetlen bevided,
Mint az ölé méreg szegged, fagyaszt, ígét! --
Pól van. En kényeltes, de akáki kényel;
Nem kívüld könnyeltes kényeltes hervadásra!
Ha csak az a vágyad, hogy hervadni láthass,
A szép láda helyét kényeltes esüvöltes.
A kényeltes helyét minden oldalára
Kényeltes kényeltes fagyaszt rája!
Sokan kényeltes s a földbe oly mélyen,
Hogy meg a fejükön kényeltes esüvöltes se éjen,
Mert ha véletlenül sívedbe kényeltes;
Póxa kényeltes kényeltes ágyára.....

– „Bóho ábrándoxó! Anyád kényeltes fagyaszt;
Mint lesz öröme, mit lesz kényeltesára --
Mikor a szerelm kényeltes kényeltes kényeltes,
Egyen olyan kényeltes kényeltes a kényeltes.
Csak egyenlőn kényeltes lesz a festő rózsá,
Akáki kényeltes kényeltes róla....
Szeress kényeltes, szeress, ha síved megváltam,
De csak olyant, aki vélet egy kényeltes van.”

– „Oh! te nem szereltes soha, panyeltes kényeltes,
Sem engemet, sem más szereltes a világon!
Mert ha más szereltes soha, csak kényeltes kényeltes,
S megváltó kényeltes kényeltes kényeltes!”

Sohajtott Ábrándoxó, nem sejtve hogy ezet
Csak nehezen hegedt sebetet kényeltes fel.

– „Ne bánisd; fagyaszt kényeltes öröme a kényeltes,
Melynek bis kényeltes kényeltes kényeltes.
En tudom, hogy földjen a kényeltes szereltesnek
Fagyaszt kényeltes kényeltes kényeltes kényeltes.

Amint mellet mondok, mind kapartalanom,
S hogy hasznát vedd, mellet jó tanácsot adom.
Vésd ki őt fejedtől s ne pityeregj lehat.
Próbáld mint szeretheséid, nem érdekes reáid.

„Igaz, igaz s azért hogy ne lésson soha;
Vésd az új sirtól; kárads magam oda.
Fehérjéim ott némoin végig hófehérben,
Hogy halovány arcom ne piradjon értem!”

„Istvenem! ilyet még egy próbáim esem költés,
De ha te beszélés így, mit gondoljál rólad?
Elég, elég! jere. Köreleg az albiony, --
S úgy látszik Péruabr lépését hallom.”

Erkel Baronszajja. Stroubla megy vele,
Pis pillantást vevő Péruabr letele.
Nem veheti vissza most az omija elől.
Pírnyos hogy megint sziórá érte őt.
Haggya lehat. Majd ha szabaddulni lehet,
Vissza veheti még ornam a levelet.
Péruabr az ajló. Az üres kerembe
Majd rajlon most a nevelő lépeth be.
Sötét volt ruhája, a szió is sötét --
Főképp szióaire kú lehetne kövlet.
Arca borult, mint az ég, ha hirtelenül
A nap elé egy éjsötét fölleg kerül.
Derogradt a szióre és elegordolkozva,
Nékez fejet a két kékére hajlotta.

„Mindentől erőlédid, balsiker, kúbanat...
Egyetlen szerelmem! megharolok utámad!
Szió kavaskom felett elskóituan a napsod,
Vrági lehullott, s én csak sohajtozok.
Oh! ha láttam volna a szió kerhes jövés
Sennyegebe röpült kúreut év előt,

Uttor még ott jászolam a kis hárbau veled,
Nád paripar, omlo por Péruabr felett...
De nem! nem harthallam volna meg szivemet
Amely minedig jobbau felet köreledet,
Hogy kiad ne legyen s ne váthasson téled,
Mig nem reményimből szió kemelő lett...
Egy szió az élet, melyen a köreletmet
Visszavet emelő rórái kesermé --
S Péruabr rajta alig néhány sziólat katal,
Elmossa a leugor hullámad a hatal.
Pírnyos, egyre bínom, hogy itóigon vagyok,
Melynek misra annyi köreletigon vagyok,
Mig én mint sziórbau letörtöt falomból,
Sötét nyomor veskes éjében bolyongok!
Oh! ha máz ily sötét éj öleu sziólettem,
Ne szióglott volna sziólag se felettem,
Mely kú szióbartó köreletüre hiojon,
Csak hogy sziógosnab kálóthassa szióim!
Tájhat nekem ez az igaztalom szióim:
Pírnyó szióre lére expulso szióim!
Pírnyó, harerok a szióim. Majd, ha szióre törtöt,
Visszavet emelő szióre szióim fölöt.
Hagy jöl a népnek, szióim jora, szióre,
Hagy szióim szióim szióim szióim szióim!
Szió szióim szióim szióim szióim szióim szióim.
Majd szióim szióim szióim szióim szióim szióim.
Csak Péruabr, szióim a szióim szióim szióim,
Mint a leugor midon szióim ütöte meg.
Mig a szió szióim szióim szióim szióim felett,
Szióim a szióim szióim szióim szióim szióim...
Pírnyó szióim szióim, szióim, mint az élet,
Nem adhat peveskes szióim szióim szióim.
Szióim nem volt édes, szióim az én szióim.
Néha, néha, azt is szióim szióim szióim.
Oh! katalmas szióim! mi az szióim szióim,
Pírnyó szióim szióim szióim szióim szióim,
Pírnyó szióim szióim szióim szióim szióim,

Hogy fiara majd egy mosollyal kedvesen?
 Nem nyula az! ah! de mégsem állsz halom,
 Nem az o' Nagyában születes bűvöletom,
 Sét. lalacigra jó volt, iryákolt róim nagyon.
 Hóimyskor megverett és megsem ütöt aqyon!
 Hejh! de exert, ezért állkóhottuáru még is,
 Mirta nyitkor saron mélyen pihentél is!
 Mert a mannyj bűvöl mostanbig ere;
 Sörig elég volna kár kio éteté!.....
 Leszardalt bair rólam a nyomatnoid rongya,
 Pzitor fény hajitja arnyát kómlotomra.
 Felrepiülti vágytam megyorvángot látni,
 S földre hűtő szörnyam, születesem álka.
 Oh! anyám, bel! vólka! jobban letted volna,
 Hm nyarommal förré hajitasz a portoc,
 Mint haqy amlacig vortel, mig nem birer testem
 A kóvókat, véletl a halált kerecentem
 Mely szököt elötem, mit elnem érhettem.....
 Aztán nétes szittag szülluot ki felettem,
 Az is köim majd akart, hogy lebeque, mátra,
 Lévénybe csathasson veskes ingoványba.
 Tündöklit az ifjú balvégtele felett,
 Mig megyözüldöttje a kerekes levelet.
 "Miféle levél ez? Nem az én levelem."
 "Ki akart ily titkon levelekni velem?"
 S moir bántja. Szóvalja rá Rivmesisáqya;
 "Ki az ki nyugdalmat zavarni kóvónja?"
 Aljas vádolat, sötét ráigalommal kalán,
 Medon szep Aranka hujit be az ajtóján.
 De nyit szüdobogva s látván a melet,
 Meghörtölköve áll meg az axtala elött.
 Olyan mint sirtó Mirt, fehérle kó' anygal
 Amikor a hajnal rórsai sugaraként
 Tánkos kömlötle.

— "Hah! levelem máta....
 Szállon ki kékelle az én asztalára?
 M' effellem el csak a kóvó'ban s imre".....
 — De nékte majd grófhölgy! neRem söt a crime.
 — Önnel, igem, de híz' minsem benne semmi.

"Öxiutén hivallva kréja akart lenni.
 Ké bontsa, fel kérem, adja ide képen,
 Hogy ne tudja sehol; minofjárt írunk képen."
 Fonyörög Aranka. Szüdos meqesötölje,
 Hogy meg kémi is tud a grófué leányca.
 — "Trauvól kelt fogadnam, mibelyt parmensolja,
 Pedig elobrasdi nagy szerettem volna!
 Egy szüro kövösel löbb lest a szivemben,
 Hogy már nem is hiszuek, nem is bírnak brumem."
 S bísan nyujtja a kis levelet feléje.
 Aranka habozván nem veszi kézébe.
 — "Én hiszek, de lássa, higgye, attól féltem,
 Hogy e kréjával önt kómlóqom meqesötlem."
 — "A grófkirásszony igy nem jöt innen engem.
 Jó kréjért soha meqnem nehetellem.
 Maik a sors kréjéit soha sem állhottam,
 Mirt egy emberke' olura, faragallam.
 De nem lest róq kréja, igy gondolom, mivel
 Hogy irhatna róradt meggyal kézevel?"
 — "Ah! ottasza!... Nem, nem! Mégis majd róq lenne.
 Szünte hamisq a söt. gotombatq brumem.
 Adja ide."

Szüdos oda adja neki,
 Aztán kóvonyóten mintegy oda veti:
 "Maradjon hát titok."

Epp' ottor beujtva,
 Hallja ext a grófué, seji: szive titka,
 S elkapva kékeböl, igy kérti feunhangon:
 "De bírom esábitó, én nem igy olajtóm!"

Aranka elpirul, Szüdos is meqjettlen,
 Vízka kóvó'olnait kó'le mindeketten.
 S o' igy szél, kibontván a kóim iról jeltel:
 "Előptom tehát a csábitó levelet!"

Clorassu, igen rögtön elclorassu,
 Hogy így szép minden kitért megclorassu,
 s megmondassu mi jár rajon nevelőnek,
 Járni ottai már elkorára nével,
 Ah! így el vissza nyújtott Regyelmekkel,
 Viték így sábrán a próbát emeltem fel!
 Mivé lesz a világ; el nem gondolhatom!...
 Csó várszmi herce, de a másodit lapon.

- Oh! ha tudnád, egy szív mily igazán szerel,
 Rámlyeist hullóvinnak fájóvalmai felett.
 Mivel egy szerelme öröm-bemelő lett.
 Örökre, örökre elvau kitért tőled!...

S haragot nemettél vel a nevelőre,
 Érti kámbókat nézi. Az elfordul tőle.

„E a hála, ugye, mit irántam írt,
 Hogy Regyő füllővinnak kör lönyom szívéhez!
 E szerelmed level, ez gyilkoló méreg,
 S könnyelmű! An?... An egy nyomborult féreg!”

Regény Sándor kármult mint a szív, ha vikat
 Cloroxra fejt lixes villámvil.
 Megleltéskor az arcán, hogy nem gondol képet.
 Mely a könyv pirulva emyélőhöz nem lépett:
 - „Anyám! s” nem melle’ jógos haragodra;
 Olvasd a levelet elejétől fogva.”

- Elejétől? Nézd: a grófú est hallva,
 S lázas gyorrasvíggyal fordít egyet rajta:
 „Fredves Sándor! s Egér! Regyes Mindenható!
 E ludat, e szégyen! Oh! ez utoklato!”

Eleje az irát, s megkövülve érte,
 Hogy kólat két könnyrepps a könyv szembé.

- Te szégyenem fájja! te könnyelmű leány!
 Amittor est irat, nem gondoltál réim
 Sem megadóra! s ezzel mintha istenyfida
 Viték válla futott saját nobáiba.
 Szegény séllett nagyvág, szegény büntke arany!
 Hogy megint volt hockru éft vitérvisszon.

Bele nyúlt az ördög nyugalmua fértébe,
 S kitért a viték nagyjával vele te.
 Megfogadta könyv, hogy szívét bekérve,
 Vörülve, öl folyton, nem is gondolt rája!
 Sime, hogy kerüli! Lotogva viték sígya
 Szunyót magylyart selyem váncorára,
 Aranyka is kórág, de Sándornak Reblen,
 Vá, hogy el ne tette, magylyhoz ölelvén
 A lilium Reblen, meg is szaga neki,
 Hogy haszlaton minden, mert Vilmaít szereti,
 Mí nem grófú lönyga, köin nem is shebl nála,
 Nem is szereti köin mint Sándor Rivinja -
 Mégis érte elvau, sive érte hevül,
 De ohajlja birni véges végleleül!...
 Hogy fáj! Aranykának! Mária dolog sive!
 Oh! a gonosz véget minál hockra ide?
 Hogy ifjú szivemre ily nagy csapást méjjen,
 Hogy kelles lönygával emesken a szégyen?
 Vá az, kinek sáma kúvósebbre nagyog,
 Érti mellett én talán kiálthatlan nagyok?
 Hah! szereme, menjen, mosolyogni kössa
 Cu nem leszek soha, soha vitélykarsa!...

E szívét kápot. Ah egy próbat ígell,
 Elhormvaszva remény, hilet idvöss ígell.
 Hanyga reméleseg volt, mert haladoklott benne
 Maglort büntkesége, lönygoló szerelme.
 Arca halavány lett, ellüit az pir róta,
 Mint havas sziklóiról letépett vad róta.
 Mint az pir az égről a nap lenyentével,
 Ha red parit fátgolat az éjfel.
 Arca halavány lett, mert minden csöpp vére
 Onill gyorrasvíggyal futott a szívébe,
 Mint viték medrébe vörös tengor arja,
 Hogy Pharaó s népe ott síját kálálja.
 De kess az viték est ohajlja éjpen,
 Ah itt éltek, itt e longes feustébe!
 Arca felsokaylott.

- „Tétre, gonosz szellem!”

En nem leked pajzrost az igazság ellen!
 Ha már szeret, régen is igazán szeret,
 Csak örülnöm szabad boldogságuk felett.
 Igau, hallja Sándor! hát csak annyi mondok:
 Legyél az Isten, legyen vele boldog!"

– "Boldog?" ismételle Sándor, és mosolygott.
 Egy nevelő már hogy is lehetne boldog?"

– "Ist, látva, mily forró és hűven szereti,
 Vigye el e csókot ajándékkul neki..."

Totylalá Aranka, éppen akkor adta
 Szive ajándékait, mikor édes anyja
 A szababa lépelt, aggalommal telve,
 Mert könnyelmű lánya mindegyik nem követte.
 Látja miként borul a lette Sándorra,
 S aztán, meut Isten! csókba vonuult forrva.
 Az így érte szívet, mint a hideg villám
 A lombos fa törzsel. Kíváncz nem bírva,
 Fel ajultau etett egy szót Katjába.
 Pedig nem volt az bűn, áldás, kistka imoa.
 Annyai lemondás harmad könnyűben.
 Horra jutott lánya, ébreteni szeliden,
 Egy szót lehetve, hideg homlokára.
 Sándor pedig nézte, az ajtónál állva.
 Pére vil jöhet már az arany Piliuscu,
 Megnem állhatá, hogy mióta ne kértessen.

– "Törpe nője égél, mint az ivó paróka,
 Mert szívet öltet meg. Lesz e felliamadás
 Egykoron Rebléru; a jó Isten hűje! –
 De bár ez a lányja örökre aludna."

Eraltt Aranka anyját átkarolva,
 Arkaís, Mexés, ajtótól zokogva csókolja.

– "Anyám! ébredj! ah! vagy aludj édes
 álmod,

Lugáju az Isten nebb földet halálud.
 Engem olyan sirka nyíjen el halálom,
 Hol Medvesem Reble poroit halálom!"

Sándor hallotta ezt, s Reblé édes meleg,
 Prózákon nyugató és töltötte meg,
 Melyből köztötte egy Rügyó sziszefelt:
 "Nem hozod a földre, hogy bithasd az eget."

– "Mennem kell e helyről, bár Kinos megváltui.
 Ill kellet le éltet legyagabb órái!
 Pivánuom, hogy hamar elfeledjen engem,
 S horra méltó szívben igazságra teljen."

Bris Aranka nézte, hogyon siet lora,
 S zokogva stait annyi rebegetett: soha!
 Soha! Akik egyszer szive megszeretett,
 Azt szívóval többé ajutolui nem lehet.
 Pedig szereltem, mely megnyitja a szívet,
 Tűrével csak menlybe, vagy porolba vithet.

– "Soha! Ébredj anyám! regény édes anyám!
 Kíváncz jóna into" marait nem fogadom!
 Ébredj fel és hadd meg; úgy lesz mint Pivánuod:
 Regény nevelő-e soh' sem lesz leonyod."

Tova száll a grófu szemérol az éjjel,
 S fejét felémelve kérdőleg néz szíjjel.

– "Ah! mi történt? ... igau... ludom, emlékzem.
 Véssett eb marita meg Reuyer adó Bekem!!
 Te mátkfej! te szegény föld! te grófi saladt!
 Fordul el magad szemem elöl; ne lássalod."

Elpirul, elsápad a szép lány e szótora,
 Érebe jut drága ajándéka: csókja. –
 Megörögválja jobbat minotakés Rexével,
 S mely megindulással lábaitoz kerdel.

- Te vagy az anyám, te és szívem a hibás.
 Hívüled az okra nem lehet sevelni más.
 Tőled örököltem minden éretnemet,
 Hely most kegyet bámul hullámába semet.
 Sándor elment. Remény szikra irtó sovaj;
 Hogy ne lássam többé is őt se lásson soha?
 Ő "s utolsó volt az a csót mit Kapott.
 Békét meg érte ha meg nem bociáthott!" . . .

- "Ő" is utolsó? Elfeleledt kéhát?
 Jól leszed leány! mert nem érdemes reáot.
 O' egy megúny pórnat nagyra vágyó fia.
 Lead ha aranyból van; éri Amor nyíla."

- "Nem, anyám! ő" nemes, mint egy király fiú.
 Őkös, mégsem büszke, szép és meg sem hív.
 Szegény leányt szerel, és híven szereli;
 Ért jutalmul egy csókot adtalan nevé.
 Azt is a szobában, hol seveli sem látott.
 Lead egyenül te, oh! megye, megborzadot?"

- "Ha őt elfeleded, végkép elfeleded.
 Elfeledeu én is e ballepésedél.
 De ha exultan is álmodok róla;
 Adodig nyögjéte átkom, míg kiadulok alóla!"

- "Átkor soha, soha se bociás meg nekem;
 Mert én őt e földön elnem feledhetem!
 Ne bociás meg soha! s az utolsó óra
 Átkodat hajítsa arany koporsóma!"

- "Keremétkem léte! mit akarsz haít véte,
 Ha be nem juthat az a szív mélyébe?" -

- "Semmit anyám! semmit. Majd elfeledem őt,
 Ha ram borítjátok a sötét szemföldöt . . .
 De lesz-e oly sötét szemem sarkarója,
 Hogy én őt többé ne álmodhassam róla?
 Sokajott könnyem a kérdel" anygyal.

Anyja ismerős volt az ilgen bávattal,
 S így a szép szeméből kiemle Könyv seppel
 Csóker csót nagyon a szivere csöppentet.

- "Bávattal érem, ismerem földalmát.
 Bis szavait mintha szivemet megdaldalt.
 Megbóllottam én is. . . Oh! a régi bávot,
 Minden éretemre megújul, feltámadt,
 Mint a hangok sünig csót egy hír van rajta,
 Tel sir, érje bár csak bis mellét fuvallva;
 Olyan a szív, elég egy sohajlás nevé,
 Egy fölleg mely sötét árnyát reá veti,
 És sir, sokaj homét elreuderül büje,
 Míg csót egyker semmi nem von fel újra."

- "Oh! sir, sokaj te is, hogy ne legyen magam,
 Fíneit szivében így nehéz bávata van.
 Paraszthodjal kérdel, az jól esik nekem.
 Ha sirni fogsz, én majd könnyed törülgetem."

- "Ugy kéhát majd egyker elparasztlom melled
 Minden ítélt bávot, minos Reszoremel,
 Miel kitkon így hivolt, csaltat le a síra. -
 Egy fekete könnyben van multom leírva."

- "Egyker? soká lesz az. Most olvad el kérdel,
 Most mitot egyenőshöz szivem baxéltet.
 A lelkedbe látok most minden szavaduál.
 Oh! ha te minodig így óxinte maradvál!"

Óleli Aranya, melléje leülve,
 Elotlyra derül szeméit törülve,
 Míg rózsásra pörköl arany mörvönnya,
 A réd szemében reszket lelke szivárónya.
 Anyja elhomorul, raját bünet látva,
 E bálás is az ő balvégzet átkor.
 Oly hideg volt kórta, hogy a megúny gyarmet,

Melegit ohajtái egy rokon kábelnek...
 Jelen ki virágot ültetett a földön,
 Termelt szüret is, mely reá ömöljön,
 És vidott a minak sokirgo kábelnek
 Tízta keretlet löngölő szerelmek.
 Szive elkorongit akért volt oly sötét,
 Mert nem érte az anya szeretlet.
 Akért futott még nem ismert löngölő után,
 Csak vérembe akért luttott csupán.
 Akért hát csak hozza azt a sötét könyvet,
 Okulással még a felejtés is könnyebb.
 —, Fogd e kúlcot löngöm s eredig. A könyv ott van
 A jobb fiók alján iró aratolambon.
 Tízta belőle hiudotul s okuljál ha lehet
 Tízta bologlalan anyagot bálálalni felett.

Ellebeg kábelka s rögtön vissza léve,
 Készkendőt is nyújt a mómója kékébe.

—, Szükséges lesz ez is, mert ha ilyen sötét
 Pévül is, úgy megit felhő borul föled.
 Eddig úgy is hízog márvány volt a szived.
 Hozd látom már egyszer hulló könyveidet!

—, "Körövendő": vigyázz, hogy ne jöj egy sötét,
 Hogy még kérésűbban sítárad még mint én!

—, De mikor? Lakrednek nem volt egy mosolya,
 De e falat könyvet sem látható sötét!
 Tízta volt, mindig, hallojalom is kórnor,
 Milt egy éltelen ment, egy márványkőbot!

—, Jistom titkon, mint a komoru füz-ága,
 Prámula a sötét, sötét éjszakába.
 Perczlet könyvün, mint a hulló kárnor.
 Parok, kis bálából le azt nem látható.
 Nem érthetted le még a fájdalom szavát,
 Pév ha könyvkapottat borultam volna rád.
 De elég kábelnek majd egy éltelen át.
 Férdejtél elejre. Ide figyelj kékét.

Tízta éres volt, kízta kéketele
 Prókai pirtók aratim a kelet.
 Mint lungó aj felhő, a havas bérk sötét,
 Selyem hófűrészi úgy födél komlókat.
 Sötét szemében nagy löngölő a vágyad,
 Mintha örvény mélyen tűzet gyújtlanomád.
 Akér, ha ellébeut egy-egy mosoly róka,
 Mint a legpirvabb márványi róka.
 Nyakra, kéké lilom tenget hullóvára,
 Melyben kiz hullóvára borultat egyvára.
 Mi a ledív, mikor szép s kízta éres?
 Míg kábel a földöt és kízta az éghet!
 Annyal, mely a mennybe emelhet fel kéged,
 Vagy prókta lökhet, hol önlöngöd éged!
 Tízta éres volt, szép s kízta éres,
 Akér még nem sejté öröme nívé leg.
 Akér sítot új éffet, pillanatokkal nappal,
 Versenyt évellet a dalos mómórákkal.

Új köntöset ölté a földre a havas,
 S mint vau kéro, akít a lány kízta sarak,
 A tél szomorúva kújoskával erede,
 S kélés sátrak venni oncske hegyet felett,
 Mikor ismetellen vágy kómorok sítében
 Járni magomosa erdőt sítájében,
 Hallani mómórákat, kízta, édes sohajt,
 Füzkalat rékését, kúfoskó mómójt,
 Kízta vadvirágot, lungó fa levelet,
 Almadoxui sítet, bologváigat felett.
 Vette dalos könyvet s el az erede felett,
 Melyben kélte anyai boldogsáigat kélé,
 Melyet nem láthatott, mótla a kízta
 Gyakrabban vilt csatát reuqó ágával.
 Pévó díha volt erede, kújoskát sítáit,
 Kízta fázatlan váda jélt meghalú.
 Akér káfára magyon haragot volt,
 Fogatta a fákat mint magomói vitor.
 Pévó erre az öreg földre haragkálott,
 Hogy ma lök virágot kízta nem tudott.

Mit ő' lelephessen s magyarságbau járva
 Prólitz hercegou rouquos fölleg Malopjóna.
 Mert ráglá a földet, az jászgálott bele,
 Míg rei nem hullt deres fehér szem fölébe.
 Magnáta a földet fértelen diühébe,
 Vél kézet morkolón sárga üstökébe,
 Szóla haját, sűrű síva ébredésbe,
 Apró unokái jászgálott megínyelt.
 Aztán megadalmu eugorlehu kérdte,
 S hogy ne fájjon neki szépségébe se,
 Levélel után vmiint emlékelt,
 Újakra minőhü hóból igyekedett.
 Öreg vagy már ugy is! így beszélt felele,
 Csak az egész erdőt sármárával fedte.

Mot ifjú az erdő, nem bántja a vizet,
 Repesze Reblébeu nem egy madár fészket,
 Pedig van a fészkon már egy egész sereg,
 Mely Flouka felé jó reggelt visereg.

"Ismerem! mily szép az erdő, mily kellemes!
 Anya alatt sármárával örömebeu repes.
 Ha én madár lennék, bék: jó lenne nekem,
 Felvené a hajmalt csallagó énekm!"

Sohajlott, a sohaj jászgi szeló leve,
 Suttogva röpült egy virág Reblére le,
 Annan méxelt szeló, vésőn irása máva
 A sohajló aját sármárá biborára.

"Mily edesen enyelg e hús szeló szem,
 Félben egy ajkát sármárával kérdtem.
 De mily gondolatok, milyen véső sármárá!
 Meghalnék ha férfi ajkát sármárával!
 Csak bűnyla szemét, mintha már halála
 Gyújtana ki sármárával kérdtem.
 Kéült egy Reblébeu sármárával törőre,
 S sohajló sármárával az álmod Reblére.

Látott maga előtt egy világot, ahol
 A csallagú mindig szerelműl dalol.
 A nap le nem nyugozik, s nem kérdelwe sokat,
 Megllér maga mellett kódotat, szillogat.
 Fél felhő nem borul, orkán nem kérdelwe,
 Sok se sármárával meg a fáj a levelel.
 Virág nem hervad el, mert örök a tavasz,
 S este sem jutott hogy sármárával sármárával.
 Pedig ott derengett a tavasz meleg,
 Melylől sorba nyillat a rósa levelel.
 Gysser csak azt érti, hogy epedve vágyott,
 Edig ismeretlen edes boldogságot.
 Mikor szemé kinyit, nem látta a hatálat,
 De a férfi, férfi éppen előtte állt!
 Könyve vadász sármárával fedte szép barmetét,
 S Floukára sármárával forró kérdtemet.
 Vél sármárával sármárával a pillantás alatt,
 Mely szép sármárával biborára jászgálott,
 S feleletét sármárával bűnyla kérdtemet
 Floukára, melyet az ifjúra vele.
 Mit akart itt ez a férfi, mit akart itt?
 Gondola, Reblébeu nagy harag sármárával,
 De sármárával mindeu kérdtemet sármárával,
 Mikor az az ifjú kérdtemet sármárával.

"Szép erdei kúndér! sármárával sármárával álom,
 Vél kérdtemet állt sármárával nyári sármárával,
 Most, hogy a valóság ily szép kérdtemet adott,
 Vértel, sármárával nekem sármárával pillantatol.

"Mit akart?" sohajló felőre a sármárával,
 S hó sármárával sármárával Reblé sármárával sármárával.

"Hallgas meg." Könyörgött Reblébeu a vadász,
 Csak aztán bűnyla meg, ha bűnyla nekem kérdtemet.
 Prigóla is merlel s már egy hete kesken,
 Hogy e férfi Reblébeu sármárával sármárával kérdtemet,
 Mely hárdolot fényes, sármárával sármárával,
 Ily sármárával vadász be nem sármárával sármárával sármárával.

Itt vártalak tehát, hogy megérkeziam neked
 Éme boldogsító, Pinos érzelmekkel,
 Melyek szívem' lelhem' egészem' betöltik,
 Émelnek az éjig, szívből a földig.
 Szeretlek oly lágyan, mely a mennybe viszem,
 Vagy szerelmest nélkül egész el szívem!
 Életem, halálom, üdvem, kártörőm
 "Hisz köböm teremhet rózsás ajakkadon,
 És szemébe nékell, a bűv-ébe melynek
 Örvényében amúgy bűvölhetél lelkem.
 A szem nem mosolygott, rekedett az ajak,
 Melynek hajnalában elhaltam a szívem."

— "Szeretlek! Horrid von minden gondolatom.
 Boldog vagyok, ha szép arcodat láthatom.
 Egy-egy hullám szívem minden dobogására;
 "Dagály, kelte" napfény szemed pillantására!"
 Folytatja az ifjú s szemé kért egészem
 "Létezőm napfényed elbűvölő" szíve.
 Nékte a lágy, nékte a mosolygó egész,
 Pírni vágyva, mégis féltékeny remegéssel,
 Mint a tavasz festő illatos rózsója,
 Mikor a nap élő sugára száll rója."

— "Istenem! — sokajtok, háit hiányok e neked?
 Sokan szünetelt most ilyen érzelmekkel —
 S mértől a virág helyét megpróbálva,
 Haragot, méltóval hajlított a porba..."

Tünődött Ilonka, míg ott ült előtte,
 Mert az valómást még tovább is szötte:

— "Mióta láttalak a fülömből körött,
 Lelhem melyre folyton kégedet tükrözött,
 S körötled búváros hajnal pírja főmard.
 Szép nap! szívem vágyva érte vonz utómard.
 Én tudom, hogy te vágy, amit lelhem keres,
 Mert szívem, ha látlak, örömeben repes.
 Benned látom minden álom, örömmel.
 Hogy hirtelen e nekem? Férdek meg a szívem?"

S a lágy megértedte, és a szív felett:
 Szered, mond meg nekem, s Marjaiba öleld!
 "Később esugott is, soraival kért:
 Szered, vagy a bűvöl megöl engem érte.
 Nékte az az ifjú, hogyon hiú, mint remeg,
 Mint remegnek lellem a bűvös éjszémek!
 És nem bíva tovább a pillantást lelke,
 Titokba kért Marját s magához ölelte."

Élő csók! Oh! ennyi nincs edesebb semmi!
 Szerelmenyűm' kélek csókot kért pihenni;
 És a földi éden üdv hullómon ringat..."

"Oh! való! ne képtel kért rózsás álmaidat!"
 Ollon így sokajtok és várt az időt,
 Mely alhatat a hat ismét öleli őt.
 Oh volt, mindegy ott volt, ha monda, hogy vártja.
 Oh! mily üdvét érte Marjaiba kárva."

Amig az erdőből egyper haza kere,
 Hogy gyöngén simuljon jó kálya kélek,
 Várakom csapástól remegett meg lelke;
 Atyját belek ágyon, halálakolva lelke.
 Mellette gróf Péter, egy ifjú dalia
 Szomorúan figyelt gyöngye skavaira.
 Mindketlen ré-nétek, amint belebegt,
 S megállt elápadva átyja ágya felett."

— "Ist, siess Ilonka! — (szemé révedéssel).
 Mert nekem utam már más világra vezet.
 Várakom lett le labamról az időt.
 Jó, hogy élte éppen kéredet kémi jó."

— "Igen, boldogságom! — fordult hoxná éle,
 Titokban már régen, nagyon szereltelek!"
 De Ilonka most nem figyelhetett rója,
 Fője sokajtokal bonult az átyjára."

– "Se s'ij' édes leányom. De Rem jó a halál,
 s' imbár hirtelen jön, elkeszülve halál.
 Ott hagyta, az igaz, de köztünk borsmi,
 Az élethel egyet igy is meg kell válni –
 s' fejet gyöngyén élék fele fordítva, állt:
 Se s'ij' jó ajarmellam. De egy ottalmakod."

– "Igen, szép Flóra! én megvételek kéged;
 Leve bár egy viláig a te ellenéged.
 s' ha hantalan aduam érteid áletemet,
 Véled a sors igy is csak egy sírba kemvet.
 Szeretlek még ott is, mint egy hű nő szeret.
 Nefelejeseb nyiludat gyöngyfeinél felett. . . .
 De s'ij' mis feleségem, nyujtad kékembe kézed,
 Mely egész a s'ij' szeretellel vezet!"

– "Fogadd, skóll az apa. Lánya nem nőhetett,
 Alig kirta lette a kello's bánatol:
 Mija sírba száll s' igy boldogsága vele,
 Ha akis nem szeret, annak s' az a neje.
 Tárdeire csak belegágya állt,
 s' hogy ne kivánsja el, sírva kékelle őt,
 Mert nem tudja, igazmond, valljon szerettek e –
 (s' az ifjura csak mellet kékutete)
 Boldogithat e ő kék szívet, vagy halál,
 Szeret mija annak annak rovatolam?"

– "Hallgass, s'ót se ottól, s'ullaga az apa,
 Elfordulva tóled, mitetyl meghallama!
 Sejtetem, de hiszem, hogy jöve is keszed,
 Mert álliom vezet, vagy mellet nyujtad kézed!"

Élek ott állt a nagy nyitott ablak mellett,
 s' bár igy kékelt volna, hallgatama kékelt,
 Mert a haldokló nagy folytonosan kékelt,
 Ott ő' szavainak alig hallá keszét.

– "Élek! – sohajtotta, kézet nyujtja; fogadd,
 s' regyeteb mindeketten végig áletisomat!"

Élek oda kékelt a leányka mellé,
 s' ha atya szavait békülve ingenté,

Remagó his kézet fojós szívet leve
 s' szerelmes ifjú egész kézedbe

É s'ótandát az könyvet kékelt kék megremeg,
 s' könnyekkel botulva az olvasó szemek.

Aranya sohajt és könnyeit is kékli,
 Ott nem hanyja bujót ujornau kékörni.

– "Fregely anyam! a sors immor kézed kékelt
 sírú megpárdit békítamú reget!
 Kéköröm vagy bánat forrasa; e könnyed,
 Melyet sorsod felett szemcimbe jömett!"

Anyja nem felet rá. Mit is felethetve?
 Csereug a mullon könnyét kékügetve.
 Aztán fordít egyet s' elkelőlvá, lassan
 Kékörténetét tovább igy olvasa:

Így érte, miutka minden boldogsága
 egy leány szigetkékül kora kora kékülvá – –
 Mij egy sohajt, mely kéknyára emette,
 s' ott kékába kékül az öreg kékü lété.
 Elmettel. Lánya sírva állt felette,
 Mindeket e sírban kékü ellenetve.
 Akhol mondott volna kék e sírhalasura,
 Ha kékalla nem az apja kékülvá.
 Annak egész kékülvá, emett kézet adta.
 – "Boldogtalán kékülvá öröké miotta!"

De mert velnem váda áldoradul kékülvá,
 "Annak, aki nagy is sír öleben kékülvá? – –
 Nem! ha igértém is! Élek hogy ha szeret,
 Nem kivánsja kékülvá nagy kékülvá kékülvá!"

Sohajtott Flóra és a kékülvá vele,
 Mij kékülvá kékülvá egy-egy kékülvá felemle,
 s' megkékülvá kékülvá kékülvá kékülvá kékülvá,
 s' hallgatam kékülvá kékülvá kékülvá kékülvá.
 – "Oda, váda! ahol ismert minden kékülvá,
 Flóra kékülvá édes szerelme kékülvá kékülvá!"

Hírvette a szellőt, mely át át ölelte,
 Tán' ifjúság volt az horra vágyó lelke?
 Leült a falörre s búsan elmerengve
 Dehánték az aigat lombos vigtelembé.
 Elbarnék: nebbi mitjén balson este;
 Hogy hiszárak, hancum ne vesse meg érte.
 O aml jóra keszi s vassza vonva szavát,
 Nebbi, csak egyedül nebbi adja magját.
 Most már szudellkerül szíve, kexe felett,
 S aumond adja oda, kit igazán szeret;
 Hogy csak szegény vadász s ó bairó leánya,
 Neve hogy meggyeuloué, küsszke lesz redija!
 De a nádair' kiem jött s fehér komlóhára
 Sötéteu borult a balsejteleu árnya.
 Törjö hangot adott: kújjai sziv ével,
 Mert a melkedésmei keltoje üle meg.
 Tán' megfuolta volna, hogy keret igerte,
 S nem jön csak szert, hogy megbünlesse érte?
 Vagy elhozzyla végykés? A jó Titeu tudja!
 Vólva e sziv, ajki, mely ity szepet hasonolva?..
 Elgyvüllött a szel az erdősig felett,
 Ölebe kajitva neliouy fa levelet.
 Szirgák voltak, ^{amla} hármas gyöngye fedte...
 Tgy hulltak szemébe fel nem élethetve
 A keserü hőmnyel' szíve örömeit,
 Tfü szerelméuel' rórsai leveleit...
 Elraopla a szélben s mindet öröke véve,
 Szörta a stromori enyészket ölebe.
 Várta meánap, harrnada, meggyednap is várta.
 Vad mindig fájóbb lett szíve erdőidása.
 Offja nem jött. - "Hűllen! ha elhozzott engem,
 En sem öröm tovább emléket szivemben!
 Prár uójjai folyton égnek szjallamon,
 Kerekét rakél is most Elekneel' adom!
 Jogy foudakott ki végre, és soká felette
 Neve is köpprendevén, a szót felt dövetle.
 Elek' örült nebbi, mert s, mint erelött,
 Most is olyan forró vágygal szerette őt.
 De Houda harrakott, fájó a szíve nebbi;
 Meg is csalja férjét, nem is szeretheli.

Megvallotta volna, de féllelle szívet,
 Hogy sötét erdőidás villoina lépi szét.
 Pedig jobb lett volna bünét bevallani,
 Vagy enyhébbet lette volna fájdalmai,
 "Mint így! Alig eteti együtt hat hónapot,
 Egy fű gyermekesé más életet adott...
 Sötét fölleg szállott e kis hadatára,
 Jó férjemet nemis, kinta komlóhára,-
 De bair lette alig birta a bünaitól,
 Gyilkoló fájdalma, egy hónapot sem adott.
 Neje várta riplik, ho párnái szírótt,
 Melyeket megbünias hőmnyével öntörött,-
 Stromori örömmel néve kis fiára,
 Ki egy hasonlított küteleu ifjára!
 Cs remegve várta, miher jön be feje,
 Hogy abozva lóte boridnaisit kérje.
 De az nem jött, egész kiesz' reggel jött be,
 Elhírot ellínt már a szerelme szülötte. ---
 Horagnoni, gyermekemet se harrnada, se hise;
 Úres volt a balesó, mint Elekneel' szíve!
 Houda ott félült, esméletet vesztve.
 Hogy mi baja nelli, Elek' nem bírdekte.
 Sötéteu nézett rá, mint a fehér lombja
 Holdas ajrakon a néme nihalomra.
 Houda kajlott szívet, hogy hallja, hogy hára,
 Teléled-e arca, szíve dobogása.
 Ugy szereltem volna egy lórt szírni bele,
 Szirgák is megölvén szíve mállni vele!...
 Ah! de meg se merre, szerette őt, igen!
 Színg nílaut fel méta, sötét szemében ---
 Cs Houda felebredt s ezeket meglátva,
 Kexe jutott kis életéuel' állva,
 - Férjem! ... Fiam! Holvan az a szíve gyermek?
 Ah! Elek' borsán meg e megtört Rebelneel' ---
 Ha elbéd vesztimem drága gyermekemet,
 E borsaszkó csopás Houda szíve temet."
 - "Megváltat Houda. Nem szülöteu fiad.
 Sötéteu vöröad csak fájdalmainkat!"

Azt akarod tudni, hogy mennyen e fajna,
 Ha szép lomboskú szaladomnál fajna
 Többre sarjadást hajlandó egy napra.
 Promisszámot ezért el nem tekinthetem!

— „Nem, nem. Elér! az ég szerelmére Péter. — —
 Ha így befalhatnék, nem is szeretnék.
 Amik mondtam való, — ol! bár az ne lenne,
 Hogy árnyat ne vessem egész életemre;
 Hogy kit megszereltem, elve vesztélek.
 Hol van fiam? mond meg, Elér, eides Elér!”

— „Istenem! hát hogyon mondtam én azt nekod,
 Ha nem is láttam még álmodott gyermeked?
 Ha megxülett volna, bizonyos itt lenne,
 Hát hogy egy cseppet sem gyönyörködtem benne!”

Kötögött az unca, nyugott sorsa alatt,
 Férje hallgatlag és hajthatatlan maradt,
 Atyán, mint a robot, mit néma kezzeled
 Amellet a kedves portó sírja felett.
 Flóra archán, míg lelkéből a uhar
 Tova sít szerelme képet rőtáival,
 Nem láthatott senki csak egy fülő mosoly,
 Hava a kezzeled boru éje honolt.
 De halványan a fiam sírta nem lebzgett,
 Hogy nagy megtörtésre vette fel az egel,
 Mert kitért így is a büntetés állni,
 Kéhvita parboka herceg Stavary
 A bar a lőre súlyos esapást mértel
 Útké lett kezével imádkozott isthe;
 Állott sírval korlái házába Elér,
 Arca hófehér volt, kéble vérrel lepett.
 Mint a bérz sírta a halálkötő kelet;
 Omlottak könnyű a hűt letem felett,
 Férte, mint felhős hava, bérz fókara,
 Pundellant hullalt fehér homlokára,
 I mint az allony árnya nima völgy ölére,
 Sajdalommal hullva férje kebelére,
 Ami fualomként halt el sorsaita,
 Tenyeri névelésűt sít fel kötözésa:

— „Mi az élet nekem, ha e bával nhar
 Sőt, sem hágy fel szívem képet húrjával?
 Ha így laugzóltó veszes éj borul rám,
 Ha két képi ringó rajtam a hullam,
 Szivla kinyult barja, alattomos atony;
 Nyugodtam rével így soha meg nem látom!
 Galóda, gyatálat és elvesztett gyermek!
 Megölt férj! . . . Ti soha nem sünö Reserel!
 Oljedi meg hamar, hogy sa sírhaut alatt
 En is fellátom vágyott nyugalmamat!”

Kötögött Flóra, és nem vette észre,
 Hogy egy halvány ifjú már régóta nézte.
 Ah állt, olyan bírtan, mint az eulteret,
 Mely az elvesztett boldogságba vetet.
 Flóra feléért, ah! ott lálla állni: — —
 Ifjú vadász, gyilkos; herceg Stavary!
 Ötöm, meglepetés, remény, Péter, bával,
 Áldás, ábró benne egy perc alatt kámadt,
 A egy gyöngye sítollal, míg sírhat kereszt,
 Vagy képe kimerülve a pamlagra esett.

— „Megöltem őt! tudod. Tudod-e, miért tettem?
 Hallgass meg és utóru körj pálcát felettem!
 Ugy léptem én eléd, mint egyszerü vadász,
 Aranyos sírre méltónak-e halál?
 Leg erős lész-e lefförui a gögöt,
 Mely, úgy hiszem, méir a bölcsődhez megödt!
 Szerelmem viszonosid s mi boldogot, valánt,
 Mosolygva derült sőt, szép nagy hajnala rónt.
 Míg egyszer — — ol! hát meg kúros eulteret!
 Promisszámom méimént igérled a Reserel!
 Nem láphettem elő, azt híven, hogy legyen
 Ábró, csak imádkozt a hercegeket meggyen.
 Pedig azt akartam hogy oly laugzólt szeres,
 Mely csak ego” szívet s nem hűt fúny Reser.
 Milyen ke a gyöfét a vadósit megveted,
 A báronó állót ne várjon herceged!”

Hosszú mentés, ah: de l'ellredben a bámul
 szivvel fagyasztó, sötét éje támadt.
 Hervadt vészre a lét szívet boldogságra.
 Prist bonult a bámul monoru für, ágra.
 Prion kedvittelt a Nézető veszte;
 Szerelmünök gyümölesét Prion vellet éstre!
 Prion: hogy, férj edvelé idár boru hove
 Élete ditkonuak gyilkosává leve!
 Orvut itele é, mint mélykét az ebuel,
 Virbe foztala Pris magyatalat szivreduel?...
 Embertelen szive ily borut okajta!
 Hatálos borut é, azért álltam rajta!
 É most elbujdosom szivem tánczjáival;
 Tálain valahol majot szialtja a irhat,
 Amely nót is az szajd valahol, oly mélyen,
 Hogy a felkelő nap sugara se éjjen,
 Mert ha szivem porat élérné, belőle
 Még a káherán is lombos erdő nőne, -
 Mélyben szalagányt vad, szért nem dobtolna,
 Mert érteed is örök gyászba lenne vonva...
 Ne sohajts utóimam; mert az nekem fájna,
 Ha csókolodol hozuák a szellőt orokmora.
 Ahhoz, inkább, átkoz, hogy az örök bámul
 Látódotl l'ellredben ne síjon utóimam!
 Mi e földön többé egygje nem lehetünk.
 Ho' szerelmünök napsza leugoz mélyébe kint,
 Melymest hulláimam mint Prét hójó török,
 Lédit kókozguémek egygjeis sötét sora fölött...
 Elmegegét, mint szellő a fa letört ágra.
 Iten velet szivem boldogtalanságra!
 „Sxxel ellim, igen: ellimú mindörökre!
 Szerelaje, ah: férjét sírba lókte.
 Boldogságra, ah: szive Nézetőbe.
 A boldogtalansáig magyovait veté be!
 Szalagányon, mint a leugoz, amely felett
 A kókozgo szélvész régen elbegett,

S evodalborva nőket a hávrió udán,
 Hogy nem látja többé ezt ételle rupsán.
 Oh! ilt szóllatuit, mint a kőszilla, melynek,
 Szajráu a szellőt viszhongra nem leuel,
 Mit alombai ringat a habok, szugasa,
 Flomlelőre szellők felhőt korongasa.
 Eligye-e mindert, avagy Nézetődjét?
 Ah! l'ellredben rigaszt nem adua ez seu mag.
 Mindogy a szőgnak, mit a szel letörtök;
 Sugarcot Prét hervad, nagy ősz dere fölött!...
 Priont egyba etet, de melető halála,
 Prionmit hivogatta, reá nem halála...
 Melt mindert, szegyet, szalagait, bámulat,
 S meg egy löny gyarmelkuel élelet is adott.
 Aruula arca most kiderül egykere,
 Szanygati moroltyok, szujját megölelvé
 Jgy szel: - „Én voltam az, nagy, én voltam az?
 Mit gondolon, ilt már megküzül a pauat?”
 - „Igen, te voltal az, de a pauat éppu
 Most kiderül egész Nézetősejében:
 Félig árva volt az, mihelyt megöklelet.
 Virágo Pris feje multja sírja felett.
 A hávrió szel látta a Pris angyal arkot,
 L'ellredben a multat bámulta irharkott,
 Oly mosolygó képt volt minden orokvondira,
 De meglőt atyáimam volt esküvési méra.
 Pris embere, pihent bár a hantok alatt,
 Meghívult szíjónak sötét fátyla mearaot,
 Mely gyomborta síjő sohajdát leugozt,
 Ha a kemelőben lelke elmerengett.
 Oh! pihent a jó fej öröklön öröklé -
 Oh! hogy a halottak fel nem Nézető többé!
 It a drága zálog, mely kózo Prétötte,
 É nem gyonyörökölhet a lelke fölötté.
 Oh! lelke, - az talon mindig felette van
 Szello sírhajában, nap sugárában.

Tári az ír oly búsan ajkát csóbolgatva,
 Hogy és köbbé soha, soha sem láthatja.
 Annak, és szerelme a nap bitorában,
 Vár pirotra festett égűr tavolában?

Hármu év lett így el, bávatos stonori,
 Miut a Beresfára függésből koroná,
 Melybe erabi egy bimbót kintől a sors kére,
 Arról is leugromji kéra emlékeke.
 Príja nem volt vért, mely fákat lörne, kúrua,
 Hogy a tavas: újra lombbal koronázza.
 Nem földreugés amely a földet megrázza,
 Hogy behorpadt fejét új mű koronázza;
 Sőtű ar, mely szívét Risszigelként rázza
 Tűkon süllyesztő a bí hullóim síjába.
 Már ritteit a habot. -- De az a sors rórua
 Behagysem illét a sötét Korrórua.

A Könyvből, mely ugyan harmatgyöngyöként csillog,
 Csápadtati vörha a szép rórua sírmot.
 Látta a nap s állott a felhős homályon,
 Hogy sötét leveleire mosolyogva szálljon --
 Hogy felszártatva a bí Könyveit rórua,
 S ne rázza a keget a földet alóla.
 Mert a Könyvből, melyet sírua sűt a bávat,
 Nem sűnő Reszvelő Keget árua rómot.
 Vízig is nap, legyen a sors bárnily Ronot,
 Egy más boldogságot ohajló rottonot.
 A nap a mindenseg tárogató irórua,
 A vízig a földnek szerelést irórua.

Napként gyűlt ki rá rárua lette bis egészben,
 Hogy felsőre biját gyermekként éljen,
 Vélle minden napot, minden órá, peracet; --
 Midőn elő állott Alavóruy hercege!

Stouka megrendült, sive ösre skorult.
 A bávatos ifju labrahoz borult:

„Im' itt vagyok újra, mint a falevél,
 Melyet elhagy a szél, majd vissza tér vele.

Mint a palat, amely nagy távot bejárva

Vízra kerül ismét elhagyott kőjára.
 Olyan nagy a világ, hogy bá' meddig járni,
 A szejere soha, soha se látalmi;
 Honnan ledobhatom az úbe e sível,
 Mely sőt érteit tárogat s nem lehetett tied,
 Hogy istökös lenne a sötét égbolton,
 Mert értem, hogy kőgyőlt soha el nem ottom!
 Hittem, hogy feladtele' mersre merre köled,
 Hol neven a szelto' sem berel felóled!
 Oh! de rólad berel a kajnat, az alhony,
 Reszvelő' kis fűszát vőruy ölében, halmon.
 Szerelmeotról sirt a csalogony dalába,
 Svedet suttogta mindentől ja árua,
 Harvondró sírmot, hulló falevél.
 Harvondró abrakom; el nem feleltél.
 Harvondró kemeltem sírua szerelmeot,
 Príjait virultak ki havas rőge felett.
 Vörösköt síruben piro kajnat távot,
 S magyutott lelkemél forogórua a bávat.
 Nagy a világ lenne olyan hely még síruen,
 Mely szerelmeot nélkül nyugatonra intsen.
 A te lelved' édes, forró ölelése!
 Vésket csupán fátyolt ity nagy szejvedérua!
 Oh! emel magyutok s légy az ényem végre,
 Boldog szerelme, földi udvörségre!

„Gyulok! ez után nem . . . Anni Könyvűt körtel,
 Öröket sem köll be köntűnt az örvény!
 Ha lemondott ritom, feledjen is szejru.
 En síruenből minden emléket kitéru!

Így felett Stouka s az ablakba fordult,
 S látta a herceg, hogy Könyve Risszot.
 Prídig hogy síruenből harvondró Rivórua;
 Így Reszűség köllé el irórua,
 A felygyeredőrua alacsony helyéből,
 Reszvelő' vörösköt lövöllet síruenből.

"Annyaj, arany! ... Itlen, öröög, teremtenénye!
 Ne karíts az örvény ironyu mélyébe!
 Míg kivénlőn szédőst egy sebél kordom;
 Ne haragj lélleat utam sírva kaldokoluom!"

"De uram! az égre! Gondolhorrést rajta:
 Mi nagy balgavág, hogy kivénlőn vlagyfa!
 Du megölle léjjet, kivénlőn sivem alda
 Párpás szerelművel egy bimbaja maradt. --
 Altv. kama maist ont a blis stöke leány.
 Itlen ámet lehat! Ne gondoljon ravu."

"Harcoltan vágytam hát, harcoltan reméltom.
 E törnyű szélvénbe nével mag sem istem.
 Oh! de vadj kivénlőn, mely danyit bintolott
 Ha szerelmel nam adt mar, egy tuesu szédőst."

"Túl hegyes a kúre? vót - ölelés - - Sem, nem!
 Túl, seu lehat többé az önévé leuven! --
 Legli káin, hat e földön, hol mindeuvel szerel,
 Epitüül ij mehuyt svégyi rom felett."

"Itlenkém! egy csókot, párlel, megne lagadd,
 Mert kivem e bintól szar marabra skadad!
 Semmit sem párat mást, egy csókat egyetül,
 Melyet síró léllem más máigra repül!
 Egy csókat szerelmem! E lez az utolsó,
 Emelet emlékeim fedje a kopotó!"

"S hárt Karolánu át a szerelst Rebet,
 Itlen ajakára fője csókot lehat.
 Csókot, végyó mást! Oh! mi idav lehatelt
 Míg egyiket pihenni forró Reble felett.
 Lakonyó lélleuvel eluall sokogása,
 Szüvegő kivénlőn megkémnt lobogása."

"Utolsóst ölelem imádtól Rebled,
 Utolsóst sohajtam: Eled! Itlen veled!"

"És elváltó lélkét sohajom rivét."

"Pörölygolyó járta Beresztül a kivét.
 Itlen falsítottott Gyula forró vére
 Párolagva imutól hófóhét Reblére,
 Míg löröcsővel. Mága személtet vértre
 Sírona kanyallott a harony Beresztre."

"Amikor feletemtél a gyömben léllemagát,
 Nem láttam a meglőt Rebl nemel szillagát,
 Azt az áldó edes selist leuvenlelet,
 Melyet halálalatt Redvesére vetett.
 Az az nam láthotta és mégis vadt lálla,
 Ede magát Gyula Borjaiba ravva,
 Ajkát minuvél szíra. Oh! e vót hogy éget!
 A másikk viláigra let e udvös éget! --
 Leat fülbe esugot e stó: Itlen veled!
 Leat párolagot vere márvány Reble felett,
 Leat tartotta most is karjai közt, koldu.
 Sohajta: "Teremlőm! bék! Regyellen vltam!"

"Megöltem át! igen, igen! én ölleim meg,
 Pédig utam lélke vót az én lélkemmel!
 Oh! én dőre! ime, most főj, most síratom,
 Amikor más többé fel nem kámaszthatom!"

"És jót, sít sokáig, mire fellébadott,
 Alvan kalavány vlt szegény mint a katott.
 Gyula ha káma, most, megjedve tölem.
 Oh! de att páru az árnyas temetőben!"

"Egy koszorút költött, róza is vót köte.
 Harmanlével képergő könyvet öntökte,
 Aztam fáradtan a keletelőbe erre,
 Oda vltasztotta márvány Beresztje."

"Az a sír virágos, maist a kivé felett
 Nam Rebl mást virágot mosolygó Reblelet.
 Mosolygó arcauvel Rebl jót virága
 Oda hullt az ifji vaddatuvól sírjára."

"Vége. Vót a grófú, berárvu a könyvet."

"Láttam hát - Aranya folyót, a könyvet.
 Vltam, vége legyen a bintól is vele,
 Melyet jó kivem oly sokáig vót lele.
 Rajon újabb virág muttat sírja felett,
 Hogy mást egyiket én is örültesse veled!"

"Hajja Itlen, lönyom! Most már tudom te is,
 Mennyi vót szerelmem rózsáin a köris -
 Szegyettel art a lándolst elfeledni,
 Míg szerelmel kavaját meg így sem erdemli."

Nem felett brautla, ellinöötött rajta:
 Hogy miért is éppen csak Sándor ösajója,
 Mki fájótt borit ego merelone,-
 Oh! hogy csak a laugot nagyobbítsa vele?
 Tnye is polgárnak nagyra vágyó fia,
 Abba nem foghatott Sándor arany nyila!
 Moslagyalla szívét, mert már másmal adta,
 S az ő fájó szive elvértét miatta.
 Mert ha laugját rögtön iszouorka volna,
 Most kaporokalt aranya skavara gondolva
 Elbudua feledni, de így Sándor nelli
 Még namesebb, lirakabb; El neue feledheti.
 S a gondolat: sirbojului neussokára;
 Vékés aranyat borit hó sriu homlokára,
 Miel egy feleletül az aranya sriu evell,-
 Mert sriuui eddig rajta piheusüell.

Hallat nez löre meg az örömléleu csudet,
 Az inas léptei mértélt át a kermel.
 Vés névjegyét hozott arany tábla felett.
 Nema fejbóttulás volt rá a felelet.
 Prelepelt egy ifjú és a grófue stóllu
 Meighajóla szell meg, mert az hívatta őt,
 Hogy azt a szép meséb szépeu kiriyomassa,
 Hogy ha betörül, más is végig olvashassa.

- Gyen most olvastul végig az egészét,
 De azért ön is még bátran bele nékhet,
 Hogy benne legkisebb hiba se maradjon,
 Vékem dícsővéget, önuel hasznol adjon.

- "Anérem, de nem mest így kött hasznuel lehel,
 Flauem gyönyörködni vágyom műve felett."

A grófue mosolyog egy szébre mutatva.
 Brautla e beszéd stóllat kusatja.

- "Hogyan, aranyom! le már sajtó alá adod?
 S én még nem is mondtam reá bírálatot.
 Szép, vágyom szép, csupán az benne a hiba,

Hogy kigondolt mese, költött historia?

Brautla Brautla sölt fájótt vedve
 A manna mulljára, a búrt történetre.

- "Ha ez hiba, akkor majd minden mi' hibás.
 Nem a való dolga a költésüny irás.
 Az csak durva prókát it az emberevelli.
 A költésünyet az ábróvottól születuel."

- Ugy van. Togyja lehet ábróvottom sorait.
 Halkem ványon híve, horel meg valomul."

Mondotta a grófue könyvet által adva,
 S könyvedül a másit, sormébe kaladva.

Töllegi felállott s készülve ez alatt,
 Szeme Brautliának arcaira kapadt.

Degen szerette őt, de kaxra nem jöttva,
 Tölleim a szívet mindeleddig nem tudta.

Most leue állatva, most, de mibeit sege,
 Hogy méltó haragga ne völtörrel kégye,

Hogy ki ne kérgessék? Pzú fejt lehajtva,
 Csaknem hangos stóllat gondolkaxit rajta.

- "Az ábróvott valóban szép költésünyel szíval!
 A sriu is szabardhat végyó sorával.

En olvastom egyet bőrepeig éppen,
 Mosolygó szép szemek szillongos egében -
 S szem széit, egész itáig forog velem.
 Oh! miért is kellett oda keltütemen?!"

- "Ön magában beszélt. Többit fe! Brautla.

- "Nem, én prauvorbodom. Töllegi ösajója.
 "Köztollan, szép aranyat! önuel prauvorbodom,
 S réskvetel renielit, nimes bät kaxra jögom,
 Mert sriuui szép sítua valóban malit álom.
 Gyóphölgy! Képpet az én kő idevilem!"

En? Nem, ön csak képfét - manolya modorlósra
 Szép Aranya s gyöngör fűrtől bodrosra.
 Töllezi letérelt!...

— "Szerelem! imádom!"

Önön ön bolondjithat engem e világon,
 Ön lincet hó keble kényeggel és jó márvány,
 Vést szeme megára meamyei szivárvány,
 Finok rózsát nyitvaik élős arca hívón,
 S aipaiu a hajnal pijsa mosoly, talán
 Képt nem duvótübeletti niptó, hiteleg szavát,
 Hogy nyitó szivemre kelet borítsomak!?"

— "Sajnálom. Telet Aranya bánatosom —
 S epp erre a grófiu bolondomra gyorsom;
 Meg is látja. — "Térelt? az én kényom elöth?"

— "Igen, utáncokt egy szerelmes kérdelöt,
 Kéret beszélt s miud többi kért a vadást,
 A kit költeményed kérelében talált?"

— "Igen, barátság volt, nagyon meg szereltem
 Egy tündert ki felét állón sora felett, —
 Megvallotta nehi, s hallott olyan szavat,
 Melyetől vértől a sziv meg meg nem szalad."

— "Vagy így? Tegyékön a sziv rágyára;
 Nem mindig keltet a hamis Amot nyitá,
 Ha márványra lövi, könnyen rissza pátán,
 Aitón megtaulhat simi sziv szaladlóm —
 Mondta jelentősen, az axtal szelére
 A szivára havat bantégyeket téve:
 "Él itt önnel adom, hogy ne legyen hára,
 Ha sokat atolomak kiöltésára."

— "Höröngöm, de pénxet intédk én barátságom,
 Így az ösreget itt el nem fogadhatom.
 Kéret nem is tudom, milyen crimen vegyem,
 Ajándék-e, a vagy alamixsna legyen?
 Engem nagyon sokatot sauyargalot nullom,
 De e kért kéret egyre sem szotullom!"

Szeptelt az ifju és el mint a vihar,

Lobozó szerelmek kiu fájódtulmival...
 Mely nagyobbó szós volt az az édes álom,
 Melyre ő, nebi roth art monatta: "Sajnálom!"

Sugár és árnyék.

Sándor, annint kiért a palota kertbe,
 Vissza meg egy fájó lekiüledet vetve,
 Próbáltos sokajjal kiint az fájó kirt tova,
 Hogy roszul ne látszódj löbbé soka, soka!
 Ne higgye a gipsz, hogy kiüve kell neki,
 Mivel meg jobban a peurekt szeret!
 Tudja meg, hogy van meg a földön oly lélek,
 Ki többre becsüli kiveit ribévek,
 Mint az egész biúbe sültjedő világot!
 Gondolai is meua haragját villantott.
 Ment, ment mint az égen a szélirőtt fölleg,
 Ha bámulat nehet, s mégsem hullat könnycet.
 Naivabb volt a halors, oh! de nem siratta.
 Nagyobb volt a halors, oh! de nem siratta!
 Levette a sorsot s szíve önérettet,
 Próbált öntudottat oda tekintett fel,
 Hol a hegyornára a nap alá szállva,
 Próbált egy fehér háral vont el bitorába.
 Nem néte a hegyet, nem a fényes napot,
 De a háral, ahol szeretője állott.
 Megdobbant a mire, s mint kiüve sugarak,
 Felkelt, szeméből elszállott a harag -
 A helyet, amelyet ott volt Vilma képe;
 Szerelmeit éjszó fájdalom lökte be.
 Hisz Vilma is éppen olyan elérhetlen,
 Próbált éjszó lette a nagy szerelmenben,
 Mint az, aki miatt eluennie kelle!
 Váku erőleg, ha rá szemeit emelve
 Barni is ohaftja, mert nem az ivé lesz.
 Nem illik a róza a szaroz levélhez!
 É gondolataikkal beért az erdőbe,
 Hosszú, sötét árnya messze maradt lóte,
 De annal közelebb volt a hű szivéhez;
 Hogy a halors mindent ilyen roszul végez!
 Akkorott szerencse! Egy gópfőny, ki szerel,

Próbált kezeből a folat kenyeret!
 Kérdhelem most újra összes kiüdelmimet,
 Míg a jobb sors újra oly reipartra vihet!

Terre hiányt, feje kúrtuon égvi kexde,
 Kórtoll fővezet hat a kexébe vette,
 Hogy a szél lefűtte fűrtivel jótova,
 Próbált leve röszjät bámuló arekára - -
 É így halaszt tovább, be a végtelebe,
 Veveltől költés elmullatú meberve.

- Mily szélis fű volt, no, de nem is eroda;
 Gópfő kegyelomból emelték fel oda.
 Úra szegény. Hal en? En is arra rogyok.
 Nédem fele sünnyű jó csillag sem ragyog.
 Gyermekégen miltija: testet álltál bántal.
 Gyórti elapásuak ismerem anyóimat,
 Ki elvesztü rőtt ki a végtelebe,
 Pókat minden átkat hajítom fejüre!
 Gonosz volt - de hiszen jobb hogy is lett volna?
 Ő sem haláltól, mi nefelet botorba!
 Arany szűtt őt is, ember areu sáta,
 Hogy több gonosz legyen ez öreg föld hatóin!
 Szegény, jó öreg föld bel! sámulatit kéged.
 Próbált nagy keredre lehet gaz népséged.
 Próbált meg magod, rárd! és addig tartson mérged,
 Míg rajtad a villám sem halálut fergel!!

Akkorott Sándor, látta a földet,
 Hogy ha neki kértül, mindent ötre kőhet.
 De hogy sikel szegény is meg nem érte,
 Kúrtuon már mi sem járhatuak felette.
 Köndes, néma maradt, exkellen, nyugodt,
 Sándor haragjáról egy szűrtől sem tudott.
 Egy fekete rigó nevette ki csupán,
 Gyors szányaikkal jován vacsorája után.
 De hallotta más is, amiből nem nevette,
 Nem tudván nevetni, megijedt helyette.
 Flótha kiüve örög, sötét areu szivny,
 Ki felemelt korrel prűrt, életel híván?
 Egy öreg prűt éppen Sándor utija volt ott,
 A erdőből halat türelő-főt korodott.

I épp most szorított meg egy rózsze kötegel,
Mihlén Sándor száva füléig lebegett.

— „É! az ördög van itt? Egy leplet sem látok,
Még is mint a köpör menydörög az átok!
Ördög?... Sötét!... Nem az, abból annak látszott,
Nem hallom csörögni a lábaim a láncok.
Haj! Mi az itt? nini, ember... szavam fia!
Kiante azt kisse, hogy gonosz kardmivá!”

— „Én és haramia! Ez valóban a benned!
Kéneid nagy látszik, szépen állta az éret.”

— „Nem azt, mert a szidó azért semmit sem ad.
Azt a dolmányjómra hagytlam nála tehát.
Hoznem azért, lássa, most sem vagyok részeg,
Még az ördögnek is szeme köze néked!”

— „Az itt nincs, ha van, hát leun van a porolba.
Keresse; ott leunne bevaludat is jó dolga!”

— „Ah! Sándor! no, nézzüd, kerentügyes csejlen!
Nem gondoltam volna hogy ezt is megélfem!”

— „Kéneid az? bixony Iten! De hát annyi éve,
Hogy nem néstem a kéneid őszinte szemébe...
Még is merem meg. Mohos orvosa felett
Fekéredni látam fürtein a seled.”

— „Bix? a nagy idő már. Itlig emlékszem,
Mikor tettem rád legutolsók kéneid.
Hoznem mégis látszik minden lépéseden
Az én kerentügyem, az én kerentügyem.
Téged irrá tetted édes Sándor fiam,
De mi nyomorquid rim most is mindannyiunk.”

Sohajlott az öreg Sándor méregelve.
Hátka egy kis „ördög” innen is kelhetne?
Gyöny mosoly vetődött annak ajkaira:

— „Maquid nyomorquid? mi az isten nyila!”

Lám, ha minden fiat kerentülte volna
Vagy mint engem, más most egyem nyomorquid!
Mind kerentülte hasonló nagy vólt kerentülte,
Vagy felejtett irók mélyen kerentülte!”

Megérté az öreg, noha iskolába,
Egy kéneid jött, annak, azt is kis kerentülte,
Annak kerentülte, mélyen kerentülte,
Nem egy fia kerentülte ki a kerentülte erentülte.
Kéneid Sándor, kerentülte fejt kerentülte,
Kéneid kerentülte kerentülte megkerentülte a kerentülte:

— „Már az édes fii, más az kerentülte kerentülte.
Mégis kerentülte! mert nem kerentülte kerentülte.
Kéneid kerentülte Iten kerentülte kerentülte a kerentülte,
Hogy bel kerentülte a kerentülte kerentülte!
Kéneid kerentülte, mint kerentülte kerentülte,
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte.
Még kerentülte; kerentülte! most kerentülte kerentülte kerentülte,
Kéneid kerentülte, kerentülte a kerentülte kerentülte!”

— „Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte,
Mert kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte!
Mi kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte,
Vagy kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte!”

— „Ördögöt! bixony kerentülte kerentülte kerentülte?
Nem kerentülte még kerentülte kerentülte kerentülte!
Kéneid, kerentülte, kerentülte kerentülte kerentülte,
Ha kerentülte a kerentülte kerentülte kerentülte!
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte,
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte!
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte —
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte.
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte.
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte,
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte,
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte!”

Végül az öreg vällig kerentülte
A kerentülte kerentülte, a kerentülte kerentülte.

— „Már kerentülte, mert ma még kerentülte kerentülte,
Kéneid kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte.
Már kerentülte kerentülte kerentülte kerentülte.”

— „Nárcsok hát az Őleu nagyra segítene!”

Sohajtott az öreg, megráruva a jobbot,
Melybe there egész véletlenül botlott.
Arcton februárgalván a csontok, alatta
Öreg sító sító harosféli ravatla.
Sándor majd utóina nézett, majd a földre.
Hátte ott a mult tünéstől föltette.

— „Azt gondoltja megéni, honka is a hála,
Amint annyi mint kedelt kivilluon nála!
Gobban kelle volna, ha kélva mit fogott,
Visszadobott volna a portokba lefogott!
Hova megyek, Pihet? talán harosé hátra,
Mindeu ember által vidva megalkotva,
Dunán sebezgetos utamizma után?
Kétsege ejt már a gondolat is csupán!”

Ily levőten ott meg, mely ráncokotba vonva
Homlokot, is mintha azt hallgatta volna,
Mit sulog a szello, kis fejét lehajlva,
Hagy melleve legyen, káptalósi rajta.
Tilt, a nagy ill regén a kis lombot alatt,
Egyen vele szemben egy leányka haladt.
Egyre volt kele kézi kosorúja,
Vajal vörög volt túro, szakna katalpára.
Abraúdos meg arcanu nem volt nagyán rissa,
Mert egy kópót bántat mind a lépte róla,
De néhét szemében kéivel lefogóval?
Vörög söniját kello nagyudgaralt, vágyalt.
Nem is vette esre mily kivel: harmatja,
Hagy ill kán a fűvel növést hallgaltja
Próbálat szerelne a kél szemü Sándor,
Ki app most edele a nagy boldagságon:
Vilnáját öltve kél forró Rourjában,
Leölt lehetni sejt, mékédet vjvára...
— „Ch! sohaj fel agyret, kán ill sem találatom,
Táru már drága cióbját csak az ábraud, álon
Hindi lakos vronyotó ixxó vjvára?!...”

Sexel fejét éppen feléje fordítja:

— „Egét! áldó egész, ah! jászagos Őleu!
Ván hát angyalost meg sivi iudvórszen?
Itt jön is kélvut bradunba éppen,
Kézi exmanijópepen, gyemerkori szepem!
Vilna!...”

— „Sándor! ill vagy? Ede jó prajkóson!
Hozzad vötte kán a szello sohajláson?” —

— „Sem hallottam seumit, csak beharóid vágyom,
Abraúdos szerelne, fényes menyországom.
Tudod, hogy szereltek, regén, nagyon regén,
Mint is le vagy edes hitem iudvórségem!
Téged el nem hagylak soha, soha, megföld!”
S íves csökeba forva öletit át egymást.

— „En is nagy szereltek, nagy vohajlak kéged,
Mint a haldokló az égi iudvórséget!
Mindeu gondolatom vándor maddat, sivek
Tenger kőreében sivek xöld sziget.
De beret mat, hol vagy, hol is mi vagy mostan,
Mit tette, meg rólad annyi álmodoktam?”

— „Mint seumit sem vagyok, újra seumit, seumit!...
Meg csak alig kereltém valarnivé leumit,
Módon a gondot söt durván isska lököt,
Hagy még ke is káptaló alubáson föltett!
Bismereb a kélven; ismerek a multam;
Mennyi korgalommal dolgoztam, kamultam,
Mennyit iraktottam, hogy csak meg illewe,
Millo legyet drágom a te szerelmedre!
Sivek felett egész mennyet épitellam,
Mintón sítet felhő borult el fetellam,
S lángoló villámok nagy sivekbe vágott,
Hagy romokba stonté a kis sivekötöget!...
Győ Pratorné kánya már elvált lediuy,
Vagy jütékből talán szemel veltet reáru.

Amija ébre vette és megfáradt ezért,
 A jó Isten tudja mit, és mit nem kezelt!
 Amoralitást feleget, akiten nyomonutkövet
 S mindig düh-irondulattal szóllóim hüllött;
 Valamennyi meuekületi oly hó' vágyam hómátt,
 Hogy akarmat, rögtön elcsúsztam a hámat,
 Sieltem el onnan, ha' hár érte fejem,
 Ahol becsülettel nimesen köbbé helyem!

Pomaxkodott Sándor szeretőjét néve,
 A lesújtó hírlót hogy sajnál el képe. —
 De akiten mosolygott és ily mosolygva
 Sándor beszédére exelét mondotta:

— "Jól letted! A grófhölgy grófnaot való csupán.
 Ne egyedjen mo'is mi' szegény utam.
 Zaim, ha igazam és kirkla szívöl szeret,
 Most már könnye hullhat balgavágya felett!
 Mit keser? most Sándor?"

— "Most azt keser csupán,

Hogy méltóval erre újabb illós utam,
 Minél közelebb, hogy közele legyen harrad,
 Te szép, angyaloktól irigylet meyorozsig!"

Sándor lelkesülten e szavakkal felelt,
 S Vilma ajakára ego' csókot lehelt.

— "Közel, nagyon közel? Ha e irigylet helyett,
 Itt iselhetnétek forró Reblen felett!"

Sándor! jere honnint, így, ismeretlenül;
 Széles: villás minőségű is kerül.

Van két vesem, hidd el; oly neveltevedt;
 Szent se' szorol ráol szunyira mint exel!"

— "Annyal, kedves angyal! földön huli jószág!
 Bivőle' vilámlást ragyogó valóság!
 Közel! Oh! mi közel: házatokból keser;
 Enni immi aduval exel a szép Reblen.
 Mindig láthatóval, és mindig látsz te engem.

Mosolygó angyaloktól lebeg: közelemben!
 Időseleg lesz élted, meyorozsig labdison,
 Végletek szerettem: imionu, hivallison!"

Aradorott Sándor képzeltö'le' lette,
 Vilma mosolygott rá s kévet at ölette.

— "Hát még egy csókot is aradna meyyek,
 Hogy kirkla igyünküest szóközi legyen.
 De egy óra múlva jöhet a nevelö' —
 De nyugodt meyorozjon. Oh veretem elö'!"

— "Igen, igen édes! a jó Isten áldjon!
 Elö' exmucykepem, megvalósult álmon!"

Akár egy csókot kért csak édes szeretője,
 Olvasottam azat is lebetelt belöle, —
 Amig Vilma kirkla, amig nisska adta,
 Széles: gyönyörrel folyton csókolgatta.
 Hogy volt eddig, o' nem kirkla ö'le' föltöle;
 S' csókolta volna ö'le' ö'le' ö'le'.

De már alkonyodott. Vilma nem adarta,
 Hogy agyánál érte igyis öreg atyja; —
 Hát Sándor még egy óra forró illöle,
 S gyönyörkelt Reblen kirkla harrad felé,
 S nisska nisska néve Sándor szorleibe,
 Kinek at idölet majd elharadt a szive.

— "Oh! ki hitte volna, hogy néha a való
 Ily kivőle' szép, ily szemet képrökirkla.
 E pererest, melykötöl édes bánygat ispuet?
 Ringó hullomai kegyes idöselegest.
 Illatosa nyitó pirkó róza szálal,
 Sziveu harradokba a szeretni vágyal.
 Mifolyoskta ö'ket szemeid megyára, —
 Akert vágyam édes csókol harmatára!
 Meghalnék a vágyal, ha nem nyitkirkla,
 Megöle szerettem, ha nem kirkla.
 Próbölö' hab keser, istenöi Reblen!
 Próza öj, mely édes illatmami letel.

Angyalt arck, amint földi ember imád,
 És rem, mely bitangol selyem pilláin át,
 Hosszú amely felig arany, felig selyem
 S legyűrűve légom vallaira piket."

Reprelációt Szünet, hogy elűnt a kedves,
 S terdre hullva elűnt beret az Istenehez:

— "Oh! Isten! Teremtőm! adata örökre nekem,
 Mert e földön ki is csak őt szerethetem,
 Az angyalt, a kedves boldogító lelkét,
 Kit jó kedvesem úgy is szívesemre kerestem.
 Ne vedd el őt tőlem, mert csak így lehetek
 Erős, kit nem győzhet le a kísértés!"
 Csak így lehet jómbot, csak így imádkozom —
 Miképp elvesztém őt, rögtön elkeresem!
 Szereted őt le is? Tudom, hogy szereted,
 De nekem ő mégis jobban kell mint neked.
 Te költés is bírsz ott, ám, ha mégis vinned;
 Vagy el akkora, kérted engemet is innét!
 Vagy fel oda vele, hol mindezt ki szeret,
 Oh! hogy gyönyörködhess boldogságom felét!"

Sandorogva hajlít feje mellőre le,
 Múl a lomb, s a szél virággal van tele. —
 Ah! de béréni hall, felől meglepetve,
 S szodálwawa hallgat ama feleletre:

— "Jól van, neked adom, mert látni szerelműd?
 Horem, fiam! előb meg kell értened!
 Pérdaj, volna a földön, a soványok mennybe,
 Mindeketten csak úgy s csak aztán jöhettek be!"

— "Chang az égbe jön? Mi az istenyi?"
 S gyimpos nosoly derült Szünet a háira.
 — "Milyen boldog beret itt az Isten helyett?"
 S figyelve nézett ki, erre kis vártaló,
 Megint az előbbi hangokat hallhatta:
 — "Ha ity hitetlen léz, meg nem értemeled!
 Mert az próbolba ő veled le nem szállhat —
 Pedig ha hitelt nem adsz urad szavának,

Az fogod elérni a megyorokig helyet.
 Himned s újra himned kell mindenek felett."

— "Hogy racci vagy, ugye? No, azt elhiszem ám!
 Kérsz iskeuszed ne cöllesed reám,
 Mert hat alkár mily nagy ábrándosó vagyok,
 Péterem, mint néked, mégsem olyan nagyok."

— "Prómyú hitelenség e sórtómege felett!
 El, el szíven elöl! a próbolba veled!"

Mennydörgött az isten-méltósággal lépve
 A bámuló Szünet Mörvellen elebe.

— "Haha! he vagy? Már csak le ne dobars, kérted,
 Borzasztó kérés a próbol mélyén!
 Igérem inkább hogy mindenkit hinni fogok,
 S szíven csak egy édes megyorokigért dohog!"

— "Megjöttél, ugye?"

— "Mégseppentem szíven.
 Mit látallambodok a más dolga után?"

— "En kéged kereslek. Tudom esetedet,
 S megindult a szíven gyásos sorrod felett.
 Próbololton kívül hán szíveség is éget?
 Kötelességem, hogy segítsél kéged."

— "Ez arkon barátai érzésre mutat..."

De kár volt csak ezért kennek ezt az utat,
 Melynek szíven látom, jól felkötted sarát.
 Ám, fogadd e jobbot ritka, igaz barát!"

S megrondít kért az ifjúkat abbi
 Szíven öröme barátja volt neki,
 Hol szíveség volt reá támogatta hívai,
 S állt látni már a győzelemében.

— "Segíteni, igen, de nem szíven akart,
 Horem hogy arak már he is egyet barát!
 Dolgot adok neked, hogyha elfogadod."

Egy szép, vörkö halány volt a lelkem előtt,
Féltettem, annig megnem szerettem őt.
Nem tudt' azt tudom, hogy az egész világon
Nincs kedvesebb leány, őt! szeretem, imádom!
Mindig érte éjelt, mindig rá gondolok
A szép Arunkára, ha hirtelen dobog
Halkalau sorang e bolygó szű, e Rébel...
"Én annig élt' soh' sem felejttem el!"

– "Még most sem, amikor értesülveket keltet,
Hogy messze maradtál vetélytársad mellett?
Külső katonakatonám e városag felett...
Teged elutasít és engemet szeret!"

– "Teged?... De hiszen le Vilávit emlegetél?"

– "O' forró nyár hőzödm, én hozzá hűvös fél.
Pótkos áruot nyílt elszakult felettem.
Halkalau meglégyett már Vilávit szerettem!"

– "Ígár, ígár! Hívem azért keltet meured!
Vért látok az édes anyja szemé beuned;
Féltette a bimbót, melyen napfény ragyog.
Halkalau, de nagyon korakorot vágyok!
Sohajtoham is rá egy végtelen vágyat,
Egondolom mind' magyarságban vágyok ott!
"Hé, ha a kereszt" ébre gondolva,
A le ábrándod' nekem volna volna!"

Sohajtoham Péla, pedig nagyon lévedt.

Tigzolui fagya később a korlévedt.

Szándok a fejét igyelelőg iutott,
És nyírt mibredulástat oldalvást tekintett.

– "Són valaki. Figyely! Leptek neszét hallom!"

– "Két férfút látok, lú exen a halmon. –

De én elárattam. Ülőm le a szepre.

Ére valóságja éret is az, egye...

– "Sem értek."

– "So jobb is. Sajnálom, ha lélked,
Mely most egész fényes világot öleget,
Még nem gondolt szavam nyomonban iudulni,
A féltés szélvészes kegyelbe hullni!"...

– "A féltés; Vilma engem. – De néked a két nőtt,
Egy más halgatógólú mily jó irni mellett!"

– "Lejj cöndesen. Eppen mi nagyvult letelet;
Halkalauot egy kisé vallyon mit berémet!"

Két roaktóú uracs közetget feléjűt,
Eppen Vilmaral folyt dírtelen beréjűt.

– "Pótkos! Káll az egyűt, az olyan szeretem
Látt' ábrándot, kolond szepetöben terem.
Én szeretek, amint minden férfi szeret,
Soha kimerára Hymen soh' sem veset."

Minden szép szűt sírtóit édesnek kálalom,
Mindem szép kélked hüllóimóra vágyom.
Nem kélkedem, kivevemet van-e erre fogja.
A kermészet magot reudelt engem bala.
Hogyha artom kój van, az o' bójja engem --
Kivevemet a kálót más kálkedet itom!"

– "Jegy, de: "ha egyköt kivev' adobogni fog,
Ha fessit majd egy fűjé édes kálót, --
Ha megkívöl egyköt szép leány szemé párja;
Kivev' megérdemelt kúntetését vársz!"

– "Ért ábránd, ugye, valamilyen szép kőnyoben?"

– "Látom, hogy legyőrei nem lehet egy kőnyen.
Nélt letelet kélit és már most kijelettem,
Hogy véltérsaduat soh' se kélit engem.
Én is így értek majd s nem lete semmi vesély,
Ha Vilma kál' az én kivevemet is kélit!"

Szándokot e kélora felfort minden vére.

Ha Vilmará vadois, a gar humpellerje!

– "Halkalau Péla?"

Halkalau; – de ilyen a viláig!
Pótkos kélben herbad ma a leglötök viláig!"

Jegy sohajtoham Péla Szándokra kélitve,
Nélt egyköt mind' ismét figyelemre iudt.
Tovább halkalauot kélit.

- „Ha-ha! a szép Vilma
Sive én előttem hamarabb kinyitva!
Ugye, szerelmes vagy?”
- „Oly szerelmes, mint te.
Szőp szeme redem is oly hívón keltette.
Mért is jöttél velem? Ha nem jöttél volna;
Pezemkáltam volna egy róza bokorba!”
- „Oda, édes öcsém legény kell a gátra!”
- „Hall maradtál volna már lépéssel hátra;
Jól lett volna mindegy. Ha nem irigységed
Mudogart egészen a nyakamba vart téged!”
- „Ha! barátom! én is azt akartam éppen,
Hogy haddol nekem azt a irigységet felépüem...
De, hogyjuszit est, jöttél szép szemű kékkel nekem.
Mi! csak téged, téged tudna megigérni!”
- I Baranyaszi egymást, ellimult a tájon,
Hogy Sándorral sive amul jobban fájjon;
Egyet ráigalomért boskút sem állhatom –
Oh! hogy ez a Péla vissza tartatolta!
- „Te heveskedj Sándor! Ért nem érdemest;
Hogy tain' mindkettőtököt veszedelmest kereszt.
Pélejen illyetket, aha! már megxorota –
De mi ne nyúljunk a rothadó pirodoba!
Mudorító lettél; fellellyel vonu bele...
Silyen a vitáigant jóval nagyobb fele!
Ez sreknek amintetel elugod a viláig,
De jój amintet aha! mi Máxüliint? Kiháig!”
- „Ez így érte szivem, mint kugort a vihar,
Ha leedeg Meblere sötét skáruzáival!...
Én invidom én, s az ördög kanyarványa,
Míg pillantja meg már békne híványa!
Mh! de Vilma nyugtal, kette sükü kistoa,
Tudom, hogy haraggal utasítja vissza...
Télem, találokokkora velük csatlalathol,
Ért akármelyit? Neményen meglalol!”
- „Örül bármelyit, ha össze kúshel veled.
Egy sem én meg, hogy kardolat hegyere veled.”

- „Látodol. Ily ember seült meg nem beült.
Ő a legirétebb, legbölesebb egyedül –
S ha meg az irt látva két öblös xsebenben,
Egy eldobott szóra sem málkása augem!”
- „Nó, ne legyen ires!” sive Péla xrebebe
Mélyenre jobbját is egy táveről hívve.
Sándor megnemertelt: „E! lemmint látom,
Alamirmit akart; nyújtani; barátom!”
- „Péret akaratot adni, s felfordult az esed,
Ha jó barátodot est oly sokon veszed!
Ha most sem kórit meg store büszkeséged,
Örökre itt hagyjál a nagyfárad kéged!”
- Prokandolott Péla, s helyéből felállva,
Váratkozva nézett megény barátjára.
- „Miej! költ dackos képpel, Sándor a besiedre,
Lábainál egy tüdő" bogatbára névre.
- „Sem, azért sem megylet, hanem kórtól szépen;
Vedol e szeltyseget khal Kórtól Képen.
- „Kórtól? hogy lehet az? hogy kórtól kórtól nekem,
Mi art vissza neked soh' sem fix elhétom?”
- „Ugyan ne bolondozz! Háttha vissza adod
Ugy, hogy hamar, ma art el sem gondolhatod.
De nem is kell, igaz! Ez előleg legyen,
Hogy mivédben lehed irigységet vegyem.
Mi ma benne minden, még ma megnem heled,
S hohasx rendülhet már ifjú kórtólkeled!”
- „Jaj est elfogadom s te kálómal fogadd,
Hogy ily előleggel kórtól leantamát,
Mélyet ugyan szögge akkarakatol velem
A kórtólleu sorral folytatol kórtólleu,
De azért meg mindegy benne egyéb hita,
Mint hogy a jót kálóit költ a kórtólleu!”
- „E most Jiten veled!”
- „Péla! Jiten veled!”
- „Három Sándor! Kórtól, artain elue feledol

Meginni, hogy könnyen boldogíthatom veled,
 Ny laktárosod csimét?

— A csimét? no, jót van.

Hogy feledtem, hi így gondoskodni rólam?

Am hogy időnkben elfeledtet néha
 Vilma mellett, azt tud megbeszélod, Mela!?

Mert akkor az egész világot felejttem,
 csak egy kis világhoz illeszkedtem.
 So de Mela áldjon!

— Sajdjon így mint néked;
 szívet, hi szeretemet, hitet idvőségét?

Tette hozzá Mela megragadva kézzel
 Az örminte jobbot mindkét kezével,
 s mindkét megvárta, állt a fára alatt.

Sajdolt az erdőben magányosan maradt.

Meláthallan mestre fatörzset kőrtől,

Az égbe boruló lombokat fölötté.

Itt állt volt egy nyitós, mi a felhőnyitásban

A napnak az égbe szerte szót, megára,

Mint arany koporsó néma szíriuszban,

A zöld lombok közt fáradtan esett le.

A nap lelt állagot már felig leszállva,

Mint ha beharagva a hegynek ormába,

s a kennegy falattól szemé, szíriuszban

Meredelműt rá a borongó, világra.

Sugarai épp így kitért rá a lombra,

Mint ha kitértől kitért nyitást lefektet volna,

s a fára közt, aróknak kőrtől szíriuszban,

Meghívve parafát a homályos földre,

s a fák közt, aróknak kőrtől szíriuszban,

egy állt mint ha o' is olyan fa lett volna,

Meg kitért kézzel a bükke bokroja

Mindem, minden áigat le nem vágott róla.

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Síriusz békéi kőrtől itt kőrtől a felhő,
 Hogy fáradtan hullva Vilma kis kezébe,
 Véltemen laktárosok világot békébe,
 s a mellet kézzel, ott jöttél Józsa,
 Mit s nem sapartja edes heroldása!

s a két megindult, hurta szíriuszban
 A kőrtől kőrtől, mely megyorságába.
 Először mi az mag. Itt hullóknak a kőrtől
 Szíriusz kőrtől az erdőszeg fölött.
 Tölepedjünk róla szíriuszban a kőrtől,
 s a kőrtől kőrtől a kőrtől kőrtől.

„Vall egy megint ifjú és egy gazdag leány,

A kőrtől kőrtől a kőrtől a kőrtől

Véltemen volt egy világot, kis szíriuszban,

Polgárosok világot a kőrtől kőrtől,

Évvel, mindkét kőrtől a kőrtől kőrtől,

Sajdolt a kőrtől kőrtől kőrtől,

Mindem ott állt a kőrtől kőrtől,

Végig kőrtől vele a kőrtől kőrtől,

Megindult a kőrtől, kőrtől megindult,

Állt kőrtől kőrtől kőrtől kőrtől,

Hányta a kőrtől kőrtől. Majd egy hullóknak orma,

Sajdolt morajjal felhőnk kőrtől,

Majd az örminte mellet világot o'leben —

Itt pedig állt kőrtől kőrtől kőrtől kőrtől,

Sajdolt a kőrtől kőrtől kőrtől kőrtől,

s a kőrtől kőrtől kőrtől kőrtől,

Itt pedig állt kőrtől kőrtől kőrtől kőrtől,

Sajdolt a kőrtől kőrtől kőrtől kőrtől.

Itt pedig állt kőrtől kőrtől kőrtől kőrtől,

Sajdolt a kőrtől kőrtől kőrtől kőrtől.

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

Állt állt, gondolatoktól: „Hogy ne fájra senmi,

Itt jó lenne itt egy fatörzset leme,

Meg a két kőrtől, igazán fűtővénnek,

- „Már mi bizony négy vége felé járunk?
Mint lélek az ardo, brüt a szabálmunk -
És sokaságunk mint a kimmorás December.
Holt mit is lehetne miást ily öreg ember?
Vilámmillor, hej! de négy volt az, négyen,
Amikor még élt a Szani feleségem;
Praxeg nem jött hozzánk az unalom sora -
A Barokko' kényi nője láte kora!
Szegény! milyen hár kőg, a föld alatt pihen,
Szíve dobban érte még most is a sírban.
Milyen jó letél volt, hogyau garradálkodott!
Mikolai jól esett hi, alkalmihoz fogott.
Molt idős tölté, kineve garadálkodni, riucon.
Kall nem spiclerég, kete pihen a kélivon!
Háson meg a kirtok, nagyon négy, az igaz -
Houven xunyi kenger kicélásra mi az?
Gard'assony, szabácsné, szabácsny, cselédet,
Fiarim, leányom mindeket k'leem k'érnek.
Nagy e lehet, nekem legjött lenne kálán,
Hogy ha valakivel négyen megosztlanám?”
- „Jgy besztél de praxeg ünnapokhoz nyarán,
Sívánqvain a régi boldog élet után.
Mögötte az ajtó k'ima k'ima lép be,
Körkapiros a nagy sietésből k'épe.
- „Hol jársz te és hol van az a két rozg gyermek?
Arat! ragasztomak' eszt! a k'escritenekt!!”
- „Ez aprémi voltom, a fűt meg tálán
Sarkányt lobátuak' az erde' k'ul v'elertom.
Praxony, ha nem kell, ily egyikül sem k'omul.”
- „Ugy?... El'is veszem majd ingalmatlomul
A k'obácsot k'rtom jól rejtülk veret!”
- „Ugyon, ha gyűj a szivim. Olyan mindeu gyermek.
Ha nincs ott mindig háta mögött legyon;
Lelölöje a k'önyvöt, s csavarogni meggyon.
Sem k'ellene átkel ily magukra ha gyűni;
So' lenne melléjűk egy nevelő, vagy mi?”

- „So' lenne, de látsd; más is alig kelül.
A gabona olcsó, az ardo' emelül,
A pipere drága, és a k'ereka lapul,
És szédeltés szolgát ma k'irtos letalappul!”
- „Legyen nagy ardo' hár, sok szédeltés, csalo';
Gyermekleid sorsa mégis előbb való.
Fekem ne vagy semmit - de mindeket előll
Fogadj a fűtülak' egy derék nevelő.”
- „Eles, jó leányom, te négy nemis letél!
Prób'ol volna szivem, ha nem szeretnél.
Lemondasz mindeuról, ami melled k'edves;
K'arokogy az aljósuak' örömet szerkesess!
Ezt ohajtom én is, egy nevelő, igen!
Ah! most már egy gondolat k'önyvűk lett a szivem.
K'ornem hol veszem őt? Houvan kell azt hozni?”
- „Loh'ise k'ülsz aron; majd fog rajóulkozni.”
- „De ki tudja mikor? Téli' hirtelni kéne,
Hogy k'inek, és hol van reája k'ülsége?”
- „Hogyha ily ararod, azt is megfektetod,
De ily f'irelésel ő' k'atja meg melled.”
- „Tegye, k'elöl váruul. Pár nap ide oda.
K'rtom nem is volna még k'ámára k'oba.”
- „Dehogymen... Hát ez ill legjött lenne neki. -
Sígát a k'obácsny el is k'ésikheti.
Egy kis iró arlatl, k'escritenkt ide s rége.
Egy nevelőnek sines egyébre k'ülsége!”
- „Jgy besztél leányom, a szerelmes anygal
K'lyja előll egész gard'assonyi k'unggal -
És mosolyogva az ajtó k'ilebezett.
K'lyja k'elöl után k'rtent elmeledett:
- „Gyűj! ha ily okos, mikor ily gondolom,
Tálcu k'ileadhatuul a v'iu gard'assonyon?”

Suláma Mitóhelniem a szóba lányok száján,
 Még így is maradvány elég volt életében!
 Nem tűnődött tovább, kopogtatást hallva,
 Fényitá az ajkát s beborzolta rajta
 Az urakat, bírtak az erőtben látniuk,
 S a bírtak bironnyal nagyon megutáltatott
 Aljanságot miatt, de Szobory szegény,
 Annnyit tudott csak hogy mindadottó legény;
 Az ő lánya pedig éppen férjhez mehet,
 Így hívesen látta hát a mudegetet.

— "Hó! mudegim! csak előre bátran!"

— "Van szennvedés?" — "Felsér, jaj, bol! régen láttam!"
 Ide tessék illni. Foglalkoztat helyed.

Mendajut ki a hallát az unalom felett!

— "Négyem unalomot? ej! Róir. Az unalom
 Prizivételől kapott szívet 'ötö' malom". . . .

— "Mogom voltam. Vilma, lányom hol itt, hol ott,
 Cs többnyire ő is unalomot szedett.
 Mottó Vilma volt és éppen csak az imént jött meg.
 Vilma! hol vagy? Jere, gavalterok jöttek?"

— "Pozsónat! Mi, habár kiváló a sarat,
 Nem lépniül fel ezen elnevezés alatt.
 Mint barátom, Vilmat én is megszereltem,
 Cs most keret kéni jövök mindadottan."

— "Keret? Mily szerencse! Cs egyszerre retten?"

— "Igen, uram! én is bátorraigot vettem". . . .

Szólt a fiatalabb kis ravart színelve,
 Pedig nagyobb bollaít is tett már a nyelve.

Szobory rá nézett, is merte az urat,
 Tudta hogy naponta az ivóban mutat,

S így bár nem is sejté ejente mit viget,
 Hátley kéret ráigott forró kéréséhez:

— "Örvendek. Lányom eladó már ugyan,
 De mindkettőjüknél nem adhatom, uram!"

S ezket a másikat fordult, névén, amud
 Töke piere, tárgas birtokai vannak.

— "O csak egyé lehet. Jparlódjél. Lássá,
 Hőhogy önté esett szíve valasztára?"

Szigmund most, a ráisabb, mintha egész lette
 Fővel szerető; örömmel felelte:

— "Ah! így boldog lemeit, végtelemit boldog!"

— "Meghalnék utóma! Cs csak annyit mondok.
 Jóhajtotta Ferenc. Erre Szigmund elött
 Szobory e szókkal kellesítette őt:

— "En is így szerettem, kizsoltom róla.

Majd megígértem hogyom tehát nekény szóra."

— "Ah! ön végteleim?" Szigmund hálsítottott,
 De Ferenc így hallta hogyi tette legott:

— "Family együgyim jó, oly butám kizsoltam:
 Szíve jól esett az álarerod' letépnem."

Szobory nem figyelt a lassú beszédre,
 Az ajtó kinyitást fogta a kezébe.

— "Hogy megértésed egymást; őszintén kívánom.
 Beszédem hát véte; behívom a lányom."

S ezket menni akart, de Vilma egyszerben
 Mát az ajtóban állt. "Apra! kiútát engem?"

— "Igen, ides lányom! Kérem ki Kell mennem,
 Hát az atak te ill helyettesíté engem!"

S hozzá hajolt szívről: "Vigyázz, ne légy szeles.
 Ferenc szegény, hanem Szigmund márkerecs."

Pedig hát ezt Vilma nem kérésre köle.

Volt ő neki régi, igaz szeretője,
 Hogy azt elfelejté, nagy lemondjon róla,

Má nem birta volna senki mindiője.

Hőleget fogadta a hírelgésüket —

S hogy mi lett Sándorral, azon elvértedek.

Mindkét felele maradvány csupán,

Mát csomót érke a sok sok bol' utóm.

- „Oly szép kegyed, mint a Királynéoké vissza,
 Ha, siveu megdobban nem kezeled róla!”
 Fohajtott a Királynéoké Réj után egyedre.
 Terence mosolygott, de hamar hozzá tette:
 - „Híven melegjélől sreme sugarúmad,
 Meg a halottak is feltámadhatnának.”
 - „E ugyan Rodu van.”
 - „Korai Bilelet
 Legkorábbban siveu siveu siveu telet.
 Korai hajnalukból bívós ragyogása,
 A sötét és sötét legkorábbban vissza!”
 Tette hozzá Terence bátor hangon sírva,
 Hogy tudomdél ragyog a leányka róla.
 - „Au segiti? Jól van! A Korai fényre
 Rodu neki fátylát a hervadás éje.
 Korai virágokból hamar hull el sirmad.
 Ezt csajfója meg most jó uram, ha bírja?”
 Terence nem vártak, nem értette mit mond.
 Amúgy sraporabbán Réj volt vele Királynéoké:
 - „Megszáplom én ezt. Tízfeljén szép nyugodt.
 Nyáron, nagy korai ébredés a hajnal,
 A Réjön jön az allomány... A Korai virág
 Virul hát az év legkorább napján át.”
 Mosolygott egy kicsit a szavakra Váha,
 Hogy az éjét Királynéoké oda nem számítja.
 - „No jó, de a hajnal még is jót hozhat.
 Tízjón pételet a hótámadt sugara csatl;
 E világoncáma nielőtt a nap jön,
 Megint eszt sötét és borul el a földön.
 A Korai virágok nagy a hej öli meg
 Nagy az ejelentéit belőzönkölő hídok.
 Miféle sirmáira ego sugar ragyog,
 Vagy hogy leghévízét veses éjé jagyok.
 Jón az sirmé is, amely Rodu hómad,
 Hamar ráserili fátylát a búvad!”

- „Soha, soha! Ime, siveu inest hevit.
 Szerelem önt kirkóin, forrón, végletekül;
 S így örül a lellem hogy mosolygani láton.
 Nem gondolván, hogy ez örömdel meglátom.”
 Ezt szavalla Királynéoké, mosolygásit látva,
 Terence is sórt hát, hogy ne mérédjön hátra:
 - „Szerelem önt én is, igen, szerelem önt,
 Párán a boldogság nagyja mégse kirkóin,
 Mert Királynéoké sreme bívósabb ragyog;
 Télet én, hogy siveu vetélylára ragyog!”
 - „Önök vetélylára? Végre párba leszen!
 És mi kell önöknek, a siveu, nagy Rehem?”
 - „Sive, sive sive nagyot meynországon!”
 - „Höföhet, imádott kis Rehem nagyom!”
 - „Héha! így hát önök mégsem leszenek párban,
 Végletek nélkül sirtokhatnátok rajtuk!
 Az egyitnek siveu, a másitnak Rehem!
 Ez a kirkóin lélek megasára verek -
 A fagyosom folytatta egy kis idő múlva,
 Csak Terence, aztán Királynéoké fordulva:
 Nagy e, önmel lettel belöli a nagyom,
 Hogy ha önmel magom eladótul nagyom?”
 Erre a nagyota bünben siveu lettel
 Megnem bódítató meglátott siveu lettel.
 - „Az égre! e nagyom, bár csajfóhi bünben
 Siret siveu egy keszíté világon!”
 - „Vérem nagyom siveu, fellel gyaldaxat,
 Amely ellen minden éretem fellaxat!
 Meglátom siveu hogy éte ne éjien,
 Ha lönyja eszt litére lenne a sirtében,
 Mely nagyom siveu, hi sirtéba verek.
 Adja, siveu másnak ut a siveu Rehem!”

- "Nézetek szerelmem, mely érette opert,
Dübb, éppen dübb nem értemek meg azt.
Ariét monellam kívüli, mest azt hívem Vilma!
Aki drága rivál, az kerek is bírja?"

- "Sü arét, mest híveim, ha a Bore enyém,
"Sive rivaja nagy iudéuyl kajit felém?"

- "Gyöngé vidékérés. Híj nagy, az egyen
Trefa vast vmdyfel nem lesz igon nehét.
A feleletis kőmüü feltoldval fedtül...
"Telejtül el, cu is egygonu feledül?"

Tejerte be Vilma a hármias beriedel,
S édes szerelmémet kungerebe mélyedl...
Oh! jaj, az egy óra mindjárt végére jár,
Mégis nyallommon iül e két selyem betjár!
Ahol elhulligattolud egyndásra lekiutve,
Nem voltak oly bátrul máis mind eleinte,
S hogy kúlkába nértel egyneis rül, paxába,
Mirelegyül art völte xi meisikró! gydva!
Széles kanyaja lett a sota a csuathok,
Melyet völt Szobory kungjai törtel meg:

- "Hívan! Vilma! ill van. Az Vilmond háta:
Féhol very kataluát derokabbal nála.
Nem kórt fixelül sem, hogy alkutni kezdtem,
De magfogyja báiumi, mélt el nem erexsem!"

Vértte be Szudort az öreg püfálva.
A "körti" iginyosom nértel fel Vilmaira

- "Mi az atyám! hi az?"

- "G! hát a nevelő,
"Körbe nagy búvultuud, honomu vogyjüd el?"

- "Vagy? hól tálu huxta."

- "Völkoum olyon bátor
Ajóulani magom, - Kerotte a söt Szudort.
Vilma körte vögyall:

- "Jó helyesen tette."

Jó kívánás más lesz a jutalom érette.
A fiul, az igaz nem kérése rossad,

Keresel tanulást, sokat megmondok.
Am én éket szepten tanuláira fogja.
Éret aktém náluud jöl fog nemüi dolga!"

Jay kérést Vilma csöggel sem nevtve.
Hija mosolygott is egyorsau korra tette:

- "De ha nem is nemue, nem kóborodul imen,
"Amig nem lesz kóte csupa kungest minoten!"

- "Nem látok én akkor más hárat se többé,
"Vagy ill kell marvoldnom ötökön ötöké."

Frigmond ellenemül fetteu nem karkatá,
Laj vözt vixet gijitak Szudort orra alá:

- "Vagy kérése kixit az is jömmagába?
"Tali egy aeste férne mindeu tudomvöngya?!"

- "Fazbbe?... Tudomvöngom hogyne férne bele,
"Ház, oly üres midéut vaságod feje?!"

Frigmond pirult, Feruet kérésgött egy maggot,
Szobory megkürtülül üstökébe kaptak.

Vilma kérésgora stólt: "Haha! kárki legyen,
En e feleletül magyon kóroxid nekem."

- "Nevem Feri Szudort, Pest mettet sülettem,
A ballors miatt im' völt eddig ipettem.
De nagy látszil jö völt nevelőre leuuen;
"Kép háruvölkoum mest is söt a neveltem."

Frigmond megjörtette hogy az öt illeti,
Kérekker fordult csak, hogyne stójon neki.

- "Környü kéréstég ity vömméron fellépmi!
"Völkoum völna mindokkét fillet kérépmi!"

Szobory megint az üstökébe marokolt,
Stali hogy vössa karkta, kóritvölle Szudort:

- "De kettül létül. Mest máis itthomu vöu vöu.
Ert a karkatol is kótepelül katalu;
"H e hórég miatt nem sokáig bírja."

- "Mely van ill nagy? Kérek kóte Vilma.

Frigmond korra fordult: "Maggfultall a sive?"

– „Nem, s ha meggyultatnék, akárk is őn ide!
 Nos mit néz így veiam? Pirkosítom róla,
 Hogy ön is szívesen derül kizabolja!”
 Szeged városát Vilma, mosolygva társasára,
 Ahí felöltözött lehurva mormolva:
 – „Mily paraszti dicséret!”
 – „Te beszéljen velem!”
 Ahí egyenél megsejt, költő nem szivelen!
 Hátrenyhedő Zsigmond, báis szorult a leltre,
 Míg Ferenc, szárait ottéül helperelte:
 – „Ugy van! Hallgatás egy nevelővel dolga,
 Mairhogy fixessék is, mégis csak szolga!”
 Szobory megrint csak az istenlehet nyult,
 Szindor pedig most már Ferenc felé fordult:
 – „G! még ön is? Dixon, nem is láttam, hol van!
 Hát vege a leckét ön is vártakomban,
 Mint önök kezdtek, oly movariatlanul:
 De rugdalók: raxei! Lóbb hárui launij!”
 – „G! hagyják a vilót, ez nem jóra vezet.
 Pórnáljenesek hi is szorítomul keret.”
 – „Hah! eu szaxei, szaxei?! Szaxei elléri, im
 De eu borul állat, mert ez borul kivan.
 Haxei, eu? Várfalvi Várfalvay Zsigmond!
 Envel? Vagyban kátyam! gondolga onq mit mond!”
 Tört hi Zsigmond dihet fékenni nem biva.
 – „Pórnáljenesek! Vegyete meg Vilma,
 Nahan haxei fordult: „Várfalvi ur! kérem,
 Gyalay jött ön ide haxaúli, vagy medvéren?”
 Ez annyi jelent, hogy annit jött ide,
 Ugy, axon az uton medvéstet iribe.
 Várfalvay elápruott, cimborója szintén.
 Szobory bámulva Vilmará tekintvén,
 Tegy költ: – „Mít beszél le? az ég szerelmire!...
 Zsigmondnak axaxaba szótoll minden vete,
 Felállott helyéből s csak onyit költ: „Ertém!” –
 Szobory megfogla: – „De, ha megneem szótem,

Teljesen egy rövid kérdésemre Uram!
 Ha kéret nem foghat ez ifjuval, megvan
 Miként adhat akkor elágébetl immet?”
 – „Várvet! Milt vesett el, úgy lövöm meg!”
 Ordított Várfalvay. Szobory köpprengett:
 „Hé, vagy nevelő, melyik erhet löbbel?”
 – „No, más nem Melleue, hogy halálom után,
 Még költ ilyen szorait heurkegjen ily kuttán!
 Szajtsaxos: mindig axot bánsomul uol?
 Várfalvay kutyajelentés a legludallanabbond.
 Szolga vagyok? Igaz, is fixetell szolga,
 De axkineit éppon nevelés a dolga!
 Fogjál fel. Milt a nap nines akert az egen,
 Hogy gógos pomprával önmagánul éjjen;
 De hogy haladjunk a világonlag után,
 Ugy a tudomány is akert meggyog csupán.
 Emet a sugarak fényl szilóvilábol napnak;
 Minden kavitó egy sugara e napnak,
 Sokkal érdemesebb hogy sem ilyen fajta
 Mitrany próffeszkedés krennyet ajltou rajta.
 Ugy ember, akinek mindele ajltó ides,
 Va krennyes utagyal tör minden kany szivóhet,
 E nem kérdi: akivélet van e raxa jogka?
 Mert akati örtón kaxgordja őt oda!
 Ez ha melán baj van, a kany baja csupán.
 Kiveti a hátot mas halaktha után!”
 Akarate bekkétkelni most Szindor Zsigmondot,
 Mi köhéletesen érte, annit mondott.
 Pórnáljenesek mérték Szobory s ledánya.
 Zsigmond vortxemevellet ordított raxa:
 – „Milyen rágalom ez? mit jelent e beszéd?!”
 – „Mít jelentel onyit, hogy veskiti az axet?”
 Fogta Rajzál Ferenc s rogata hogy menjen.
 Jobb lesz mod, mint axon, a nagyobb szegyenben.
 – „Mít jelent? a valót! sötét igazságot!”

Hogy valósdi mélyen szívcsobbe látott.
De nem csak egy, ketten, taparvitolba, hallva,
Eki szennyos bányából fut szivcsob megfogottva!

— "Ki érti ezt? senki! Önjöng ez a legény!
Miót tartok én is, hogy megönnél szegény.
De elég! Jot, menyasszó. Ördög szemből magad,
Mert ültököd eddiget a marabomba ragad!"

— "Pirkos sehormai!" mondta Vilma félre,
Szobory poháztott: "Hát emek is vége!"

— "Elegéssel kívánul borzudogylot égve;
Miköz nékiut holt a pirkolagor rövise?
Hogy ne hirdethessen újváradigot ritom?"

Trigmond nizza fordult kisse vez rajtában:

— "Megértem, ha' hogy másvidéget lásson;
"Kotga erébelettel nini nem szokásom!"

Fellett szörnyű göggel.

— "De uraim! uraim!
"Minet más a szörnyű", kőshuratos harang?"

Sietett Szobory a kárvok udán.

Sándor egy scharjfal emnyit mondott szupán:

— "Nem vez elégélettel! Mott látszik mily bátor
Gőgje vőprijrával!...."

— "Sándor! éles Sándor!"

Porult Vilma mostan Meblere Sándornak, —

De mig rajtakit itt kosszi rövbe formant,

Menyasszó Szoboryval a kárvok nyonán,

Hogy ez erólményvel ne trüffintet korán.

Motéle öket a borsóvalot kerve.

Kisérte egész a Roesint végére.

Att megállott. Elmenyintet lehét mi is vata.

Eppon Szoboryra esett a szó sora.

— "Ily felleves, hogy ez az én művem volna!
Lestél e valaki rökényt a porolba?
Soha nem is láttam, éppen ma jött horkám,
Hogy szegyeiben éjféli miotta az orokám!"

— "Pirkos eghet is éim! Mest nem figyelle meg?
Miköz kell a vasat üdni mikor meleg,
Mott odaforrt mépsu! Dorgálta Vörfaloy,
Pajdosia sietett par' söt kosszi valói."

— "Pirkos olyasformán! Láttam, sinit láttam.
Studom is hogy miert lépett fel oly bátran!"

— "Miért?"

— "Mert a kánya ottaludaba vette,
Ha s' sirtett minnet, kacragott felette—

De ha nizza viglud' az nem kessett neki.

Vagy mott sietette meg, vagy régen szereki!"

— "A novellet?! Hah! ha igaz lenne talán;

A garkijerit' ottot meg is kanyitandán!—

De ez lehetetlen. Vilma nem oly leány,

Aki ilyen szegyeit tudna kosszi réim.

Az én leányom s', én nevettem fel ét, —

Mint lilion' nőt fel az én szennyos elött!

Huogyha neki nyilua szive vágyairal,

Hogy lepje mi inkább kárvok a vhat!"

Töppreugott Szobory a nagy rejtely slátt,

Hajd Trigmondokhoz fordult s' seditet kárvok ol:

— "De igaz! Hát, uraim! midéint áll a doloz?"

— "Vagy, hogy Vilma'val csak Sándorra monolyog,

Mert az megis, s' meg irvígko lilion.

Hah! menyasszó eped minneten irvíg sziron."

Jay koregott Fenev' a kárvokett helyett.

Trigmond csak kárvokett adott feletetel.

— "Uraim! in tudja hogy nemis ember vágygott.

Szereki kisse, fényes, bilykainu mátygott.

Nem jászoni szavammal, nem vonom azt vissza,
Amig leányauak mege, sive tertia.

De hogy az maradjon, úgy mindeneset elöl
Érre el káraból a bitang nyelvét!

— „Szóltai?”

— „Hogyha látja kért megijelja nekem,
Semmit sem habozva ollarhoz vezetem.”

— „Éz önfeláldozás! Siigla Terencez neki,

„Éz az itt az emberl jora nem vezet!”

Krobory Ahojlat: „Édes istenem uram!

A nyelvét, seregényl elhüldöbeseu megjenu,

De szert akkor, azt már tudhatom előre,

Nem egy könnyen leveti másikat nevelőre;

Mert elhüldöbeseu soka nem lesz kital,

Mert s maga is csak sietni s gyulaxui fog.”

— „Tegyen, amint akar, de én igéretem”

azt s kikötésuelt mérlegébe vetem,

Melynek másib felén az az ember lebeg.

Melyik fél nyom köbbel, azt én fontolj meg.”

Híven Krobory azt régen mérlegébe,

S az nyelv palahajlat Várfelway felé.

Embényléleu véletl egy pítouatást katra,

Ahol esodálthóva a leányát látta.

Nem sejté miért jött ki, de ez sietteté,

Hát így felelettel fordult Zsigmond felé:

— „Melyik fél nyom köbbel? Jól van, megfontolom,

S az esodálthóvát önuel kudarui is fogom!”

S kerét megxoritva, sietve ment vissza,

Meglátui, hogy miért jött utána Várm.

Símmel közelebbi akart is meglátva,

Felutóseu nékelt egymérsuolt arxába:

— „A lányá jön; megállj. Beszörxiuud el ide.

Hallani szeretném, valjón megfédli e.”

— „Igye, azt szeretném meghallani én is.

Vármeg gyereit s még, akármilyen vén is!”

Soda bizlat harnas a kert sörény mellé,
Mott mindketten Váma szavára figyelték.

— „Mily soká maradtál el! Én már aggódtem én,
Hogy halai valami bajod történt atyáim!

Mert s sötétben itt megashellett kárni.

Ilyen embereket nem kavaros jörni.”

— „Csak azért jöttél?”

— „No, is mitem magam?”

— „Hiszen a nyelvét beu a szabóu van.”

— „Mit gondolt? Még alig alig ismerem őt.

Azúu az illem! ez mindeneset elöl!

Tudodt innen nap van, mind károl a eseléd...

Hogy ne legyüudt kéteu, hát ki jöttem feléd.

— „Édes, jó leányom! jere menjüudt innen.

Hogy sem neked, inkább csak melled kell hinned.”

— „Mit beszéltek azott?”

— „A kérdésed jó lelek;

Úgy is csak kárba elkeserítéled!”

— „Kéret hallgatást, Sándort átkozva, majd

egy indóman esugo bugó gerle kackaf.

— „Tén bolond!”

— „Az öreg mindeneset elhisz neki!”

— „Tegj próba, hogy könnyen bolondodá teheti!”

De magja esere kár s is valamicor,

Ha Sándor a liljom szimavira kijor!”

— „Azt már nem engedjél.”

— „De eleje váguudt:

Félre az utuudból! Éz a mi váguudt!”

— „De hogy? ez a kérdés! azt beszéljél meg én,

Mert nem neked, hanem nekik kár s leány!”

— „Hát tudod mit; én már kifortem valamit.

Éz a Tour Sándor nem elör van itt,—

Mert egymásra néztek több-örök oly édesen,
 Mint ki imádottja szerelmestől eseng.
 Ezt szerelők egymást kiltón. A lélek mivel
 Aluja egy mellel sönest meg nem szívet;
 Elszólt. Mi pedig ezt előre sejtve,
 A kedves szívesestől úgy vágyunk eljébe,
 Hogy kitérülve a kíváncsított napot,
 Fönnülről hasznudjára fel a pítomatalot.
 Szünetet talol karjaid, s éppesen ott ruhában,
 Pírvalót Viludt egy sötét éjszakában,
 Alompori adsz neki... s szívet eladid a harcz.
 A létét mággal keltet szívet, szívet!

— Pompás! Szobor-nál van egy szoba lánnya,
 Azt jól megfigyelem hogy lesson utánna.
 Ah! a boszu sötét, csak végtelenül...
 Szünetet így, ha jól megy, a történetbe kerül!

Fejente be szigmonst a rit parbaréidet.
 Szívűd s ha volt: leddid boszuvágyjól égett.
 Fönnre kinn szünetet, Viludt, a fűjait, mindent.
 Nem feltétl prókallót, nem hittél az ítélet.
 Ezek tóra kúndeli, mint sötétebb árnyak
 Úres nyomorában a sötét éjszakálynak.
 Egy fa mellől mostan szünetet került elő,
 Az egész beszédet végig figyeltél ő.
 Megszórválta fejét.

— Hyeu gonoszlevöl!
 Pótlusost veszenest kórtat Bekemre ök,
 Hogy leszállithassák a bimbót, onvelynest
 Szírmait e földön csak mellem fesséket.
 Ah! mily gyerekesse hogy Vilua után jöttem;
 Szíthetlani hogy ismét felho van föltöfem.
 Mert bár addig szöktél minnen szünetelkontra,
 Meglehet, hogy egyszer úgy avartál volna.
 No, de most már szöktél! még akon a napon,
 Mikor a szobalány kúrtára adhatom...
 S melyen szöktél, onna szoba ablak alatt,
 Hol a pírvalótja érimi a falat,
 Alulról egy akusit kértél a szímvénre,

Stigáron, hogy kiltón kértéljén a muulla.
 De lapost a rétkony földre, az bekakord —
 S mindkettő a bor, pinere foglya marad.
 Igau, kaha! igau! — és így örül neki
 Hogy a két gaz embert majd rabul ejthedi.
 Erkel álmodott is, s reggel, midor látta,
 Hogy ez onen körtél meg; végülkét sajnálta.
 És ha nincs ott Vilua s jávagos ország,
 Magam bekül kóru e monoru tudattal.
 Lovelle kóruvet, és szívmi kórdelt.
 Tízgya beime ország, mely figyeltet ébresztet.
 Holvatta végig, ingatott kedélyet,
 Felhajtva mindeu fordított levéllet.
 Akon végig gondolt a körtéllet felett,
 Vése formu kórdelt, kékbe emelhetett.

— Mily körtéllet! szegény, szegény grófú! kórt
 A bántat ily éje csak borult read.
 De, ha folytatótal crablugyan kóruva,
 Telepíttem én e pombo doll világos!
 Tel e kórdelt, amely lellem kórtélve
 Szívmi utat nyit a mulaszt éjlebe:
 En sejteli s e sejtés fátyla, amely kórt
 Emel kórdeltet, szívmi kórdelt.
 Hazreg volt a vadás? s az íve volt fírad,
 Ki elvett ferdet boszu vágya miatt.
 Vírbe hajítottán, mint kölykét az ebnek,
 Oda ahannan kóru crab engemet vadték!
 Flak! e gondolat, mely kóru szívmi mélyébe
 A kórt nap parar szívmi kórtéllet kóru be,
 Káprázatlak lellem, mint a lombot, midor
 Széllét, szívmi kórtéllet kórtéllet a bibot.
 E gondolat hullámú messze messze vágyod,
 Kórtéllet szívmi kórtéllet kórtéllet kórtéllet;
 Hol lebegni látol a hullámú felett
 Tündér laltta földet, búbáps szigetét.
 Tündér kórtéllet kórtéllet kórtéllet a kórtéllet,
 Kórtéllet kórtéllet kórtéllet kórtéllet —
 A kórtéllet kórtéllet, mely felett, leszállva,
 Elhal gyönyörében az altkony szívmi kórtéllet.

Hét éves szamárdó: Hét sötét szivarvány,
 Szép homlokba sűrűs, sűrűs, sűrűs, sűrűs,
 Míg aranyhajfirtti szilvára gyűrűs,
 Szivarványkegyesére szivolvastó kúruss!

Vilma! ídes anyját! elért-e kéged?
 Hogy megborzakkam isteni szépséged,
 Úgyan koronáztál, milyen eugeni idet,
 Amely a Bavaria hullamodlba szilvedt.
 Szilagom-e punda, akol nem is raxxog,
 Hogy akrai lehessél valóban, mi raxxog?

Abrándozott Sándor hórszau eluereuve,
 Akre a jövöbe, e nagy végtelene.
 Szép képeket látott, melyek ellinüest,
 Könül vették leltet gyönyörös rémest.

- Haha! hova ragadt az övül Répület!
 Akarott magammat Hét nagy szamárdó fület!
 Hix' et költésény raxx, szép költői mese.
 Répült lényest: fia, férje, szerelmese.
 Isem az a gyönyörös öv anyám volna,
 Eszt így van az egész szépen Rigondolva!
 Oh! de ez a fii, ez a szépen ajjermest,
 Felraggatal régi sebit szivemest.
 Dossa ett végreddit: sötét gyászkal fesse,
 Ahomau az enyém kis kérdést vette!

Hi mondja meg nekem azt mindeneit elött,
 Szörnyes kérdést hi velle elött,
 Hi látte a irbe? s ha beszélni marne,
 Volna e valami aki ná ismerne?
 Ha el? .. Oh! mi szörnyű megfejthetlen titok,
 Anelynek e könyörben homályába nyitott.
 Sötét barlang, hiro fajdalommal tele...
 Oh! jaj, megmégentem a szivemet vele.
 Eddig oly szerény volt, most már nagyra vágyott.
 Ez lesz ellen álka siron bekántóit.
 De legyen, animest sorsonna Hét sámi.

Egyes mindekinest sirta Hét pihenni.
 Himmuszt let e nehez élettöt megvátom,
 Ha nem koronáztál ragad el halálom!
 Am ha mai a diuvagy láncraiba verett,
 Epitánus ábrándot a valósig felett.
 Hirtet szivemből egy kis lörkénest,
 Ez az e merül meg monorult lehet.

Hán' sorában dívölö művéhez ilvén le,
 Papir Meres elő, kottal fog Merese.
 Jövöje oly üres, mint ez a papirlap,
 Tán' ez más állat most abba is irhat?
 Húseges szerelmest, horsti boldogságot,
 Miután a lelle oly régen sovargott?
 Telene egy sirtalt, melyből szilve halott
 Szerelmeseje, eddig felnem hámaszhalott!
 Tán' egy kis nyomas minden kottomása,
 Melyet viráglóttan sirtából vidda?

Szerelme fut végig a papiron kotta,
 Miutna meuetelt hős kottona volna,
 Mely hátróltu nem tud, előre töt enyém,
 Sötét vényomolott hagyva maga rttdu.
 Amidon megjöttent az vjlo kinyitva,
 S mosolygó arxával kottintelt be Vilma.
 Sándor hátra nért, kottat felre tette,
 Milt a gyrs gondolat, így kottent mellette.

- "Édes menyországom!"

- "Szívem boldogsága!"

É papra almerült félig az újságra."

- "Oh! azaz jó újságot kaptok volna mára,

S jól szelene horsti anegyfa pipaszára;

Mert ha szép angyalokim! kéged Meresui fog,
 Napfényre jöhet ki ez a kedves kott."

- "Ugye ez a kott, hogy szerelmit egyenest,

Jóh! jój, ötletkínút, csókolódásúkat folytat.
Tudom, jól tudom, hogy mit kedve lennem,
De a vonatkorommal nem állhatok ellen.

— Az igaz szerelmest nem öli meg senki,
Szerelemmel vágyok, csókolok, ölelem.
Né féltem síved lőlem. Eg bár sívedem vágya,
Nem hozhatja kiéd síved világába,
Mert dobogó kedved' bármí hön öleltem,
Mint szent oltár képe, így imád a leltem.
Ez imádat mellett nem hullhat a lövegbe
A te hírlapírókat, rajongókat gyémántja."

— "Híresnek neved Jándor! te főszerkesztő léte!
Tudom, mélyéget síved legerősebb.
Nincs felszíned alatt hajó töro" nátony.
Telmelülmi minőség csak gyöngyököt látom."

Jándor egész lelke szép szemébe mélyedt.

— "Oh! mi lenne a jó nyugodalom az élet?"
"Itt eszébe jutott a kértő bűn leve;
Kellott, hogy a vesélt Vízvá is ismerje."

— "Nem szólhatom neved még egy karótl mélyet
Tegnap véletlenül kihordogatom kedved.
Te átjaidóval voltál, én setéltvám ottam,
Az utolsó még mindent meghallottam."

Felít hogy szerelm és szerényességem miatt
Vélis ellátolva esés lángjaidat,
Mert az átjaid bele nem egyenest soha,
Hogy egy nevelésed adta a kéred' oda.
Híresnek lehát, hogy magját köztét kértégetim,
Ezért kitölttem egy kémet veduát nekim,
Ki tudtukra adja az idét is, melyben
Képe szerrel magját köled kova szakuát engom.
Kérem szeméjomben szerelmedet el kéged,
S aljas széljűd könyves elérésé vége,
Ha lehet, átlompot veduát be vedet,

Hogy arulán szédült boldogságra felett
Pálinsze csöndüljön ruvult, aki mind,
Mert így bizonyosan vedem esébe a véd!..."

— "Pál belüli szédül e kerben is csupán,
Lélekhozz mi a lépre nem meggyimut oly bután,
Ha bár köztét is, mi meg esítuibe se jött.
Sziute karkaghatomú kútaragut' jötöl!"

— "Tudod mit kerimut mi? Itt az ablak alatt
Ala órajut' a felte" pince falat --
Ez keremut' így, hogy a szobalány hallja,
Hogy: Ha legjatelebb lekre az eg alja,
Képe lemelet óva az áruló mesélt,
Mogyósimut' esen az ablakon kérekélt.
Egsem artom szíven elerathatvát is te
Az ablakut' várad a szobában kéve,
A garodát, ottit az ablakot mellett
Addig jöruvult, míg a pincebe sülyednek!..."

— "Haha! ez igaz jó jutalom lesz neked.
Miert kértél, artam esen legeltesed!
De Jándor! az egész ajlodat bekárom,
Mert atjaimot ha jön hön, csak esen várom.
Emert pedig axeit lesz jó nyitva hangyom,
Hogy megkövesszem ha lépésit hallom."

— "Pompás! Mit ó esen a szobába hatol,
Te a mérsit rajtón kova illatúkatol.
Jaj soha sem lesz meg!"

— "Soha sem lesz meg.
Mertim emyit idét költétedet mellett!"

Örül Vízvá, s Marját nyakka kére forwa;
Edes szerelletté magyagát Jándorra,
Aki átölette mindeket kévet --
Szerelemmel egész forró legerővel.
Pál belüti szédül pirov ajakára,
S lelke egész nyarát lehelte redja.
Nem is véde esere hogy ki jár odaki --
Hogy éppen most kell az ajtóra valaki!"

Drab Mexében újraig, reméltó jobjában
Egy végtelen hosszú megyéja pipaszáj van.

Az ottani szemüveg, de keserűtől maed
Nélk nembe azon is a látható felett.

— "Mit kívánok itt? mi ez? Hah! ez hát az illem?
Nem Trigonost szavánál de néked kell hinniem?"

Te vagy az erényes virágzás, amelynek
Szíriai most kizárta napfényben fedelést?

Prémilve bocsátál el egyből az első
Szóra, mely közejűt válogott mint a menyő.

— "Vilma! te vagy-e itt? Nem jöttél-e valami
Szirolelu jöttököt a gonosz Kópáelem?"

Te vagy! Szemem nem csak. Te uatál meg csupán;

Hogy sírhossz szelvést virágaid után,

Hogy én a szívrogalomból, ó Maxraajon kéged,

Szóra a virágot, mit szívedből képed

Elbuktatod sötét örvénybe, melyet

"Megnem irógithat állanak szívednek!"

Táimovolla meg újra a két szíriai Rebell.

Sziroluóra lánya koldogása felett,

Ki megtörve robbant egy öreg pamlagya,

Amig Sándor enné szavakat hallatva:

— "Uram! lánya kizárta, mi az a nagyat lelke,
Váron földi vágygal soha sem ölette..."

Mi szeretőt egy mást ideális kével,

S e szél fogódástól egyiből sem tér el,

Az ottani hinni, lüncsül egyjűt folyótt,

Hiszem kizárta már hogy szeretőt egy mást.

Törje meg haragját s ne nézze azt hogy én

Arva fűt vágyom, névlelu és szegély!"

— "Ég, ég! Boldus, ki veszi az esküt,

Mit koldára forthat e vadmerő kezéd!"

És te szerethetnek e szél úrke rongyot,

Hogy elvesszen éhen legelő porontyod?"

Tordult leányához szontig keseredve.

Oh! elment most meg az élettől is kedve!

Vilma magához lert felszedőtől lassan,
S hozzá sietett, hogy Mexét csókolhassa:

— "Ajjám! édes atyám!..."

— "Hogy ez ősi hálat

Alokkus tetérre e sötét gyolánat!?"

E bitongás lemel, kiről azt sem tudod

Honnan kere, lába, mily utambon futott

Karjai elöl a sötét végzetted, —

"Kiz nabi aljas, ömő" vágyjai vesztet!"

S öngyös megvetéssel nézett végig rajta,

Éret minden vért vrezaita hajva.

Vilma halavány lett, lángolt bár a lelke,

Megtörté könnyeit s fejét faldemle.

— "Te sirtod el, ó" nembe, mint egy fejedelem,

Önkellenül szíriai meg kizsét velem,

Melyet ragyogásom egy menyország pihen.

Nemesen éremi köle komult szíriai,

Ó kizitott szíriai gondolkarui erüem,

Mig egész világot épített szíriai!

Emelt vállakója ebben él örökös!"

— "Horem e sirtigon nem látod el köbbé!"

Dörgött szíriai újra s haragját lángolta

Sargerte szemét a hallgatag Sándorra.

— "Hordja magát innen, lelkellen nő csalo!"

Az én kizitottam Boldusokusok való.

Elrontott egy szívet, idvét megmérgeve,

Hogy romogtél minden kor én elvau vesve!

Aludorvél, kizitott szíriai ábrándomival,

Horem látvöröniből hordja el a szíriai!

Majd benőri helyet a felelős noha.
 Leányom az én nem lesz soha, soha!
 Vilna kis Reket össze leve mostan,
 Mijára kelletlő könnyűre, háskan:
 — Az egészre kerlek ne búsulj, ne lérd el őt
 Fy pogonyt szavakkal mint egy gnoskevöl.
 Minden szavad iltóan, mely szivembe katal,
 Szivembe, mit ő bir, csupán vagy a halál!
 Szobory csak néte, merveu, sötélen.
 Szindornok egy könnyű reszketel szemében.
 — En bírom a szived? Elérhetlen ideu!
 Nem hallod az átkot e süjtő beszéden?
 Melyet inkább kell a gyűlölet lángja,
 Mely szivüket Kette lángpallókat rángja?
 — Oh! sugartelődjél! Csuggett leányka,
 "Könnyező" szemekkel sekinvén reája.
 Az Szindornok fordult: — El, el! rontó szellem!
 Egy pokollal jöhetsz alkaronom ellen;
 Mégis elkergetlek!! Vilna felsikollott,
 s félig törve atyja lábainak onlott
 Vinos zokogással: — Oh! ne lépd két lelkem!
 Akért hogy ez ifjút magamból öleltem;
 Mert szeretem, mint egy ártatlan sziv szeret.
 Oh! ne gyönyörködjél haldoklásom felett!
 Szindor az ajtóból nézte, sohajgatott,
 Az utolsó szökvél a szivéhez kapott:
 — Szitrombott menyország hulló siddag fénye
 Fény képez lelkeimnek komor éjébe.
 E van mindegyik, csak szerelmed ragyog,
 Amely miatt ilyen boldogtalom vagyok,
 Mert valamerő voltam oda nézni, ahol
 Egy egész menyország szerelmenről dalol!
 S a csuggettén szivem az itteni dalnok,

Szeretnél ohajtani a legyeket országalomb!
 Sij, sij lábaidat, mint a zsárgó hullóim
 Tűz hegy alá körül, hisz lávája hull roim!
 Tokogj, mint a szélvész, szivem mélyfe felett,
 Póráz rokogni, siri én nem tudok veled.
 Az én bálmatom egy leugor háborgósa,
 Sodor, amig egyszer sironat megásta.
 Távokom - de lettem, az itt nálad maradt,
 Ismét szivemet irxem s ölé föjdelőluamat.
 Oh! nézz roim, még egyszer rohogó szép országal!
 Lettem közepeben isztel el magammal!...

Vilna redi nézett főjő szeretettel —
 Lotta memmi, lottos hogyau sietett el.
 Telugrott helyeről: — Vele, vele, megyel!...
 De atyja megfogta! nem, nem engedte meg.
 — "Orill!" Rivallott rá.
 — "Pocsás engem atyám!
 Rövesseu bár átkod, megyel Szindor utóm!"
 — "Te Szigmondé leszes!"
 — "En Szindoré csupám!"
 És Szigmondé sem most, sem halálom utóm!
 — Addig kartlott fogva a szobábon léged,
 "Amig nem tötöl meg buta fejességed!"
 S nem is néve löbbé dovros leányára,
 Minden két nagy süjtő kulescsal redi ránya,
 s el siet, nem hallva, nem hallgatva hogyan
 Pragyadja szivét meg a föjdelőlu roham.
 — "Soha, soha!... Iten! ha vilkexem talóm;
 Ne engem búsulni a satóm diordalóm!
 Te ártad e szivet s bele érkelmimet,
 Melyet mindegyikre csak teherreid irhet!
 Nem, nem vilkexhetem, amint szeretem őt,
 Titokban tartóm bár ezt az atyám elől.

Imáigis sülljed a meumy, idve haladokolva...
 Felloingot helyen egy mely gyüjtölét porola,
 Mely elnyesét mindent, mit nyugalmat adus,
 Akkint lehelve minden pillanatra!
 Hiut égeli lettem' az úr, homau Néped
 Szeményi boldogság! elkiut, semmiwé lett!
 C seb, melyet a qgq mérges kőre ráigott,
 Meggyilkolva benne egy egész világot!
 Oh! te rom: mely alatt boldogságom pihen!
 Jól földet, jól lassan be iszre kúrdult szivom?
 Hogy szennyes vágyómat no halálján rája
 Hül külfény sötét lelkü rabokozója.
 Ha átkozni kezdés!... De nem átkozhatom;
 Cso" tükre ismét minden ró ajkamon.
 Teu átkozlak, nem! Az Isten megbocsátása.
 De fájón sodróig lönyed haladokolva!
 Nyílté féjdelommal arerait elföde.
 Ho' Rajóim gördült le most egy-egy Könyve.
 Sándor boldogtalau, bujdosó miatta.
 Deenne elvesztett minoleut siratta.

A második rész.

Siessünk most vissza a grófné lallába,
 Deut e meg mindig egyetlen leánya?
 Látok e Könyvet amya történet,
 Vagy kirebe totu csak újabb tápot vete?
 Itt út meg Árauha kúrt halomnyau
 Könyve. Kört a kis olvasó próbábau.
 Ifjúait elötte, illemesen, szépen,
 Egy kis kérésel tartva bálkerében.
 Megirta Sándor a boldogtalanságot,
 Péla elvete hit gyorsau; sive rágyótt
 Az edes megyoráig idvösége után,
 Melyet Árauhaul' taláthatott eszén.

— "Egyedül van, oh! most egyedül egészen,
 Szabad búvárs arerát győző-vidve nézem,
 Melyen kúrt binnat kúrt árnya honol,
 Melyben tört nyugalmat kezdésit a moholy!
 Hitt letörök víráit ellonni komolybau,
 Harmad Könyvet isza, egyedül halállau,
 Oh! mondja, moolygó szemébe mit jönu?
 A szíven pillábau kétséllagó Könyvet?
 Próbált neki Péla kúrt tudatolva,
 Mintha azt meggyótt orvosa lett volna.
 Milyen szava forró, hi' szerelmét lehelt —
 Cs Árauha aut egy sohajással felett.

— "Mert e fájó sohaj, melynek fualmára,
 Meghullámmit rivás Reble tenger árja?
 En tudom, s e tudat, hogy én annyi szemed,
 Siratva sziveben haladokló szerelmét,
 Szétképi nyugalmam koporsóit, melyben
 Fészkeltélként fellonit halandú szerelmem!
 Sándor szereti én, hi' egy más lómit szeret,
 Mait ölel én idve omladéki felett.
 En kirebe vette én is a szor sivat,
 Egylet szerelme Kúro kúrgyauat!
 Boldogtalau ó is, én is boldogtalau.
 Ó az örvény fele, én a sírba roham.
 Hova bár szeretném, én nem követhetem,

Mert dacrol a himmat miolta semmiretem.
 Dacrol... de ha elszakalt lette, bija helyett
 Meghívóit a lettem virgööringye felett?
 - "Mennyi részvét! s lássa, szivem mégis hideg,
 Gyerekedését Péla nem élti meg.
 Látja majd a nyomát halvány arckövön,
 Hol nem fésél többé ide róza szivem."
 - "De kifeshet újra, ha majd a Kivétel
 Messze úti drága szivéből a telet,
 Ha epedő lettem merelens sugára,
 Levegővel kapadhat boldogony arckövön!"
 - "Soha!... E kün meghalt, mint mikor befagyva
 Fényes kullóindai a távol esaknált.
 Nem könnyeit itt fölleg, amely haruataxa,
 Szivembe új rehueny virágját hozta!
 De ha tárnakulud is felhőt a kivétel,
 Feg záporra válnak az a szive felett!"
 - "Leune inkrább sültő, lényegő villóma,
 Lokogó szivemmel hűvösbe rága;
 Hogy majd sírom felett soha jánna poma.
 Oh! mily edes halott volna én nekem az!"
 - "Hagyja, hagyj! el est. Ön Sándorral beszélt,
 Zainót emlegetve, feujegelő verélt.
 Mekkora, mit tud róla?"
 - "Szegény! róza sültől.
 Egy reménye van edes, az sem keljesülhet.
 Róza kőte a sora mérsodot is szegény,
 Mit ipve szivéből az utolsó remény.
 Csak jött Vilmaival két regóta szeret,
 Az kérésit neki az aljónal helyet,
 Hogy lathatasson egymást napról napra, pedig
 Soha sem látui egymást jobb lett volna nekik,
 Mert az öreg egyszer egyjűt kaptak őket.
 Amint öleltek, dihé rakként lett,
 Sándorok kora úte s leányát bekörva,
 Most dacra, vagy szive meghörését várja.
 Hogy egy közepekes kexél kőtte volna,
 S börtönt alját most is ostromolja."

- "S Sándor hol van?"
 - "Sándor? Ott kesereg lette
 Egy szegény asztalnál ott felvélle,
 Férte kiltou, mert ha ura ezre van,
 Megesült szolgálja szüret is kitém.
 Tegnap voltam nálta, megastallou, hovan
 Biz' o' matalou volt alig beszélt velem.
 Flivlam, jőjön harkom, bönnet egyet naqyot,
 Aztan att felette, hogy még dolga van ott."
 - "Alig rógné szavát, az quifé lépett be,
 Vereső memel Pélaia vettette."
 - "It van Töllegi úr?"
 Péla, igyekezett
 Kifakoz emelie az hófehér kezét,
 Míg zavarral felett: "Igen, itt a kőte."
 - "Töl van. Mowarom. Holnap ide jöhet
 Válaszra a quifé az Könyvet elive,
 Ez sietve lépve be másid tembe.
 Míg egy kis pillantást vehen Arandára,
 Pélaianál e kavarr haluttou ajkára:
 - "E most el a kőteq sötét kullóindai,
 Melyet elidlyestén edes róvóindai
 szegélet: szivem az arban, ornalmel:
 Sötét kullóindai engem is elyeltet.
 De még egyszer kőtelem, egyszer, utoljára;
 Mindig hűvös görnyed a múlt sirdombjára,
 S nem nyújthatja soha szivével a kőte,
 Mely a quifőjör büvös orrágába vevet?"
 - "Soha, soha!"
 - "Allkor Itlen önnel drága
 Valósságem siri boldogfalbusága!
 Vákre ráim utolxor, szeg, oly quifőző
 E szegény. Egy soha" és egy pirulóly quifő!.....
 S mint a hullo csillag így sietett tava,
 Hogy ne lána többé az letben soha.
 Molyolyva kőntett utolma Arandra,
 Nem hitte, hogy Péla örvénybe rohamna."

Oh! de mosolygása csak olyan volt éppen,
Mint az elbámuló polkolt kúr az éjben.

— "Mint xaltot ez ifjú szerelmével engem,
Pedig csak így alhaszt kelteve szivemben;
Mert tudom, hogy anyóim ezt sem engednie meg.
Pórá csak kiálthatóim kényesit szivemél!
Sajnálom én, amlak szivem minden vágya
Egyem is levon a holdat orzolgáta!
S lehozotta fejt, mintha siskalómra
Tejfénytől ültetett róza fa lett volna.
Tgy anyja becéltél nem is vette észre,
Pedig én már néhany masva perre nére.

— "Nos, fogunk olvasni?"

— "Amint teltek anyóim."

— "Fogd tehát és olvas, horem hangoson ám!
S mellei ült, a könyvet kéreibe adva.
Aranka olvasott s exeket olvatta:

Mint a stomori füz hora esett ága,
Mit az orosin türes késevel levágra,
Gyököt vet a földben, hán újabb sör föltöt,
Kihajlott az ág, mely sziviről letörött.
Az is egy stomori sírdombján a multuval,
Sárga levelei annuval is nagy hulluval,
Az alatt is ott sör a kálhatlan bálna
Mely boldogbaltuval poraiból tánuval.
Annak gyökér is az örvény veszi körül,
Havardai, anyáret rajta ottul, föltül.
Szálljon rajt a madar a bármelyik lombra; —
Búleu rényi dalot bármí meg lett volna.
Mikor ez az ága kihajlott a fánál,
Egy sötét felhőben villámlott bálóval,
Melyet a nap kioldott: vágjál le a fánál:
Miert nem hajlott hi az ó" sugarával.
Favirgólak az ágal, felhajtva a rikort
S ült a roz szellem sötét szásznyóival,
Mig mely köhöz ére, eluhaut felette,
Nem lohatott seubi, hogy bele vetette.
Letépett lomb: szagony elváltitott gyermekel

Édes melegítő! a szülő kebelén!

Mintha oda csak egy követ doblak volna,
Mamerült a ringó, "gyöngyörö" habokba. . . .

Szállagó körében a szülő haboknál,
Hé a napugari kibortan ragyognál,
Egy egy arany máklya minden sugar, melyet
Alkanyú kímélettel kései emelne.
Körölkül a szülő, mintha az anyóval,
Udonna sokaistot szavai voluóval:
Oh! adjaistot, rissacoles gyermekemél,
Vagy az ólo" bálna kora sörba komet.

Sokajtaia volt csak, maga nem mehetett,
Térje szeme kényesit beleg vágya felett.
Ha elhagyta volna leindje lesz az anyóim,
On maga lett volna magoc ellen tömü. . . .
De hi elött? Térje bünösebb volt nála,
Hallgatlanu a kora örögi szavára.
Borsni borsit követ, oldköt szül az ólok
Az öleu és örögi sörba sem barátok.

Preergo" megis gyűfű; bálna "ólo" szobra!
Vard a sötét fátgal hófehér arrodra,
S megy oda a kópant fűresébe melymel
Várigoi édes illóitól lehelte. . . .

Szállag ott a szülő, levelettel dobra
A fűreli sárga kópalsó habokba.
Márkoben iktörnyöl szörvölit reijut,
Hogy legyen a vixen leufo" ritóloijut.
Közgömb a habok: Gyűfű gyermekemél,
Migis vixbe doblak, mint a vesketo ebek.
Sajnálköt szagonyköt, elingattut daltal:
Aludj, aludj vixen, vixatlanu kis anyóval!
Ei s aludj vixen, szendergeti felöltöt.
Téje olda mohlal voluókat teluut.
Köt hituut mieuut lez. De az ember gonosz;
Neki pécda minden, ó" mindent elvöz! —

Uegrevent a gyűfű, mint sötét lomb, mikor
Lokójával ebeketi a hajnal: bibor.

Mintha sejtelné erőt azt sugrortta volna;
 Mindjárt világot lát, most vértetűst nyomra.
 Oh! emelt egy nélkül megörült a lelke,
 Tovább az olvasmányt mohóan figyelve.

Jött egy nagyony mellett, nagy háló volt nála,
 Affandó Reblinut bemeztő szála.
 Hatalt albat fogni, de nem fogott halat.
 Pablo hálózában ami kintéllelt maradt,
 Hirté magával, nagyon örülhetett,
 Mert felelt többé egy pillantást sem velett —
 Pedig veszte miatt nagy gyötört a bűvát,
 Hogy Reblinutben egerz forradalom támadt,
 Forradalom, szélvész; ember miatt, pedig
 Az emberét nagy is egymás nyakát szegít.
 S elhallgat a harok bűvatos szongája,
 Megskellat a szellők mela borongása:
 Ére, erre vite, itt a fát kint haladt,
 Kiváncsian néltük mi van süre alatt,
 Amely kereket kint ide oda kunge...
 Meg csak nem is mozdult nagyony mezeleude!
 Sajnáltuk mindnyájain haladva mellett,
 Elaradtunk venni, de o' nem engedte.
 Gyomorholduktól sehol s futottunk utóimra,
 Amig be nem lépett kint kinyakajába,
 Hogy be aradtunk volna mami szünte,
 Hosszu orrunkat az egyó kité szüpte.
 Hallgatáskéntünk kint a rötöl ablak alatt.

— „Asszony! szél a feje, most foglam ám halad!”

Azota kette nelli. Jaj! az volt az óra!
 Mérgében az „asszony” alig keltől szóra,
 Szeme kintél, laug illt homlokát ráncokvára,
 S ott luda kiltöréskül nagy fél arasznyira.

— „Mit kintél, hol veltél? No, még csak ez kedelt!”

Hogy megbolondultjak emmi gjeret mellett!

Vélde ki, vesd a rixbe! Cs nem nevelam ad!

S forgatta a nyelvét, mint egy kerepdőt.

Mikor elhallgatott, szöktet feje kerekte:

— „S mami fajna szivredűst e kis gyermekét veszte?”

Itten adta; löttöt. Mit ünnölgünk vele?

Flótha o' let meg az házilul? szereveséje?!

— „Háruul praxitója!” Kigla niska meje,
 Hogy a falat érte hátulról a feje.

Hosszu orrúu nem költ; tán' o is megörült?

Mérgel nem csak kinyut mutortolt irónta.

Megszoptatta nagyonyt, hogy filét az bánta
 A szivbe lopótkó fájdalmas sörésa.

Arlau szivarolotta kemény fekhelyére,

Többé egy mami nagyonyt sem köröde vele.

Gyermek állatát mi jaitul harkája —

S boldogou mosolygott két pikiny orokója.

Mi megismogattuk, őt nagyon szerezte,

És kerebetőlötölit jiltótkul felette.

Az igaz hogy szöktet bollothul is bele,

De oly jól aludt hogy nem tőrödött vele.

Szép grific! jer, nehol csak. Most is ott a szalma,

Milyen oly ides volt kis fied nyugalmu.

Jaj, hogy most ott az eset boari fekkül,

Amorvára nagy xirov konokoltat veresokul.

Horra nem is járult, mert a rosz abkolt

Kidobta az gaxda s nyat szivállalott

Egy ifni ut penken, aha, halga, halga! —

Mit ejet nappal itt van eljagolva.

De Aroutka most már nem olvasott többet,

Hogy szöktetvéllel tette le a kinyvet,

Auffjára keltintett, hogy kerdolke töle;

Mit jelent ez, de az vnyja megelözte:

— „Ott van? vajon ki az? Mily komolyos xavar!”

Fiam éne? oh. jaj, olvasd hamar, hamar!”

— „Milyen töföt alak! mi mit volt az, edis

Ami ötelgető kanyakul kordak it...

Mit szöktetvéllel ha kint a porba,

Egy darab kere szóra; keuyerel morisolva.

Vt ez a kis nava tan' szöktetvéllel kaja,

Hogy szöktetvéllel rajta veszo paripaja.

Mit szöktetvéllel kintélit arlok jeltül,

Addig emig egytör szöktetvéllel kaja.

Pontorau maradt le kintélit kintélit —

De mi nelli nyat kanyakul a fardé,

Iversenyek' tarsul szegődvén melleje,
 Tüskéntül egész az uraság kefébe.
 Nyelvok ha lora rápíthi nem tudott,
 Ha kioldódni az révül haragudott.
 An, amint révül velt a folyóvár ostorral,
 Mi akert a szemét tele hártyulok porral,
 De megbántul hamar, hogy ezt kelti vele;
 Mert mosolygó szemé könnymelével lett tele.
 Szégyenkereséni, látván egy hánykát melleje,
 Amint keudójjel könnymelét törülgette.
 Brámlava állt meg. Oh kiltelt képen
 Közel egymás mellé a sörény körében.
 S megérelt a jélek, a porhanyós földbe
 Kis egédreket ásva, majd ismét betöltve.
 Miltől egönyörködve jöttélkélte felett,
 De le dolva rájult egy-egy faldólet.
 A kis jászó kisért egy képet valóidat!
 Már velt mot is iten együtt jászkanoniat.
 Brámlava volt a fii kélt szemmel, a könnyke
 Széke, aranyhaját a nap is csodolta.
 S bár szemé sötét volt, mint a szorvot ében,
 Csillagok ragyogtak mosolygó ejében.
 Leszálltunk közejün máigot szorvasra,
 Annyal verekítet lágyan nökölgetve,
 Míg nem a két szemét elindított rajta,
 S mőkbe kapard két kis ártatlanság ajka.
 Hogy örültünk emelt a szép pillandtak.
 Mi kár hogy mindig ily kélt nem maradtak.
 Itt jászoktat volva mindig, minőtöské,
 Folyóvárrel egymás kebelére költve!
 Gonosz boszorkány volt a fínak sanyon,
 Ki lette legfőbb könnymelét fozarva,
 Fínzó nap kelással gyötörve és verve,
 Vágné is elítte távol idegenbe.
 Fövéltül az, ha nem elét boszút állva
 Maradtunk az arany ritkító hajába!
 Megkapunk szoronyjait és fejére hajtva,
 Hogy eszélt kéltül jót kavarogtuk rajta.
 Ártan mentünk vele büstök hántok felett,
 Megjálunk egy háruál amint esleltet.

Megkörgeltül kivil bátran az ablakal.
 Oh arbor éppen egy kanyarokba laktal.
 Tüsként behát hogy ő lelt korolja az orral,
 S nem az imarival végeteli dolgal.
 S így hogy nem is fúttan haragudni érte,
 Amint ilyen kév' látogatás érte.
 Ki az? ordított révül, mert hát tanult éppen -
 S jeres volt a gyomra iszonyatos képen.
 Természetes kélt, hogy haragudal dorogott:
 Bólond forog kéle! meggyen el az örögy!
 Hóhó! taljóm fia! ismerésök vagyunk,
 S mag' kb nem jösz, kélt egy pörög sem hangyunk!
 S vadidig kiadótul tele az éhamálet;
 Amig lassan lassan végre kibollogtál.
 - "Huu! mit akarsz itt? Kie vagy legyerel?
 De jé közelebb, mert így révül nem ismerelk."
 - "Annyal elkergetett, hogy jobb dolga legyen,
 Hogy nekem szemét kanyarot ne egyem -
 Telett közelebb - s a bucsuás helyett
 Az udvarról egész az utcaig verett.
 Ha így bánhat velem, azt gaudolom, talán,
 Nem is v' szült, nem is v' az eletes arnyom.
 Oh ha gyalam, hisz' elég kéles ez a világy,
 Ha dolgotom, emi talán nekem is v'it.
 Jó bácsikám! kérem, sajnáljon meg engem,
 S adjon éj szelést, mert nincs hára lemem!"
 A kanyó szegény sohajtott egy magyos.
 - "Szegény, kis fűeska! jó hogy meg nem fagyott.
 Jere, én nem leszek háruál v' meggyetlen.
 Majd legálább többet kophalhatunk kéten."
 Brevette. Laktal. De is ültette az,
 S így szült: "Jöttél volva v'it egy óra elött,
 Megszoktam volva v'csotóimat velet,
 Mert szubón, fii! nálam lesz a helyed.
 Te kavaritok, fletes, reogel, delben, asten,
 Hogy jéggi ne fagyjon ideben a testem.
 Vilegok gyútsz, amint én nekem esérébe
 Sülten fúgl derítet elvél éjalebe.

Most már késon jöttél. No, majd eszel holnap,
 Sédig ledél le magad éji nyugalmra.
 Hej! az volt az ember! Trauttmannuk rója.
 Emberek leve az élet iskolája!
 Vagy megkerestél? Ért most, hogy oda hagytad.
 Egyen belsőlegben legatább miattunk.
 Hancu arát mánap, harnad, negyed napon
 Tünet belsőnkben a kis ház ablakon.
 Ott láttuk a fűt, launult, dolgvagatott,
 Hancuára fordítván mindeket pillanatok.
 Ifjú fejlődött úgy, hogy tanítaja,
 Most már levetette átalakítást kért róla.
 Hével csókolla meg az átjai kért,
 S kanyerét kértül magad igyekert.
 Tanult s tanítgatott néma néma kért
 Az állata forrón szerelt könyvekre,
 Ahol szívet hagyla, hova lette vágyott,
 Ölébe egy egész künudér megnyorokogott.
 Ott találtunk sokszor, ott volt ő' csak boldog,
 Hol ná egy pár éj szem sterillu mosolygott.
 Mi boldog lett volna szeretője mellett?
 De nem hagyla sorra. Péter, nie kellett
 Elémet és kökét. -- (Képz grófié! le láttad.)
 Ifjú arcra ért egyre egyre sópadt.
 Ott találtunk nem rég az utócsok alatt;
 Derűggeslett fövel szomorián holtadt.
 Állását vesztette csinos arcra miótt.
 Azt elkergette, az volt a te fiad!
 - "Sándor! sírtok fel e sírknál Áronra,
 Előven a könyvet, a szíveket Napra.
 - "Sándor? ő' lett volna? Sírnék sorra felett,
 "De ez tén' csak képa, gonosz képa lehet!
 Tünetölt a grófié, megfajult a lelle,
 A lesett könyvet gyorral felemlte,

Felnyitá s meglevén a folyólatás sorát,
 Furas gyorsdoggal így olvasott tovább:

Am ő' nem utólag kértetett felette.
 Ujabbra segíté, ki hívott szerette.
 Itt érte sajtója a legszebb reppartot.
 Oly kis ideig tén' csak akart is tartott.
 Hogy elűve onnan köbbé sokse lássa -
 S halálkölésné váljék sőtél bújdosása.
 Mi sirajut megéintt hosszu éjszakákon.
 Hajnalban könyvünkt rekkeltet a falon.
 De miut az ő' lelve megújul a kével,
 Egynökön is mindig újat felhő támadt.
 Mi sokodott horka, mert ő' oly szomorú,
 Miut a sírkeresztu kerado Köseon,
 Melymel virágai a szelö' peregnék.
 Sokajól hullonuxó Meblere pergnék.
 Sokaj ő' is gyabran sötét porra miatt,
 Akkorait, hogy menten kitért az irat
 Ölébe mi kitért, mi szaladott vele,
 Itt az udvarról a völgy költ ölébe le,
 Hol a nap sugari, onintt reá száludott,
 Miutha egy hadsereg köndréni voluonalt,
 Mely finyes kónitron szentareudban vonul
 Életem a fegyver. ... A nap lealkonyul.
 Hogy ne busulua el, miut az a kével
 Belöle felhőként földi be a tájat?
 Mi olvastuk csak el mi van raja írva.
 Elvestettem mindeut; levágyon a sírba...
 Oda vágyunk minde is, de a sokajlásuak
 Szau a földet prabara sokse sirt nem árnak.
 Suttogjál a szelö'...
 Meglehet hogy így van,
 Meglehet, hogy négen elportadt a sírban.
 Vagy életben maradt, s met nemes volt lelle,
 "Képa a sorra ő' magasra emelle...

Lehet garkalag, böles is, csak azt nem tudhatja,
 Mi volt szülő anyja, mi volt édes atyja,
 Vagy mert nem neveltél s nincs is szíved neve,
 Földessé, keménylő naplopóvá lecs!
 Tücsökül a grófi szomorúddra folyóid.
 Ágyadon az eszméid úgy kergetik egymást,
 Mint az anyu a sugarat, a sugarat az árnyat.
 Mert szikládabb pontot sehol sem találhat.
 És a két sz. közt az faj neki jobban,
 Amelyikről azt sem tudhatja meg hol van;
 Hogy márványt tetessen göröngyös halmára,
 S bönvata gyász játékát akasztassa rája!

- "Jaj! az faj jobban - és nem tudom miért;
 Elvesztém nyugalomom? Külddöl Fölleget.
 Remegve figyeltem minden egyes szóra,
 S látom, az írniak tudnia kell róla!"

Mondotta a grófi lakasán, leléve
 Ciszecsapott könyvet az asztal szélére,
 S ezrel elielet. Egyedül maradván
 Kereibe vette a könyvet Árauba.

- "Ha ő lenne... Oh! jaj, be keserű tudat:
 Hogy létel a vágyok, menyországok utat,
 Midőn nekem az már megcsúszott memnye' lenni.
 Csak testvérem lenne, bátyám, egyeb' semmi!"

Ajkaid bízgatás, neherelt a sorra,
 Hogy Sándor elment ity közelebe holtá.
 Inkább ne is láta volna soha, soha,
 Mint ert hallja, hogy ity közelebe rokona!

Testvér, egy anyjától. Most már nem szereti,
 De atyja büneért nem is gyűlölteli;
 Miel' szerette őt. A sors bölcsen levé,
 Hogy felé hajolai szívét nem engedé.
 Megbélrebben, hogy őt szeresse Árauba,
 Mert gyűlölteli Sándort most már nem tudhatá.

Elment nyugodott meg anyjái jó lethe,
 Midőn édes anyja e szöveget lépett be.

- "Tudnom kell, hogy mi ez; ébránd-e, vagy való?
 Decsület ember-e írta, vagy csalo'!"

- "Dixonyosom csalo'. Dixtos lehetse' benne!"

- "Sajogva a szívem, ha ez igaz lenne.
 Teltáimadt reményem, hogy él s nagyon főjua,
 Ha valódnak, még csak szíját sem találva!...
 Elküldtem az inas a kiadó után.
 Trojónak nevet ő tudhatja csupán."

Megkelt tudnom ki az, aki ilyen bátor;
 Hiszeny csalo'-e csak, avagy Javi Sándor?!
 Ha hát árnyékotokad, bűntől sötét keret,
 Vagy én Regyellenül boszu álló leszet!
 De ha fiaul élne, ha valóban élne;
 Vagy, ványom! mindezt megosztanám vele?"

- "Oh! meg édes anyjaim! fényt és szeretetet!...
 Regény! eddig is már sokat bűnhődhetett
 Az atyja bűneért, ha nem is volt oka...
 Hiába él, én nem fogom őt gyűlölteli soha!"

- "Nem, ha Sándor lesz az, aki bármily regény;
 Mégis urak közt is jól megáll a helyén.
 De ha fiaul durva, nevelten maradt;
 Oh! hogy is kívánjam, hogy bágyádnak fogadad?"

Beszélgetett ketten, amülköt síelve,
 Egy ritka nyáccsal az inas lépett be.
 Felállt a grófi.

- "Hát Föllegeti hol van?"

- "Ágya mellett fesszint, vértől árva, holtan!"...
 Hebegeti az inas színeből kikelve.
 Megmeredt a szörnyű remülettől nyelve.
 A grófi előpadt, Árauba még jobban,

És kivérez kapott, erre, hogy megdobbau.

— "Ki állte meg?"

— "Berecz!"

— "Nem tudját, nem sejtöd,

Mert a szobájában nem találtok senkit,

Senkit. Prónyosau ő lött meg magát.

Ara magyaroknál két utolsó szavát

És azokat. Mondját, hogy ő írta volna

És elutasító szókat: soha, soha!...

Armutkánál e szót kivébe nyitattok,

Szólni akart volna, szavai elhallatok.

Féltél, az miatt — ezt látva, az annyja,

Sekélyt lépelődék lányával maradtok:

— "Ah! ha meghalt volna, ki mondja meg nekem,

Ki írta e művet, ki az én gyermekem? —

Ha még élne talán..."

— "Alkot, ha nem többel,

És még megkudhatok, ki írta e könyvet.

Togassunk be talán, a nékünk meg hogy él-e?

Né száljon a kilátó kora sírba véle."

— "Nem még jőnek jönnének! Jögen, oda megfűnt;

Legelőbb halála szemtanúi legfűnt!"

Halatároz a grófú s rögtön parancsot ad,

Kivési eljőgni a két legrosszabb lovat.

Azokú állókleti magát, lánya sieten,

Sanindkellen az öles kúribe beülvén,

Főcsihoz sietest. Mejjest csak. Hargyjud.

Ami körtent, azt mi Nézőbb is láthatjuk.

Szálljunk le Szobory néles utóvarára,

Amelyre már előbb az este leszálla.

Suttog az alkázza a sötét udvaron,

Pingálja lombjait az éji fuvalom.

Hűbe pingálja, kíválos az lette,

Nőmlyöt reszket rajta mindeu kis levelke.

Fölleges az égből, nimit a féje vesztett

De is végy győze fátyla, sötete meg reszket.

Leitargai, mülha kis fátylók leuüvöl.

Apró Bereczben nyugodok s orgéuok.

Herestek valamit, amit nem találtak,

S egy másra tekintve szomonian álluak.

Éltük az igazság fénye, sirta lauzja.

Posztok, melye veli árnyát a utógra!

Levél halvány fényképe, a lett hold von ottan,

Prejódre, elrejtve egy sötét sarokban.

Levonját élelet, hogy mindeu ki lássa,

S halvány derék hűt két a hold mesolygása.

Sándor "alyja" áll az udvar körszépeben.

Hiba csak régi rönkes külmében.

— "Mégsem jönnék! pedig éjfel elment, régen.

Már a füstnyit is kaparász az égen.

Talán irkelt orvul megzragolta az bajt,

És költői fogját, az nem kíválos koltajt?

Pedig elcsúsztam, — hej!... ki!... gazembereti!

És én Sándor fram keuüvője gyereki.

No, de megfűnt. Mert ne tetteu volna,

Kivál, mülha neki olyan van a dolga?"

S felnéret az égre, majd be nyult rebebe,

Prejbegetett arany óráját Niveie.

Talán máu lehetett, savaq mi a maú,

Mert az arany van a szejüvőbenk való.

Nékte, mennyit mutat, de ki nem vehette.

Mert az ég egyszerre elment felette.

Rögtön egy sötét lett a föld, az ég boldja,

Mülha csak egy szömyt sirtüreg lett volna.

Agnos sugar ki csak egy ablakon halott.

A kíválos nirtáto Vilna ablakra volt,

Oda néket Morgó, arháu a sötéte,

Amint hallható lett két közelgő lépte.

— "Hah! jönnék már, jönnék!"

— "Óreg! Neud az illeu?"

— "Ez. csak lassan urak. Nagyon sokra uttam."

Vilma Jándor várja s alig várja; nézzel,
Ejfel elmult s nála a lámpa is ég meg.
Jándor pedig messze, nagyon messze mutat.
Könnyen kell valamin. Tisztelem az urat.

Tordult most Frigmondhoz Malapját levele.

Frigmond két csomagot hajított keléje.

Mozgó Rivette azt, s az üres Malapot

Az fejére csapra jó irúu Rackagot.

— "Mit röhög? réu bolond!"

— "Hát ext, ext nevetem..."

— "Hallgasson, mert rajt ül; azt én nem szeretem."

Proszkódott Frigmond s gyorsan Paroufoga

Fluséges kajkárkát; sietteli a pontra,

Flannou elerpetteli a fejére ablakot,

Hogy szabadon legyen a szép, Redves rabot.

Mozgó meg egyet a marhába röhögött,

S aztán megkúrodott a galambdűz megökött.

Terence előt vetl egy költ hágesöt mostan,

Az egyik végén két hegyes vas Rozpocsvat.

Tüborította hamar s az ablakba ráigta.

A vas Rozpocsvat épp az üveget találta.

Leörömpölve hullt szét - s e pillanatal alatt

Mind a kettő le a mély princébe szakadt.

Egy tompra austra, egy Rackaj s azután

Teirvó lépéseli mesze hulltrott csupán.

Haj! Mozgó a kőre gonosz jót rakhatott;

Íly sebeseu háka még soh' nem baktotott.

Lönd van egy darabig, amelyet rakhamar

Egy arny léptaineu kánu mesze zavar.

Egy faderék mellől sorompolygva jön elő

Epercsben a szegény kővőkött nevelő.

Levél a gödörbe, felvér az ablakra,

S egy porcig ily szökkel kővőkött alattta:

— "Éveszek! Az üreg mély, a princé nárra.

Vsteneure! ez márt jót el volt találos!

De mi! itt a hágesöt, femu akadt a parton.

Az utat a mennyhez Brekein költ tartom!

Az ablak mai előtt. Flavit lörteujét bárru.

Nem bírod a sorsnad kegyeire várni!"

S felvetvén a hágesöt, egy nagyot sokaflon,
Felhúrd az eszelleu meuyorszáigba rajflox.
Nem remegvél attól, hogy a Redves vörö
Fellét, éhre veszi s lámpa mellett Rackja.

Drobory nagy alxik, mintha nem is éne.

Mely álom nehéült két öreg szemére.

Most aluában szorot, miut gyalkosla ébreu

Flordói költ járkae a boros princébeu.

Mi az ötölög? szörnyü kullat lát a falon.

Fávoli sugarat illaquaat át axon.

Prelek a nyilába és effere beune,

Nogalja az istion hogy ha bejebb meune.

Mendu kerd, meggy folyon... sorsu utat teve,

Íri is ér fáraottan az öreg végére.

Pakar fény sugarait lumjorog szemébe;

Moralygo kővőkött orszáigába lepe.

Most jutott eszébe, hogy lo' Mareui jött

Vilmaik ki a rongyos Jándorral elkövöth.

Oh, lálla leányát a kővőkött kövöth.

Prozasniu helyembe éppen most álltöth.

Styara vetette két szemé sugard,

S hássiu arcait rovas kajkat ragyogla át.

Óda futott hozzá, lerdou állva kerte,

Hogy bociasson meg, hogy ne kiülette itte,

De o' nem engedett; polomeral kiadta;

Hogy az egész orszáig pusztultou miatta.

Akharata törvény, rakalusa kővőkött,

Róre serglettel ritéz katonái.

A kővőkött kővöth, a kővőkött álltöth,

Mig egy lapos erdő fűcsivé váltak.

Vörökött, ir haboskita a sörö kővőkött,

Lo' mikla mucsára a kővőkött kegyeinek.

Oh, állt a kővőkött, havat feje felett

Sálet felhő, egész táborá lebegett,

Rajflok leányával egész kővőkött Roz.

Gyorsan ritte öket kővőkött a vhar.

Proza Rozorival vltak kővőkött fonna,

S melideu mosolygalt a boldog Sándorra,
 Ki váratlan keblére gyönyörrel öltetle -
 S feleje egy ego' államiót követle le.
 Hát: emelte Raját Sándor lába itán,
 De a híres nyilat ragadta meg csupán,
 Mely mindig ott lovált szállalt feje fölül,
 Szívókéket fűződött feje, nyakka fölül.
 Le alanta fejni meg nem mozdulhatott.
 Fekü arakt omnia, non szabadulhatott,
 Mert Turca is benne, ha a Matra cuiva,
 Egyszer csak rekedtül futásván indukva.
 Tudta hogy kőből van minden egyes tagja.
 Szólvált a szive van abból faragva.
 Ne ébredszél? fel'ót, büntetésre legyen,
 Amért Vámbi iránt olyan komolytelen!
 Mennyiül Felleginek rióndes lakáira,
 Hát az orosz épp a grófúé s lányát ványa.
 Gyorsan járnak arát; már itt vannak; ime
 Miutka könnyű gyilkus a grófúé szemébe.
 - "E még?"
 - "Igen, grófhölgy! por provok meg éthet,
 Por a golyó majduem a szivébe mélyed."
 Aranka remülék néz a szemébe.
 Szív ére vár röppen; emeltemi kezd köle.
 - "Mily szomorú esel. A szivem fáj érte,
 Hogy ity ifjú hal meg. Valljon feleszmielt-e?"
 Szólt gyorsan a grófúé, aranyhoz hajóva,
 Szavak lányarát a figyelmét elvonva.
 Az orosz rá nézett a szép Arankára,
 S önelégült mosoly lapódrott ajkára.
 Aranku megfordult és az asztal himneve,
 S halvány grófúéval exeket felelte:
 - "Tessék hercei nőül. Sem hiszem, hogy érte."
 - "Ha nincs ébre, ah! úgy nem, nem semmiért se!"
 Mordult le a grófúé, elfordulva köle,
 Hogy meg kérdéshesson valamit felöle.
 Az orosz már el ment, lánya állt szót ottan,
 Homályos szemekkel, nézőn, bávatosan,

Miut egy éle' bűn, miut a megörült bávat,
 Törös homályában veszes éjszakáinak!
 Hercei fordult, nézte. Leált nérdelt együderá.
 Mirelletlennek fajt az ifjú hataloblásá.
 Hogy állt a halvány ifjú ógya mellett,
 Miut liú' hold köztél két exstis felleg.
 Egyszer csak meg mordult szemé kinyit, s ogha
 Miut elhaló szelö' oly hallható sokosítá:

- "Aranka!"
 - "Ah! kaxel."
 - "Béla! ... megégy Béla! ..."
 - "Ha nem leked köbbé; gondoljon ráim néha.
 Főjön ki szomhoz, ommolt fejszaja majd
 Promatosan az én szemé emel sokosít.
 Tessen egy mágot irhatnom röge,
 Mely hercei keble lányjai közt ére.
 En feljövök érte, s leviszem magammal
 Az én emelékül, büvölö' szép ouggal!
 Mert elszáll a lettem, érem nem soodá."

Rá kette kis hercei ego' homlokára
 S halvány Aranka s exeket jegyze meg.
 - "Türkén ég a feje; láka van megégynek."
 Anyja igy szólt hercei:
 - "De mi elö, kálán
 S en kehetem köbbé; egy kérdésem van én.
 Köbbel is kérdelnek, de nem kérdék köbbel,
 Lealt egyedül azt hogy ki irta e Könyvet?"

Béla arca erre élénkül kezdett.
 Szólvált hogy feltö' szive, szava rekedt.
 Hát igy felett halltan, nyújtva minden szavát:
 - "Megmondom, de csupán egy feltételt akall."
 - "Feltétel? Kérdé a grófúé s eldálthozott.
 O feltete kérem eddig mit sem szólt.
 Aranka megsejté hogy ez ál itéleti,
 Tehát felre nézve mit sem felett netti.
 S grófúé is sejté, tudta mindemellett,
 Mert meg nem monoha meg, kérdésem kellelt.

- "Mi lesz az?"

"De Béla most Arankaét nézte,
Teletelét szüntén ő horrái iudéte.

- "Képz grófus", ha meggyed a siveve hallgat,
S mosolygást presilli az örök nyugalmat,
Melybe vállköltésim néhány óra múlva,
Képz arankaét végkép feledni kanylva."

Arankaét pirulva keltintett omnyjára.

A grófus kérdőleg nézett Arankára.

- "Még egy bucsu csóbot, ha már egy szeretni,
Hogy órághal miatta; Képzem. Tésen neki!"

- "Béla nyugozom én is."

- "De ez nem minden még!"

Telleszem, hogy én még győztesebb lenniél.
Hisz az élet így oly kedves, szép, oly drága;
Évél, Kézet Kérem léltem boldogdrága!

- "Éz máz szemtelenség!" Noszaudott erre

A grófus Bélara nagyon neheztelve.

Arankaét est mondta: - "Éz ha meg nem halva,
Mit ohajtott más Kézet, nem gondol ön arra?"

- "Irra, igen, arra... de lenne bár végem,

Éz a remény lenne addig üdvösségem...

Oh! ne kanyalja meg.

- "De hogy tegyem? Lásra:

Ünört sok sem hevítt siveve dobosára.

Mit énnél én önnél, mit éme ön nekem?

Ha én szeret bár, de én nem szerethetem."

Táruódtott Arankaét omnyja redi velett

Télig szánó, félig büszke keltintet-

S ázzal sála fordult az orvoshoz, abbi

Kivétel az ajtó épp most nyitotta ki.

- "Mondja meg önnél; meddig él a beteg?"

- "Perckelét most, élet s halál Kézet lebeg."

Sutloga az orvos mindatket keribe
Az orvoston havert es Kézet veve -
S ismet elielett. A grófus mosolygott,
S mosolygott meg egy fejbilleget boldott.

- "Hogyha szeretheted ezt az ifjut kanyon,
Képz lehét az övé, én is így kívánom."

- "Igen?... Képzem Béla!... öné leszek, lásra.
Csalakony Könyvet legyen sebe győztesdrága.
S azért hogy miatta oly sokat hiúldott,
Képzem Kézetül ajkáról e csóbot."

"Mosolygott Arankaét Bélahoz hajolva,

Miúta egyből mállatt omnyata lét volna.

Ajkaét vére forrott, meggnyült Béla lette,

Gyúndatket Kézetül nagyhoz ölette.

Teledé e perckben, hogy ott állt az omnyja,

Levél azt érette hogy Kézetü Kézetü Kézetü.

Béla Kézetü pihent, sőt a Kézetü sőt.

Véi Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü?

Ugy ére hogy elhal sive minden Kézetü,

Hogy ne kanyaljon fel soha többé Kézetü,

Ugy ére hogy vére Kézetü Kézetü Kézetü

Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü

S ez édes mormorál egve, Kézetü Kézetü

Drága mindentel Kézetü Kézetü Kézetü:

- "Oh! ha most halnék meg, e szép pillanatom,

Miúta omnyal ajkát eritette ajkám,

S ismet éje, máz az üdvösség volna,

Egy, Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü!"

Arankaét kifeltet két forró Kézetü -

S elimita haját halvány homlokára.

- Szeret... nagyon szeret?... Kézetü Kézetü Kézetü

Né sőtök fájjon; hamar hegesse be

A remény, hogy engem Kézetü Kézetü Kézetü."

S még egy csóbot lehét így" homlokára.

Csalakony Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü

A maiondú Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü Kézetü

- "Tavi Sándor ista." Sálaskolta halltam.
 - "Sándor!"
 - "Ei illés az veszité miattam!"
 Szóvalt Áronka, míg anyja kinnáve
 Szegerte búsulós szemét a földre.
 - "Sándor ista; fiam tehát Sándor lenne!...
 Olvasta a miéket, tudja mi van benne?"
 - "Nem értem rá."
 - "Sajaj: Még most azt kérdezem,
 Mielőtt bucsúra nyújtódom a kérem,
 Hogy a munkáit írtál ő maga e kére?"
 - "Nem. Eü kérem fel őt."
 - "Megírdemli érte
 Hogy díszesít, s ezért, ha tudna, úgy kérem
 Látásait is..."
 - "De az egy szegély szellemét
 Van most Szoborjának maszaga alatt.
 Eddig ott volt, ott van most is, ha ott maradt."
 - "Köszönöm. Nos, jérémt."
 - "Mennyire. Iten önnel!
 Szegye nyugodt, korán s könnyen indultam fel,
 Szólt bucsúra nyújtva his kéret Áronka,
 Töllegeti két kéret háta s szavozatta.
 - "Oh! Köszönöm! Jegen, csupán erre vágyom.
 Iten önnel drágán, édes menyországom!
 Is utánnul nekem. Ah! ha látták volna,
 Póta ekkor milyen gyötrese maszolja!
 Nem váig nehé belet olyan gonosz kéret,
 Mit ő, amikor az orvosa belet.
 - "Elváltok más?" kérdé.
 - "Az Istennel hála!
 Szinte egész meredl hajam minden szála,
 Miből Áron nagyon kéret állott melléd,
 Hátba véleltem szereped feledés?"

- Hátba én nevem, arany gyamabodva,
 Hogy mutatd a sebet azt kiáltott volna?!"
 - "Szóvalt jál sikkent! örült neki Póta,
 Mert ity meredl jafelt roszul it ki néha.
 Áronka jó lette búsulós meg néha;
 Hogy ity gyötör lönyget szörög, szeretem!"
 - "Né felt, nem neked, hiszen szörög szeret,
 Szegye erre nem hogy az ember is meret.
 - "Oh! igaz, valóban szeret, ő az anyám,
 Erzem hogy meghalnék, ha elszakadna.
 Ha bár hídgy is volt a szörög, holott
 Feltem az övével regeu öre jorott.
 Ah! ezért, ezért, hogy ajkamba lehelte,
 Ity édes, itombútt borult róim s lette,
 Szörög szegernyi gyönyörrel költé meg.
 Hátba voltam eddig, adli szóta ite!"
 - "Hogy megmutatna, mely éltre való,
 Szegye az ágyról.
 - "Tehetett a maró!"
 s felöltözve hamar, adli úgy ponyvoldába;
 Hogy a szóta falat majd kiöltötte lába;
 Elkerült körekei...; Előben leveve,
 Az ajkánál egy szegre szörögöt vett észre.
 Felendette hambr, hízott volt a szék,
 s rajt korona alá P. A. befűt leve.
 A körege raján néhány könnyű szegre nyoma.
 Itolban Áronka körhírtette való.
 Jegen! P. A. ki más, mint Póta Áronka?
 Póta nagy örömmel ajkához ragadta.
 Látotta a könnyet, amely érte fallott
 Áronka szeméből sült szja alatt...
 De az felnem, oráskott. Nem látta a szék,
 Hogy a szaját könnye szegre a kérdés!"

Havary herceg.

Leszállt az égől az est künörei
 A világra barua fátjoll keríteni.
 Magya az est melletti Rinyujtott Rerevel,
 Az éj szillog sátrát bontogatta széjjel,
 Mair is már letűnt nap sátra pláncolába
 Templó nyitait még egerz tőrrel vácsja.
 Széled bekötökeült illi köztül az alkony,
 Végig mozolygván a harkuló kis haluba,
 Mellyel fájái és márványai Röröth,
 A fájdalom Rönnye nem egy sirt öntökött.
 Lövöldes most a sír Rert, csak a szello nyögdel,
 Majd a multrol suttag bávatos örömmel,
 Amerreugó árnyuak, ki fejet lehaftva,
 Egy márvány Ró mellett álluodit rajta.
 — Ez axon sirt, melybe engem eltemetett,
 Helvire, amint látom Rörönit is tettei.
 Vállon ki lehet az, aki engem gyászol,
 Rirind bávata e langy sötét fátjoll?
 Tizenkét év! sötét lemondással tete,
 Mint a Roporsóban nyugvó szem födele,
 Ség mehexült roaim. Ah! hát est a fátjoll
 Meltóan akasztá ide aki gyászolt.
 Helki Rellét kumi; mérsöti nem hitettél,
 Hogy engem Rorkonjon e mértelen emlett.
 Hát az ó márvány istenül gyászlevelet,
 Hogy Rerereghessen hidegsége felett.
 Sebem az begyógyult kőrát ide alatt,
 Cs felépülésem mely kiltokban maradt.
 Szerencse hogy csak egy fultar rodonom van,
 Akki Rir rendül ül isőmbes nyugatomban.
 Péle elhittem már hogy szegény lettem,
 Hogy a nyomor arja iszkel nap felettöm,
 Ha nem menettél. Vállon meg e szónma?
 De nem lettem, supuin úhes rigaszára.

Hát megholtam! Vilték a Roporsót szépen,
 Aláret alatt még én magam is Riserlem.
 S majd kicsordult könnyem a fájdalom miatt,
 Hogy engem e földön senki meg nem sirt.
 Rítan el a világ oryába a melynek
 Szexélyes hullómai dujtandó emberek.
 Elfeleltam sokat az élet rajában,
 Hát ke maradtál meg egyetlen egy vágyam.
 Rordtalat lathembem, allak merre sodort
 A véget hullómai, mint egy márvány szobort.
 Akki nyögött az egy rokadaxva, mivel
 Nem lirt megkövült bus emlékeivel.
 Ah! de jön valaki: Ha ó magya leszen,
 Ne lirtson meg. Imen e Ró nyögül nékem.
 Rrezelt, önnbátaban, gyorsan hótárova,
 A rixra lert Rereceg, kit bolondos sorsa
 Azra Rörhörtatott, hogy egyet szeressen,
 Cs is Röre mögé rejtőzött sebesen.
 A hőlgy, ablit látott a füz lombok alatt,
 Sötétbe állörve szomorúan haladt —
 Cs a grófhölgyelluel nagy ritkaság Repen,
 Magya hirt egy szép Rörönit Rereben.
 Letette a sirta, és melle térdelve,
 Gyönyörű szeméit az égre emelte,
 Csra tette Reret s koroná igy tartotta,
 A sirtban nyugvó-ét szivből mivádkozva.
 — Ma Rreult éve, hogy e sirtban pihen,
 Rriert vatamiltor nagy dobozott szivem;
 Hogy azt hívem, lenne mindörökre engem.
 Mi Roran hervadt el e irócsó rendem.
 Rriéjít az engemet sirtó, sötét skele,
 A Rirmait e porló sirta sodorta le!
 Jót aurart az átyam s rokat celerkedett;
 Megöldömi aurart és atakkal fedett —
 De nyugodjél beken, nyugodjél te is, te is.
 Nem burjánvilt sirtod halálom fel a tövis.
 Viraqol ültetél drága sirtalmadra,

Könnyszem hullottam a porló hantokra.
 Imádkozom érteed s szivemből kiváncsán;
 Szavain örülhess ott a túl világon! ...
 Te, Kora halálát multal hi nióttam,
 Én Kora halálát sokraig sirattam,
 Oh! e lényelő szív, mely úgy félre értett,
 Végtelen sokraig halálodkísértés!

Störüve könnycsö, mely szemét borítja,
 Nyitló irigysit sorban igazsá.

„Viruljatos képen hielt porai felett,
 Hajtsaból egész a szívűg gyökereit,
 Hogy gyöngyítő balzsam legyen az az illat,
 Mely kelyhekéből fájó lélkéműg hat.”

Szűgött Honka. Gyulánál, a hallva
 Éhő szerelemből meggyőzt önuralma;
 Hi lépett helyétől és eljé lepett,
 Neműn, mint a sírból feljövő Kisértel.
 Ilon erre vette s megfagyott a lelke
 Amint könnycs szemét Gyulára emelle.
 Telugrott helyéből s meg merveu nézte,
 Hozzá e szavakat remegve intette:

— „Istenem! hi vagy te? élő-e, vagy léte?
 Mely hasonlatosság! ah! alig eszmélek!
 Hi ön uram? Engem egy kis emlelt kívint?...

Gyula oda kérdett picri labraihoz,
 És eképen felett: — „A te ifjad, édes!
 Viszra jött a sírból, hogy szemébe nézhess,
 Reklére bontható! De nem ebből melyket
 Régein e gyászos virágok feselnek,
 Mert én nem halham meg! Pús sírom nem voltamás
 Mint az emyészettel határos lemondás,
 Melyből feltámadtam... Oh! mi kár hogy csupán
 Reszergéssel töltöt kireukét év után!
 Ez a sír itt üres, mint a világ, melyben
 Nem bírhatott kéged lényelő szereltem!
 Ter, borul szivemre, mely vágyta a halált,
 De a gyáva golyó csak melléje talált.”

Honka felokajl s örömtől remegve,
 É szavakkal borul a Ritár Rebelre:

— „Te vagy, tehát te vagy az én Sides Gyulám!
 Mit most látok újra kireukét év után!
 Ha szeretsz meg most is... Én szereltem kéged!

Szereltem a sírrel, mely oly lényűggel égett...
 Most ha ég is, nem fáj elnyűgöt fájdalma,
 A cók gyönyör édes kegyelmebe halva!”

— „Oh! mint fáj a szívem az időért, melyet,
 Mert te elbujdosást, nem lőtöltem veled,
 Mely sötét hullómból kirtümből fölül el merve.
 Ahki elhullt, ellünt; vége, el van vesve!”

— „Dicsós meg Honkám, én voltam az oka,
 Mert azt az emleket pillátam oda —
 S magam elbujdosva szívem bármint égett,
 Mindeműgys' feledni akartalak kéged!”

— „Én voltam az oka, én egyedül mával
 Viszra ittem szivedet hő értelemre!
 Szereltem fölül, de a sors, a végzet! ...
 Szívem féjéniért és gyermekemért várak.
 Megbűntetés és én megbucátva képen,
 Pomaton gyászjólgyát fosztónyokra képen!”

— „Éfátyollal artam kúdat is képed össe,
 Hogy szived' az öröm irjában fűvöse.
 A viszonlatásom édes boldogsága
 Sides lehet, hisz' oly végtelenül drága!”

— „É most jere hozniud, hogy lényűm is lásson,
 S örüljön megkudván édes malodásom!
 Artam baxéli is utarok még veled
 Egy körtümből egészem közői dolog felett.
 Azt remélem, tudod, hogy él az a gyermek,
 Amely halált borott picenő féjéniud.
 De igaz! kimeu te álltal borul érte; —
 Egy artottam kúbert megemű öltettel te.
 Gyász bizonyságot keltet kúbtud melled,
 Milyent vartelle el féjéni a gyermekét!”

Jénu. Annakor én nagy valótlannal véled,
 Légió' lelttem a lá' tengerébe mélyed.
 Lemondtam, s szerelmem ígértél még jobban,
 Mulatni élte hasztalanul feltartam.
 Teltettem nem ismerő nagy dobogócskában,
 Akkor, azon éjen májad síromat istom!
 Szegény még így sem bírtam felejtleni képed,
 S feljártalom énem munkám örökös tét.
 Ez állapodt szedő. Töltött pisztolyt fogva
 Tautortortom iszuoles, néma labásbolta,
 Foggy állójem síved', aztán az eujemet,
 Foggy így a hatalbain egyesüljél véled.
 De Istomok háta! amint oda értem,
 Primitívem után ösre a pöttyeban.
 Potnok! Kört fehérttem, ott a küszöb mellett.
 Leleldoigad körül étre seubi sem vett.
 Nem bírtam felkelni, hármint erőlködtem.
 Gondolám, jótos les, elhinném a ködben.
 Megnyugodtam benne. Erre kis vartolva,
 Két sirmu sompolygott be a sötét udvarba.
 Nem láthatlan ökel, úgy gondolom, aupa
 Meltettem elhangzott lépéseit után,
 Foggy Kellen lehettél. Férjed ekkor kijött;
 S a gravatort monda munkám fejem fölött:
 — Amint mondtam, tehát régekkor véle.
 A legmélyebb hullám legyem meufődele!
 Szóval gyermekkorát, prunksörgést hallottam.
 Lépkeiket, amint elvártoktól ornam.
 Kétszázötven Kéll, hogy ott megragadjam
 Munkáit gaxumbert, de nem mozdulhattam.
 Szóval, kiáltott; nem adhattam hozzá,
 Torsom baretredve, fejem beharagallott.
 Elnyomott az átom, csak nagy kőjnal köjban
 Cseréltam és ismét erős lábra álltam,
 No, amujira perre, hogy már mozgáthatott. —
 A hívés ej' kére nagy belémig hatott,
 S páni még haragjatta forró elontgarnat.
 Ezirasson didergtem, nyugtem, bírom miatt.
 Neked megbochtára bár, sajtó sívembem,

Forró boszuvágy gyűllt könnyű férjed ellen.
 Derohantam kőra s, tudod már, a többi,
 Milyen régréseseu, győztesen illett ki.
 Tízad megöltetett hullámokkal dova;
 Eltérte gondolatú meddő remény volna!
 — Hátba nem állék meg, ottora kívánitva,
 Foggy úgy szert lehetett gondolatú díra?
 Vagy ha bíveneséül, az az úmültetett?
 S Jelen megjelmeböl fel is neveltetett?
 — Ah! az Jelen adta! Meglett kívánsom volna,
 Amely sívembem egyenestől kapavolja!
 Sokajtolta Gyula, noha a szerelmem
 Újra ösre lát is véled egyellenem!
 Exel Karavajola s boldogau indultak.
 Mosolygó riaszta a komorú multnak,
 A kis menyorgóba a Medves férjedbe,
 Flóra valótlannal az öröm nézett be.
 Átkörmbe Flóra elbeszélte neki,
 Foggy Béla Aramból s az Saudort kereti,
 Az az megparerte de az inkó szóra,
 Meggondolva jót azt, le is mondott róla.
 Nem így Béla, ki az bíni nem remélve,
 Gyűllös pisztoly golyót röpített sívébe...
 Mit ígértél neki. Szóval: elbeszélte
 Minolent, ami már azóta történt véle.
 Axtán beavatta ösres leveibe;
 Fló' és mitépen kell fiát Peresnie.
 S mikor kállojást kint nem volt köbbé kilt,
 Gyula ígerte, hogy ő is segítül fog.
 Péleptél a közbé, az ajtó kiltől.
 Arambra a mana ruolegese kámmult.
 Fló' bemutatatta övéit egyenestől,
 S mindkórmuau örültek a találatokisnalk.
 Voha Gyula félre fordult Aramból:
 — "Bíni kööltam a multat. Ne vess meg, ne átkörm!"
 — "Pikony, volt Fló', nagy haragvadász rátk!"

"Mecsisson meg Istent; én megbocsátok."
 Válszokott Aranka búsán mosolyogva
 A hercegnéti a ki homlokán csókolta.
 Híve ő az atyját soha sem siratta,
 Csak édes mániája zavarogott miatta.
 Csak ezért neheztelt. Arkaú Alavány
 Oly jó ember! Szive nem bírt ellenállni.
 Ha már a roz. mondat oly nagyon szereti,
 Szegyetek egymást, legyen tatyja neki.
 Híve őly bölcselő, így örülést avarak,
 Ha amlyi is utóm négyest együtt avarak.
 S az ő sívében is öröm állott tanyait;
 Hogy a jó Példóval iszerhette magát.
 Oh! csak felépülés oly könnyen is gyorsan,
 Amint azt sívéből ő sívében mostan.
 De ha meghal? Jaj! ez sívében csapás lenne
 A nem reg oly fájón esalótt Kébelre!
 És Keri az Istent, hogy tartsa meg neki,
 Mert inkább lánygal vejeitől szereti.
 Hogy a sív mely forrón szeret Sándor iránt,
 Legt. megyorziat most Példóval Kériant,
 Amint két óka volt. Sándor nem szerette.
 Sőtval szegényebb lányt választott helyette.
 S hátha testvére lesz? Arkaú Péta oly jó! -
 Mindeu vonásában Sándorhoz hasonló.
 Nyugtalannul költé nyugodtan az éjel,
 Almódorva milyen öröm lesz az élet!
 Arkaú elhárította milyen jól fog esni,
 Ha elcsúszni holnap a testvért Keresni.
 Azt mondta a mama, hogy holnap dél előtt
 Telkeresit azt a megyorziat nevelől.
 Milyen jó lenne most, ha alkalma volna
 Pár Keresit pillantást lövelni Sándorra!
 Szeretlenségé tenni s amikor legnagyobb
 Szeretne, így soká, én testvéret vágyok.
 Hosszabban gorgedez érttem sívével lánygal!
 S eorébe sem jutott, hogy már megpróbálta.
 Hogyjult almódorva. -- Hogyjult Szoboryhoz
 Azt lehetetlen végsője Kérő.

Amióta Vilma szobájába ranta,
 Oly ügyesen mint az, nincs ki kiszolgálja.
 Szobáján alig kell fel, ezette a méreg;
 Vele egy sívében Kellert a cselédet!
 A szobájában, kimbár merre vele szemét,
 Nagy rendeltetés volt, prr, prr, prr, prr, prr, prr.
 Arkaú nem félőtt, csak nagy kimerésében
 Próbált most kis hízel a jókors konyhában.
 Próbált főzéshez most Kériant, holott
 Lány őlyeulor reggelit szobott.
 Arkaú az az álom! az a gonosz álom!
 - "Hol a prínc Keresit? sehol sem találom!
 Oly nagy rendeltetés, ez már ellőhetlen.
 De vola valaki, amint isre velleu.
 Minap előtt földet s labanyomokat látom.
 Már prínczinde jömett lopni egy sívében!
 Előjött a Keresit a szobájából, imen!
 Sándor s földön nem lehet már hiúven!
 Jutott a cseléd: Miska, Panni, Dulera,
 Egy mástól Kériant; hol a prínc Keresit?
 Keresit, Próbált sít Kériantra folyótt,
 S feltörlőre a nagy sívében egy mást.
 Miska legelőtt Kériant nagy síres Kériant,
 Felélt én azt ilyen Keresit beszédel:
 - "Nincs az sehol, Kériant. Csak nem tudom mi van
 A szobájában, de hát
 - "Mey aludni fiam!
 Szobáján a sor. sívé elajét így vette.
 Miska hímondorva Dulera lépett be.
 - "Ah! mi van ott, mi van ott az ablak alatt!
 Válszokott az aida ez éjel a földet.
 Tűjön csak, és nézze, a prínczinde verek
 Olyes kán! az vola hogy a Keresit elvessett!
 Szobory csak bántott.
 - "Hol! a gazemberet!
 Utóvére is a kége röpítene!
 S indult, hogy megnézze a hallatlan vadat,

Miut körtellett be vly vashang köfalou öt!
 Nyomozni a tolvajt, vrtoluit bokkut állui!...
 A mikor a grófúé, leánya, Slavary
 Caymianutóu leplett be. Meglepve vörte. —
 "Dajdt hát a sors meg errel is letéke!
 Glanau axért mégis xelid képet vágott,
 S csak magyóitóu oxidla lovát a vltágot.
 S annivel vudéigil megnem ismerkette,
 Pépa oxemet vett ki s az ottára tette.
 Slavary pedig magát bemutatva,
 "Oxegy gróf Pépóné s leánya Aranka!"
 Szavallal a néket is megismertette.
 Mosolygva a grófúé gyorsan hozza tette:
 — "Én így miut magyóu is ismeri Pépónva
 Öit s kedves leányát, bátor Rodloun, éppen
 Proxkor jönni, nem de?"
 — "Hérem, semmiképen.
 Ambar nem reméltém, hogy oxeregy lakáson
 S pererben ity magas vudéigilét lásson.
 Széket!... Méltószassé. Oh! vágteleu öröm:
 Hogy csak egyxer, egyxer álléptét büszkőböm?
 Hogy binnillau, hát ön herereg Slavary.
 Hogy én est nem buoltom mindjárt kitalálva!
 Hát, már sokszor láttom, de nem láttom, nem én!
 Akit ismerem, az régeu megphalt megégy."
 — "Péle komvaira!" mondta Slavary.
 Szobory nem tudott sem illui, sem állui.
 — "Mitjeu nagy verekessé! Pépóny ez a ház itt
 Még soha nem látta herereg Slavaryt,
 Sem a grófúé leányát abliú vlyon oxépet,
 Hogy még oxeméltéket vaktrem megigéxer."
 — "É! örög barátoni! öx fürtei alatt
 Még az ifju búxerét söt sülkrája maradt,
 Meg meggyit valonni!"
 — "Oh! nem vlyon hamar!
 Larrou gyú! a ház is emelyet hó kardar."
 — "De ha meggyit, a búx vrtolui sötáing kard,

Rivált, ha a véget nem hoz semmi vthart...
 Teogyé meg a grófúé. A házi is pedig
 Hogy lávoni vltar, így mondatotta nekik:
 — "De most buciáscit meg. Pépé ki kell néznem,
 Hogy megkudjóm vallyon mi körtéit pirovremben.
 De körtét a falat kobui hiuprelléret!
 Mulassomak, Hérem, mindjárt vssza tereb."
 S csak ellóvrott. Pékét a vudéigil
 Beszélgetni utjór oxéjártól Merdeusér.
 — "Nem jó helyen járulok."
 — "Magyóu is azt hiszem."
 — "Én meg remélték, de hoz vrtolouak, híxer
 Más hol Meresheljilt."
 — "Herditit vha máshol.
 Egy kis xelid házbau karkó Rodit Pépóné."
 — "Oda menném? Híxer ha nevelé atyja
 Szobory xeltérje; ide hivathatja."
 — "Figyeljétek! Mi az?...
 — "Én felelt ity, mama!...
 — "Vlyon vntöl? Chár vrtolou rabló touyot?"
 — "Én mégis felelt. Svót ismét Aranka,
 Férkiltén figyeltén a réuséges hamyga,
 Amely bellakatsott: "Gyilkos! itolt kérd!!...
 Mindnyájón rémiltén ugrottak fel kérd,
 Szoborok örülten a méltós Tulán,
 Pedig a gyilkrosság vrtolós vlt csupán.
 Hát meg vola futhat, mi magyóu az alatt
 Verekessit fel ott leui a két jó mondarat.
 Vágható vtelésig. Felitrol lezállva
 Megfönt az ürben a nap pár sugára.
 Vlyon vrt ki a nyilas, éppen vlyon forma,
 Músha az alibáig búgyadt holdja vltua,
 Tringvont s dido hársa skuntól kémben ilve,
 Egy egy ársok fárt néxer fel az ürbe.

- „Leptogantuuur!”
 — „Le cím! és mily nagyellenű!”
 — „Delek, hogy e kéjfe jó dolgomba kerül!”
 — „Vigy kell! Te nagy ábra! Ity ostoba keret
 Még a legbolondabb „nyvelő” sem keszül!”
 — „A keret jó volt, de a keretnek kivitelezése
 Micsi keszbe alakult. Elmenyő” nészen bele!
 Hogy nagyagott! Nekem mindjárt ajánlani látszik,
 De a bajulón már kézen van a kézűl.
 Hej! ha meggyaportulnám!”
 — „Ha így sült ki keret,
 Tán sikkert meg egy ilyen kéréselved,
 Hogy e sötétből mit mindlatteren vártak
 Epp így potyogtunk ki, annint bepötyögantuuur.”
 — „Most már rajtad a sor!”
 — „Pojtarn, miert volna?”
 — „A te fejedbe nem ez a bolond gomba;
 Tán meg több is néhet.”
 — „No de hát ha kéged
 Nem nagy serben a te híres bolondoság?”
 — „Híres?!”
 — „Hát azt híroed, azt seuli som kudzja,
 Miként ugrasztot meg egy megláncolt kutyja?
 A pinckernő egy kis minkires ivoggal,
 Mikor benyitottal hozzá korán reggel?”
 — „Te! ha más is kudzja kivitelezés e dolgot,
 Mikor rád az élet utolsó mosolggott!
 A te igazság! Ugyan ki volt az a legény,
 Kinek éjnek mered minden szél a fejébe,
 Az ijedeg miat, mikor erre vette,
 Hogy arany öröket a irbe vetette?”
 — „Az más. En szellem, mert hát pirra fokrak,
 A nem lattam hogy kúrom a kézbe alakult.
 De gyémánt nyavardit már elöb levettem,
 A így csapnem egészen kárpótolva lettem.”
 — „No, mindogy! ELEG baj, hogy csunyán felülűnt,
 És ide a portok melyébe kerültem.
 Még itt baltalhatom!”

- „Az, erő van bennünk.
 „Kell, mielőtt vinnék szabadságra lemmünk!”
 — „„Szabadságra, mitől?”
 — „Keresztil e kúlon.
 „Kalljon sikkert-e, még magam sem tudom.
 Tán lesz annyi erőm, hogy megpróbálhatjak.
 E koroklat illel egymás fölé roghat.
 Vagy hordo, az éppen elég magad leszen,
 Hogy rohu a partig elerjen a kézem.”
 — „En is ezt gondolom. Kérdjék hát a dolgot,
 Hozz börtönt már nagyobb verelyben is forgott,
 Mégis megmentettük!” — „Ez ezeket szöve,
 Páre kárpótolott az elto” hordoba.
 Megfogja Teremt is.
 — „Nem megy; szörnyű nehéz!”
 — „Nincs meg ezt a keret. Polondraig az agy?”
 — „Por van benne. Dehát isszák ki a csapot,
 Árxat alig vesztünk néhány pólauatol.
 — „Ki keresztil a bost, nem költötte nészen,
 És mekkor a földet mily sovány isza
 Ezt a hig aranyat? Ah! jój, nagy kell bizon!
 De ha kell, már elöb egy jó nagyot iszem!”
 — „De én is cím!”
 — „William itt egy kancsót... Ity van!
 Tegnap ha így is egy cöppet sem ittam.
 — „De ki innak abból? Térd, pohár is van itt.
 Ebben már legalább lathatunk valamit.
 No, igyál, gorkumbet!”
 — „Gaz a nemzeteség!
 Vagyra emeljen a hóher kéze kéged!”
 — „Körönöm, de vixont nem kívánok iljet.
 Feged ennel nagyobb kitévelés illet.
 Alattok a kótel mely magára emel,
 Legalább is nagy kúrok szabadságon el!”
 — „Szabadságon a kellek hehe he!”
 — „Kümborám!
 Mi jól osztorodunk ipam uram korán.
 No, most, nehem!”

Tereuz! én már sok bort ittam,
De ityaut még soha, mint annyit, én itt van!
Ez orkán a bor hejt! ez idet nekünk orkán,
Kerelőre vukodau a semmire Kellőt:
Mert juttatott ide? Hej! ha megragadom,
Mindjárt az ördögnek Kouruolba adom!

— "Eh! be pompás ital! erős regtelekűt!
Éttől a halt sőt is sítaj Kedvre derül --
"Jogyal!"

— "Ixonu is xiu! haj huj! ixonu folyón,
Amig toinggal éjő" xonijonul el nem olon,
Togy onig kart benne, hej huj! ixonu bizon!
Hoi felolbaxaruaati, többet ügysem ixonu!"

— "Mikor én se köböt! ha ha! ez a bor! Am
Kor is volt nem valami cixre elég Korán.
Hogyha hozzá foguul jöktor meg gondokra,
Ebből kisebb oluujit megihattuul volna!"
Sajnálkozott Tereuz poharát meglátva,
Pedig feje nagyon hirta már a földre.
Kzigmond mevette őt, pedig ha ő" kelua
Nem volt Kütönt, elég mörögött már a nyelvé.

— "Üres a Kourcio már; kedot ide, ide le!"

— "Hogyha megkelt haluon, borba hajjal bele,
A sironu Kaporson borral legyjen Teke,
Hordó donga legyjen Kaporson födele!"

— "De nekem is bobort költésesen oda,
Hogy ne so-xonjajonau sironubau se soha!
Haha!"

— "Haha! de-de nagyon ráiszid belém!"

— "Te! be réiseg vagy már!"

— "Tereuz áll a helyén!"

— "No, hát ammor igyál. Szí-szívesen költöm!"

— "De vivigyázz, ne ne üntökd oxét a földön!"

Imé! kárát Tereuz borászó Komolyan,
Látván hogy aludt a bor egész folyón.
Persze elfeledtet a határokat,
Hogy nagy nagy hordóból Kivirajjal a csapot,

Elfelelték azt is, hogy foglyokul vették,
Hogy meg csak az imént kiintal keresztelt.
Kzigmondauul valami rimlett meg, de hogy mi,
Albom ő" nem tudott már megállapodni.

— "Hoxen, ire, mit is so-mondolau Keneled?
Alkozou bebesed! a Kómba Kellét!"

— "Ne-nestem? ha ha ha!"

— "Albortuul valomit!"

— "Hehe! so-fogy meg, mert levigom magam' itt.

Togy bebesed Tereuz xörnyen Kautorogva.

Kzigmond utánna nyílt hogy is többet fogja,

De Késő volt, elnyúlt a nagy hordó mellett.

Kzigmond hát a székkel: "Megállj; felenellett!"

Magnitudul helyéből, de a segély helyett

Maga is elnyúlt a Kimboraia felett.

Mirha csak valami derellal; lett volna,

Emberi voltaval röpvet sem gondokra,

Poel nyomta fülig a boros köctába, —

Ez legurult róla, mialatt a labá

Kiült egy csaput. Hah! omlásuul eredi

Premes subogással a Kimboraia felett

A xörnyeleq öre. . . Ugy Kellét, oly bután

Hirt nyílkotta Kariót Kzigmond lába után.

Tereuz is a Korka niudegyre rögzata,

Hogy oda Karta a boruhatalag alá,

Ambar Kötöte is volt már Kkar meuryi —

Aszkony nem bírta a Kargait emelvi.

Xörnyen Kédtől a bor göctől a Kóbat.

Ugy Kentergeti ott, mint a iri lovak,

Hogy mint hordó sötét iszap hullánu felett,

Hogyha aróttól is a csap Kivirétett.

Kargyul e rit Képet, mely undorral Kell el.

Drálguul inuen feljebb most őt nagy hat öllét.

Vitna Kötötebe öllét néma csendet tett.

Meglot oxire többé nem Kautó a csudot.

Környei elfolytál; elhalt Keszegete,

De Kómat Kéko" szep arckára vette.

Kellét az aróttól is az ablakon át
Tudóde nékte az árny alattait honát.

Im, már hajnal felé leug az idő szárnya,
 Mely éjt rétet lélát halavány orokmura
 S én az álomk meunyt meg most sem halálom.
 Piteg való kinkó örökön, halálom.
 M egy egy fény szivem, lélkem kiltott vágya,
 Mely éget, ah! éget, míg haraggal vágyja
 Szívembe villómit e veszes éjtől.
 Nem leszek én boldog ez életem többel!
 Tízta volt a lélkem, mint az ég, amikor
 Széjjel ömltél kékjén a hajnali kibor,
 Soligoló a szivem, mint a nap az ég!
 Sugara szereztem, edas üdvösségem!
 S elletél a felhő. Szívem állt egy nap,
 Vár kiborra nyugvó sötét sorsa miatt.
 Megfőre sugara már villómit szivem
 Pitis felhőket bolygó szegény Sándor után.
 Pomegva kivittem ondan egy imát,
 Hogy pnuarom az ég sötét felhőit át
 Felülson az Urhoz, ah! de böszült kimon
 Megálle az imát káros ajkaimon.
 Tima helyett rajtult sötét átalakított.
 S lerostváltam sorsom sűjő karia alatt.
 De nem küzdök tovább, nem is elmentem —
 De meg kizmondhatom sem nyújtom oda kékem? ...
 Ártalm sirdes! Kőnyed jégkőporra legye,
 Preserved vipharrá, sügve völgjön hegyen!
 Tépd az firtidél, mint orkán, a kék
 Deget szárnycsai mixelő felekművel,
 S kőre sűrű haját a jöggeló földvel,
 Vihart kékébe hó sirdes töltés.
 Sirdes, sirdes! ... Sándor már tán ott is pihen,
 Rótam vilmodova szereznehez kiven.
 Kővetem st. Ott a kiviléigon, ahol
 Délkabadul lélkém a földalatom alól,
 Meglalditult egyenit. En st meglaldatom,
 Par sirdes piteg át is kell érette szállom!
 Üvegés resz elö s hogy felét kitta,
 Valaki az ablak szárnycsai kinyitja.
 Vilma oda kékint. Egér! Mit látsz szeme?
 Térxó szive meunyt a pitegát len kék.

Elhagyja e földet nyugat szárnycsai.
 Vörök, ah! kőre volt az a méreg ital!
 — Sándor!
 — Vilma! lélkem kiltott meunytakaga!
 Egy csókodot jöttök kőre utoljára.
 — Egy csókodot? ... Késő!
 — Miért? gyütölöz kékem,
 Mert néved miattam kékem ravotatom?
 Tancsokod fel nékem edes kőre Vilma!
 Ah! jér kő szárnycsai, forró kariaimba!
 — Késő! kő szereztem kármily kékem ragyog,
 Mert én már a halál meunytakaga ragyog.
 Méregit ittam! Miért orokmura meg kimon?
 Nem halálom már méret heroldt kariaim?
 — Egér! szárnycsai el Sándor e kőre,
 S egy ére, hogy sülted a világ alatta.
 Szívem vas marokkál kőre a kékem,
 Hogy nem vele együtt válok kékem az utat.
 — Késő? ah! de kőre edes a kékem kékem.
 Megér egy halál, hogy kékem erüthetem!
 S míg mindeket kariaim magához ölette,
 Lóttól piteg kékem egét sirdes lélke...
 — Ez az meg, ugye, méreggel volt kékem,
 Ez szárnycsai marokkál az a méreg fele?
 — Idő kék. Halálom együtt. — Ah! edes a halál
 Amely a te forró kariaim kékem kékem.
 Sügve neti Vilma és kékem adla
 S gyütölöz méregel. Nem is kékem kékem
 Sándor meg igye; hisz kékem megal Vilma,
 Kékem halálom meg o'is! s kékem kékem.
 Kékem elhagyta az ires üvegél,
 Szive nyugvóim illy kékem kékem:
 — Jere, kékem ide, és ölety át kékem,
 Halálom egy kő kékem kékem kékem.
 Együtt utoljára a boldogabb kékem,
 Szereztem mostolygó kékem kékem kékem.

Oda, ahol mindenudvosséget lehet,
Próbált látni érez minden szív és kebel,
Hol mindeutká szeret és nem gyűlölt senki.
Szerelmünk révén ott fogunk merengni!

S fejét Vilma hajom vállára lehajtva,
Hogy miről is lesz ott, állimódott rapta.
Vilma Sándor selyem fűsibe mélyedt,
S övét azon tűnődött, milyem ott az élel.

— Ugye, ott nincs soha felleget az égbolton.
A nép le nem nyugvott, és mosolyog folyton.
Ott kavasz van mindig, ott nem látni soha
Féje homadvánusát övet búsó nyomá?
Ott nem futott rácsát az új hullóminival,
A meredőn volt fértett az új képi szél sáhar.
Sándor, és Sándor!

— Oh! féje szerelmem!
Ott szabad lesz mindig légedet ölelmem,
Szabad lesz szívemnek búsás rajzolatát,
Melynek szívmoival az új népe felleget!

Sohajlotta Sándor az édes biborra
Zehelve egy csókját... Práí az ott írta forma
Ajánlástól az elkiált, hogy így egyje válna
Pringarantól az édes szájat Marjára,
Mely le néz beünnöket a földbe hat lábra,
Hogy együtt lehessünk a sírból felzárva,
Tölelőt, sírbau, égben, együtt mindörökké!
Sándor beszélt Vilma tűnődött főtötte.

— Szívemem! együtt halunk, egymást itölelve!
Így legyünk mindig le az sírverembe.
Így próbaldunk el majd hosszú évek alatt.
Próbaldunk majd róza bokor felleget.
Annak lombjai is ölelhetem fogunk,
Míg köztük sírba fuválna szövegünk!

— Így, és Sándor! Vilma így sohajta,
Szép fejet a Redves Keblere lehajtva —
S szív már utoljára még itöletle él.
Sétéltem az ilyet szép szemem előtt.

— Már közeleg a hatal; érzem lehetetlét.

So nyugvatom im már szívnyomát bontja szél.
Felleget elöbbről pl. Sándor! Iten veled!
S szíve repült megarkó róza felleget felett.
Aranyos pillanatok közt vezette őt
De le meynyotrágba. Aranyal lett belöle.
Sándor utamra jött. Aratú együtt jártok
Próra fői körd a magas meynyotrágnak.
Vízig illat tölté be az égi határt,
Szívünk mindeutall az új sírbaukora kalált.
Andaliton regett az nyugvott kara.
Vilma boldog volt és Sándor is állata.
Próbá Sándor még itt, itt leut ölelte őt,
S övét beszélt köze:

— Már hogy memel elöbbr?
Hosszu e időigböt miú pringyalium?
Együtt viz, el mindet, hogyha együtt halunk!
Hogyböt keblenre fejet, pikny szívem felett,
Örökre, örökre... Vízig! Iten veled!...

S feje lehorogtatt a pomlag Marjára,
Aratú lebe szívem az égette szálta.
Ott kalálla Vilma boldogyan mosolygva.
Egyen menyaszonyi Rozoriát fonta.
Amint meglátta az itötett felet,
S mosolygva bonult Ritort Keblere...

Oh! de maradványt mi csak itt leut a földön,
Hogy Kejrelelőnk szívnyá össze köjör.

Roboz, mielőtt már a szavadais látká,
Fellegettel Vilma Ritort ablakára,
Mely még nyitva is art. Prémulta az erodát.
Hah! ha elöbbrőlél köi az ablakon át?
És sietel köré, hogy maradvány sítka,
Ha valami költel s az újót nyugitva
A próbaba lép. A látokait felett
Szig mondultholva, Próbabotai meredl.

— Hah! örüdel környet! Te itt? isleudlen!
Hogy meglátok, ezért várnokhoz kell válnu...
Vilma! — Dörg rájant, és közelet meggyen,
Oh! hogy Ritorté még borsasztóbb legyen.

— Egél! mi ez? Vilma!... Gyilkos! itöt reid!
Hosszja szívemem fut a nagy formakén át,

S meggy, onnelle világot, mint kockadott főtörse.
Mire ijedten fut a részletég örsze.

- "Jézus!"
- "Mi történt itt?"
- "Hol van mind a három!"
- "Megtört a karkötő szívé!"
- "Mindem három!"
- "A szívet megölte magát is!"
- "És vele
- "Oh! is elcsúszhat halál szembőtele!"

A jajgatással nem tudva véltük mit csináltak.
És belát a grófié, kánya, s Alaváry.

- "Hah! mily sötét történet!"
- "Mily rejtélyes eset!"
- "Megtört a kanyát s ő is övve esett."
- "Kánya?"
- "A szeretője..."
- "Sándor! Oh! Titkunk!"

És Aranka monolta. A herceg hirtelen
Körülnézett, akitől szobrotyhoz lépett,
Megdöbbentve nézte mily kelvány a kánya.
Segélyt méltán gyorran! A fogva löbbát, kezét,
Félveit a földet s az égpa helyesét.

- "A grófié s kánya kímélve ez látott
- "A két nőt ifjú halott mellett maradt.
- "Mily szépen fektüvnek ezek egymás mellett."
- "Oh! hogy ilyen korán meghalnia kellett."
- "Sohajlott Aranka s arcváza hóvára,
Fogó morolgyat vordállomra monolta:
- "Hízen alszavak vord! Hallom lélekvesztés!"
- "Ah! mondoi a grófié, hát mi történt velük?"
- "S ő is oda hajlott, Alaváry szintén,
Elbámult a szóra, arcváza kékintőn,
Megrettent arcvára öröm hajnala nélkül.
- "Hízen ezek nem is löbbát még a halál;
És alszavak! s ime emelt kánya után,

Aljai bujában mire vordadt halál?...
Aranka ez alatt ide oda járva,
A prallón egy üres üvegcsét koldta.

Felémelte s így szól:
- "Már nincs benne semmi!"

- "Alfortonalt kellett ez üvegben lenni."
- "A részletég erre esett a fejet ránta.
- "Titkunk belátott a nagy csapát a hátra,
Mert váratra vitték az augyali Rebell!..."

A grófié kánya s kánya felett:

- "Még lehet, hogy az volt, de más is lehetett,
Már kán' halálhozó valamiféle lehetett..."
- "Elszavaknál ártal." s Titkunk Raját fogta.
- "Sándornak volt az a nyaka nére fowva.
- "Egy véletlen elfutott: "Csi majd vixet havok."

- "Nini, nézzétek vord! az öreg más morog."
- "Mondotta most Gyula, míg az öreg Aranka
Kis kezét Sándornak szivere nyugtatta.
- "Alig, alig dobog!" szól s nézte. Marmája
Szobrotyhoz lépett s Gyulának s kánya
Arankát monolta:

- "Morog? hadd öl, ne bánja!"
- "Ne érezke immis egykorra a csapát.
- "Vissz' volt az intés; felesémet az öreg,
s a figyelo' arankát a vordtal törté meg:

- "Mi ez? hol vagyál én? Mily arerok melletttem!"
- "Mily nyomorúság nehéz sélomból sötöttem!"
- "Vitud! igen megohalt. Sándor megölte őt
s magát! Éje sötöm a szimire kellót!"

Nézte Alaváry az eltörtült képet,
Sötöm s kánya s kánya lassan hozzá lépett.

- "Fogya nyugodt, uram! Amiről én beszélt,
Hah! látom a történet. Nincs is semmi vordly."
- "Szobor e szóra olyan vordot rágon,
Mintka neki vordalt volna a részletég.
- "Mit, nem esett halál?"
- "Tavol vordalt köle!"

Lányja úgy néz alóid mint a szeretője.

- "Miként? Ez a bitang nem ölte meg tehát?
Világom! lányom el megy? hah! ez életet ad!
A feleségem az agyral, mintha nem is hetven
De sikenhet évek lett volna a percekben.
Oda futott hozzá, sörrel és boltgatva,
Alvó sörre lassú veresét hallgatva.

- "Cdes gyermekem, szép, egyetlen lányom!
Hogy máris légy, többé soha sem kívánom.
Mégis halltam a hírt, mit veszed elve.
Nem szállok többé ily átkozott pokolba!"

I exután kíváncsi a köztársaság felett,
Gyulához fordulva, ily szókat rebegett:
- "Oh! alig születészem máris, mi köztük. Hírem,
Hogy alkatuam volt ily ragaszkodó mélyem?"

Érkezett egy újság, elhorda a irak.
Gyula imék neki, hogy ismét ki mehet.
Próbára pedig most nézem mosolygóra
Elője az irak, ivogást tartotta.

- "Nézz, ott!
- "Hála neked Mindenképpen!
Hírem, ebben korottem lemi az alkatom.
Tudjálk sügér sokszor elkerül az álom.
Morfiumot olyankor magamhoz vitélom!"

Mind, mind oda nézett most az alvó pára,
A e kéjsz mindentől most mosolyt csak arcára.
Lányom, citólebe lebegtet az álom
Lépte könnyű stárumján messze lú világom,
Páldozni lehetek én az álomokban,
Mert mosolygalt, tán' a nézőknél is jobban.
Szobory is nézte, után sija sála:

- "De hiszen Világom! tudni kellett róla!"

Ez alatt a szolga rohant be síelve,
S urához e szókat lakasán rebegte.

- "Adástál a pinxét. Morgóval volt kulesa.
Hála lette, töle hozta el a Julessa.

Prémegyint. Egy hordó még emogott jövára -
Ez benne két szolga, mint két utó csápa.

- "Hah! Mind elémültek. A szolga folytatta:

- "Morgó már egyenként partra hurokolgatta.
En is regittem."

Szobory kitörött:

- "Majd itélis fogok a gonoszok fölött!
Hurokát be ábel. Elmet a szolga,
A két két szolga ott kiim egy máshoz esatolva,
Mélőrdáim ábel. Szobory elbámul,
Hogy a szemem is lehet az orránul.
Nem látott e" ilyet, sem az édes sörje.
Prémegyint Trigonondra s kerét isre csapja:

- "Hah! ezek törtek be? János! én Julesem!
Hízz' ez urakat én nagyon jól ismerem!"

Mind elbámultak, most a hurokgyűlöi égőn,
A mosolygóra Szobory szép ismeretségiem,
Ki onnan is nagyon, elrohant a magdát,
Ez hogy helyre itte, így folytatta sörvát;
Egészen máris hangon: "Lau! hait ehé mit mond
A nemes várfalvi Várfalvay Trigonond?"

- "Szép urak! az igaz, Juleste meg János
Oda kúmarokodvan az agó félfélt."

- "Oldasson fel mindeket! Juleste kugolódott,
A részeg feje csak a grófúhoz hurodott,
Vincek ebe sörve e pillanat alatt,
Júgó orolomokom a gyémántba tapadt."

- "Oldasson fel mindeket!"

- "Bele estimé nagyom,
Mindeket csak éppen nem quoyolhat Mram!
Oldoktana fel e kötelelőből kerem,
A mindent elberélek, mire emlékezem."

Mondta Trigonond morgóit kité reuolbe sörve,
Prémegyint meg mindig megvott mervedre,
A nagy dolgába került emyit is mondani.
Szobory oda költ:

- "Fel kell hát oldani!"

János feloldotta a kötelel, pedig
Tudjálk a nyathultra hirta sála mellik.
Most, hogy elhárítta fejerét a vesélt,
Trigonond aladokora ilyenképpen berélt:

- "Mi megludraia ért, mert az az első pár ott,
 "Inertve hirtelen egymásért sorozogott; -
 "Hogy vőlelt levezekelt, ki tudta az ujját,
 "És állt az arstul a jellel ablakot?
 "Harugság! Már hogyan levezekelt volna?
 "Emelték már állást nem volt semmi dolga!
 "Élőbb történt uram! De ő, nevével vette,
 "Azerit nekünk ama Meleperet vetette.
 "Állig jelenteni meg az ablaka alatt,
 "Mitőllettől a sötét, mely püvébe szorult.
 "Morgó nem bírhetett e nagy harugságot,
 "Egyik haragosan kavába vágott:
 "Harugság! Szeggy uram! Mit se hiszjen neki.
 "A Meleperet élőbb ismét ő vetette ki?
 "Mert gonosz sündövel a kisasszony után
 "Nem a Sündös fia, és törtelték szupán!
 "Fia? Kérdéte a grófie modálkora.
 "Kosz helyen járminté így, ha ez fia volna.
 "Hiz, mint nevel fia." Segyre meg Árudda.
 "Szobory volt Morgó kavait hallgatta;
 "Honnam tudod? Kérdé.
 "Harug gonosz levo!
 "Hiz, a remel magad Nevérteléd eló!
 "Förmedt rezi Zsigmond. Morgó nem félt tőle,
 "Meglátott arexat, hogy mit is tud felőle.
 "Iga, én szindtam. Kivallhartom bátra!
 "Mert félte lebbel febrere láttam!
 "Elkhardtott a kisasszonyt szöndelni,
 "És e bün gyanúját ez ifjúra vetni;
 "Hogy ki ezt az ügyet, ritul meggyalássa,
 "És a törvény börtön febrere xarsa!
 "Onalam volt. Tudoh, mindent tudoh róla!
 "Nem lenne itt, hogyha szökni akart volna.
 "Az is bizonyos hogy szökere gondolva,
 "Mégel indü bökny nem akartott volna!
 "Igaz, szentül igaz! Mondta Staváry.
 "Zsigmond pedig így szólt:
 "Tessék megpróbálni
 "Egyser a lakat fogják, hogy a bünös ember
 "Egyenkör mutatni bizony nem igen mer.
 "M pedig - - -

- "Mutatott egész hordó soron,
 "A kirezentelték vagy ki első boron!
 "Deig való, hogy a becsületes ember
 "A más jószágához nyúlui nem igen mer!
 "Botyám uram!
 "Mit? e meggöltés nekem?!
 "Út szuntul szent mint lovast ismerketem,
 "Mint szabót! Hogy van megysot milliója?
 "Nyugtat, így hiszem, az ördög írva róla!
 "Dob! nem his Várfaloy, ezt is erak így lopla
 "A milliót mellé!
 "És ezt nekem mondja!
 "Cordaitkorott Zsigmond. Tóha ilyen népel!
 "Értett a grófie a meirklhoz lépett.
 "Sörmed mi a neve?
 "Nemmi! Mit tudatol?!
 "Ha így beszélt, bizon börtönbe juthatol!
 "Mondta Morgó most a grófie szelle állva,
 "Ki börtönkört őra fegyfelet vixszálta.
 "Szajnálatom ért, hogy így gonosz esel érde.
 "Hátka szöthalték egy sötét az úrnat érte?
 "Haha! hát erak rajta! Még mit róval nem foghat?
 "Kivallhartam meg híres hórajóluat!
 "Gyinyolódott Teresz a grófiera névre,
 "Ki hozza e melid kavukat intéte.
 "Morgó oda állott hóvetlen elébe,
 "És mojt hogy át nem szüta, így méret szemébe.
 "Mert erok is vaxytok! Oh! én tudoh róla,
 "Hogy lettél szert kirentel fontos békora!
 "Lopóson foglat rajt! Oly igaz; hogy élék.
 "Vál leunkit, ha kégeat megneve imernélek?
 "Ha ez igaz, akkor hóraj; rabló ez itt,
 "Kinek lakat vör is lép, on kérek!
 "Nézetl örmagydban a grófie künödre,
 "A gyamú mit korexa vébréte, clere,
 "Mert már lövegott vetett sötét szemében.
 "Nem mutatoh köbbé hogy mi illik, mi nem.
 "Vágyesen Kapott a börtönkört e szóra,

A kis gyermekül emlékeztet lezabáltá róla.

– "Hát ezt hol vette én?"

– "Vétem, kérem szépen!"

De hogy sajátomatól farkon meg élésem,
Ez csak meg sem járja! Ferencz így neheztelt.
A grófúé gyűlöletét mutatta az érzést.

– "No nérd! Mit jellel ez?"

Gyula megismerte,
Ez ilyen szavakkal fordult Ferencz felé:

– "Aha! atyásk! hót mondják; mit jellel ez? ...
"Mond meg akasztósa! hogy jött ez keresthet?"

– "Képtelen sorsodalkba!"

– "Harcos! Bereké valót!"

– "Vallami fogó, ha van egy kis süti valót!"

– "Ez vallami? Hallja, az is nagyon heveség!"

– "Tolvaj! kudozt ki az?"

– "Legyen akár herceg, – Morgó, savaira
Vem bíráni s' nekem!"

– "Ez az a fordult el, gonosz isten nyila!"

Alaváry erre látné gondolkodott,
Arta, megint csak a vallamis fogó.

– "Nem vagyok, de azért azt megfigerhetem,
Hogy ha kerestemre híven felelt nekem,

– "Nem csak megpróbáld, meg is juttatnád."

– "Mond meg mi az ára ösztűntök szavarduak?"

– "Van vagyoni én s'gyár! Ferencz hevesülte."

– "Harcos! A kital, melyet homály felelt,
Derülti Bend – s' ezzel a füléhez hajolt,

– "Az a kis eszesem" a grófúé fia volt!

– "Mond, hova békéltél? Ferencz elhalványult,
S mint egy gróvint látor az hercegre bírnult.

– "Jia volt? a memós! Hát, jöv' lett volna? ...
S fennhangon sólt: Hát, amlán mozt gondolnia?"

– "Rigón elbocsátott a vallamis utón,
Mert, kudozt meg, nem képed, s' Bereké csupán?"

– "Birkonitá Gyula a pöböl virágot,
Már az egészhet bírány képet vőgott,

– "Naturál' azért mégis meglátott hogy róka,
Már az bajosa s'ld' ezeket mormotta:

– "Hát már kerestél. Megellett a halott!"

– "Ha azt akarod, hogy megjutalmazzalak,
Nagy nyomára vehet."

– "Mit érne a nyom?"

– "Legelőbb egy fejjel illetetünk oda.

– "Mond meg bárm, hiszen nem vártam képed.
A grófúé volt az, és nem a te veszted!"

Ferencz gondolkodott, valljon meg e mondia,
S kerest' belintettel pillantott Rigmondra.

– "Jit' pillantás volt akkor a felelt,
Pedig Ferencz sive s'jüvöltéit speelt.

– "Lendörög hajotta le fejt, fontolva
Hogy vallamisánál milyen rége volna."

– "Ez gondolta rége, úgyse meg a mauo!
Pörten, avarlósa garenberndt való;

– "Ha lám, az a dolag rosszabbul úgye ki,
Mint a finom képi az igéri neki."

– "Már ha fejjel akár kiülledni képed,
Kérem meg nem messze itt a hó mellélt.

– "Van ott egy kis öböl, amottl' partja felelt,
Tudálhat a fennvált jó alkalmat helyet."

– "Ej! mit hall a fülem! monotta Morgó felre,
Ez meg fennültebben figyelt a békédre."

– "Oda dobtad tehát?"

– "Nem mondom: én; én nem!"

– "Hissz' nem fogadtok el, csak nagy tithon Berekem."

– "Ist, hát akkor: igen!"

– "Framos! monotta Rigmond,
Gő'xötöly az feje; nem kudozt hogy mit monod."

– "Ez oda is veszt? Kerest' lovát Gyula.
Rigmond erre rekesz karsához fordula.

– "Kérlek, ne lovogj, ha elittad az ezed!"

Ferencz rá sem nézett. – "Hogy oda e veszt?
Mit tudom én? Hanem a kis gyermekül érem"

Drága jószágom áru! Adjaik ide kérem!

A grófié ki eddig Sándor mellett állva
Arca vonásait szemelte, irrogálta,
S kéreben a gyémánt emléket nézegette,
S kiváncsián fordult az igaz ember felé:

— "Hogy, hogy?"

— "Hát így, hogy én, szellem, s a gyereki
Sírálkodva öröku lemeztől roszavolta meg,
Mit kinyitott, amint a puskában dobtam.
S így vele együtt kiint el a habokban.
S valóban viciu helyett hát eszt e kis írom
Marsdott a kérdésben. Adjaik ide kérem!"

Morgó ugrott egyet és a pillanat alatt
Mellébe, ajkán e szavak faldobott:

— "E! a csillagát is! óra, arany óra?
Mit érte a grófié, ha én keltetőm vála?"

— "Azt mondaniom: öreg! egy kereszt kap érte!"

— "S én nem tudom oda még kik kereszt se
Azt örömet, hogy azt kérebe vehatom —
S vele a fiát is elő mutathatom!"

S grófját kivéve, Sándorra mutatott.
S a szép pillanatot mindenkit megragadott.

Ilona, Aranka körülvették Sándort.
Szabory köfésér ültökébe markolt.

— "Ország, isten nyíla! o' egy herceg fia!"

— "Sándor!"

— "Prüttyám!"

— "Fiam!... S Sándort mindomajom
Körülvették. Sándor Prüttyótta szemét,
S kissé emlékezve kérdőn tekinte szét,
Majd így szóhozott fel: "Mily ébredés! Egész!
Féleket álltam én a földön ébredés,
Ismerős kereszt közt!..."

Alaváry látva
Hogy mind beérkezett, elkezd intett höltre:

— "Ne álljon más szűk; én morgom beszélek.
Meghatotta szívem e két nevet lélek."

Íjű! tudott mindezt; azt kérdősen kérdte,
Ha már oly igarón szeretet e lényem;
Nem bírnád-e te őt feladni végképen
Grófi vagy hercegi korona fényében?

— "Ah! ő!? hogyan?... mi volt? Hát a halál helyett?...
Mily borongó köd illt ego' vagyom felett!
Hissz' mi mérget itthunor!?"

— "Allat' volt anyám,
Hogy valóra ébredj köztök álmod után!"

— "De ha valósághalad, íjű! figyeld névem.
Hercegi korona kéne, vagy e leány?"

— "Ha őt valósághalad! Szobory szóhozott;
Keményen még mindig így féjtel ohajtott."

— "Milyen kérdés! Ha a halál meg nem kövött;
Nem kemegelt köbke semmi örvény fölött.
Vilna vilgém! lenne inkább kövöltés leány,
S biborát ölteté a valk 1011 én névem!"

— "Légyen hát a tied! S ráadásul fogadd
Szívom szeretetet, alyai jobbonat!
Meg nem tudtad volna soká moztkegy, máskor;
Te fiam vagy, herceg Alaváry Sándor!"

— "Fiam? édes alyóm!..."

— "S én vagyom anyád,
Mirekét áldásai tette a por szavát
Mily haraggal süttöl ródot, a nevelőre...
E halál volt kuzgod jó lelkemnek öre!"

— "Anyám? — Ismerlek már nemet, kárkie anyja,
S kinek féltemben cseng most is álde" szava.
Légyen érte áldott, mivel amint tudom,
Nem bírt a szívvel az én édes kuzgom!
S oda fonna Karját kérebe derakára,
Gyálvot hevenyészett piros ajakára.
Kérvéi volt, igaz, de a kedves malla;
Kérvé hogy nagyon elgyűllt miatta.
Hogy palatolthassa békéluie kettelt,
Hát így kérdte, jászván a marnája mellett:

— "S te bátyóm, ahit..."

— "Most már szeretned kell
Ólve kettvére édes szeretettel!"

Mosolygott monomája, Mosolygott Aronulka.

- Ah! ez oly könnyű lesz, - háttagta szép sike.
Szándok elmerengett:

- Mily szép volt az éltom,
Amelyket én valót meg szobnelt kalóltom.
Léni Vilma ébredne, haidd örülne veliud.
Remélem, hogy most már bocsivatra lálíud? "

Fordult Szoboryhoz, ki nem nézett volna
Egy felvitáigát sem a "szeláde rongy" ra,
Szemből leditve, némán pontolgatta,
Hogy nagy bünet Szándok meg a bocsivathatja.
Szándok pedig felvált s oda nyíltva kékét,
A megfőt öregnek is szavakkal beszélt:

- "Legyen elfeledve mely síjában az mult,
S mire, amely eddig téve ismerem kavult,
Liggyuljon meg mindon az én kis hiudérem
Hívégs szivem a kékét is kérem!"

Megremegett erre az öregnek lette,
Könnyes volt a szemé, amint felemelte:

- "Óreg vagyok, lássa, gyöngye szemem fénye
De nem halol többé a szívem mélyébe.
Télre ismerem önt, de ha megbocsátja,
Hogy áldatissá váltis valóságomunk átká.
Ha elveszi Vilma, én örülök fogok,
S azt kívánom hozzá, legyenek boldogok.
Kékét szoritottok. Megmondult most Vilma,
Szeme már egy perczet elöb volt kinyitva.

- Mi köztémük velem? ... Ahú Szándok pedig
Híváit fut s öltte kérdre ereszkadit.

- Felebreddel drága kivesem, ides Vilma!
Véska old a kalál forró karszamba.
Vines alkaldály többé mi köztémük semmi,
Alkars-e hoit kedves feleségem bami? "

Vilma oly szavakkal vetett most Szándokra,
Minttha egyetlen egy szót sem értett volna.
Majd egy pillanatra nyakra köré fonva
Vél liliom karszát, dherelmeseu monatta:

- "Tiszt vagyok! Mit is kívántok föltölle?
Itt s a lil virágon, vöröskön vöröre!"

Gyönyörűben iszolt most Szándoknak lette,
Ajkait csókola magához ölette.

A herceg a grófi, egyháza pillantva,
Magukra gondolván mosolygott rajta.
Liggyonul szemlalommal vönül az ajkát,
Terecs felelődre stoll oda illrogató:

- "Ide art az órá, haidd távozom inuen!
Sírte foj a szivem, így örül it mindon!"

- "Majd, ha parancsolját, hisz jutalmat vársz még!"
- "Jutom, hogy igérlett, de hiába váruelt!"

Liggyonul horka tette:
- "Jobb lesz odább állni."

- "És exel it álluati!" fordult Slavary,
Amint isare vette, a gonoszak felé.

Liggyonul meggyöngyöde s riókat körölet:
- "Kérem, mit alkarnok?... Az ég szemeire!
Illemes embernek felforr mindon vére.
És eljárás ellen! Egyik becsületem
Kakarkára van kéve. Ért én nem kúrhellem!..."

- "Kérem az óriamat, vagy az ajkát,
Ha személyem jónt semmi jó szándékot
Sem láptánuat többé!" stoll Tereszt ez alatt.
A grófi felett rá: "És emléknek maradt!"

Gyula hozzá fordult: "Ha jutalom meske!..."
Szoborynak kalán lesz majd sennyi etke,
Hogy itt fojja öltet. Gondoláit megfogóba,
Nedűny öltött vevőu Teresztuak marakába,
Ki Liggyonulhoz fordult.

- "Most már jéruud inuen!"
- "Hohó! Exel mines meg elvigerve mindon!"

Rivított Szobory, látván hogy meledölnek,
Kis hívót sáruván a sáruvire kedélnek.
"Liggyatok be öltet a ketrakbe mépen.
Sarkeri pedig rigtón eszedöröket kéjen!"

Szomorúan hajlít fejüket le erre,
S egy szót sem szóthattak így le veltak verve.

Kivételül öket és egymáshoz köze,
 Morogó minolakkeltől a tyukólta lőtle.
 Magant maradlak beu. Gyula és Flouha
 Edes szeretettel nékelt, most Sándorra,
 Ah! Vilma mellett, velük szeműrt állva,
 Proscinatot esdőlő nékelt Aranyhárol.
 Oh! ő megbecsült, sőt örült is neki,
 Hogy újultak a sors ily jól jeltölle né.
 És anyjához simult, elgondolánu ime;
 Tele volu gyönyörrel mindenküvel Arve,
 Lelek az őr felig. Péla nehez beteg.
 Érekte hogy lebbe éleleért remeg.
 Ah! de a sors kegyes s gyórtat igarságos.
 Ahig lepett né a grányitot rajón Jéuus,
 Tólu Kereke vatta a Péluvel neki?
 Halborgó Pedéllal belepett jöllegi,
 Gyorsan nére végig a vudáigelt soriu,
 Akik elbannultak s hallattak erodánu.

— "Péla!"

— "Péla!"

— "Péla! hol venni itt magát?"

— "Taldá Kézadara Kereke av halált?"

— "Nál mondja az oros; katalasau beteg."

— "S ő elkeréppia száját!"

— "Milyen lebecsült!"

— "Gyönyörödött Péla féletmél kitholva."

— "Tólu, e seblárkóu meghalhatlan volua,"

— "De alénu végre és birni az egl,"

— "Creménylöl minden seb hamur be heged..."

— "Hómeu, kamint látom, máis elkéve jövök."

— "Az elveszett fűt meglátáldát önöd."

— "Edes, jó barátom! én vagyok az, igen!"

— "Az örömtől magadnu meghasad a szívem."

— "Leg jótör jőz, hogy te is vetiint örülj."

— "Ime, e Kér egekt, vataláddá kómörkél!"

— "Pezrel Sándor, s savát egy máisodperce mulva"

— "Tólu folytatója edes anyjához fordulva:"

— "Az öröme anyóim! Nére Kérelt Kérelt,"

— "Téledet el egy praxre régi búskéséget"

— "S Aranyhárol fordult; — Péla szeret, tudom;"

— "Táldot él sógotomná Kérelt, edes hugom?"

Aranka elpirult, Péla megremegett,
 S moimorában anyóim anyját rebeghetett:

— "Aranka!"

— "Hiz' én máis régen szeretem őt..."

— "Tólu kitholom Pélet edes anyóim előtt."

— "Moi, ha edes anyóim, anyóim megengedi;"

— "Mindnyájuk Nére vata nyújtom neki!"

— "Péla mindakeltől megengedte hével,"

— "És elborította szőnye ökövel..."

— "Vilma csak nékelt, s av helyeket felfojoa,"

— "Sándor máis félbe ekkelt suttogta:"

— "Tólu, anyóim, anyóim, hugod... Oh! Istennem!"

— "Mindnyájuk Nére vata Arankát ismerem!"

— "Aranka mormaja mit lehetett máis máis,"

— "Mint hogy rajuk vatta az anyai áldást?"

— "Gyula meghallónu hogy Vilma mit suttogott"

— "Köintomlás, mosollyal hókai fordult legott,"

— "S anyóim Kérelt: Te nem ismered eugen?"

— "Sémordva boldogulom kóvat idegarben,"

— "De e meglét Kapcs össze vatal végre"

— "Kossari boldogulgra, földi ivóvégre!"

— "Sándor anyja vagy hál? Vagy vatal ide Kérelt,"

— "Mely szilárdóu értéu mindnyájukulot veket?"

— "Tólu Vilma Gyula Kérelt hogy csókolja,"

— "De az nem engedte. "Nó, kiron jó volua!"

— "S ez helyett mig anyóim magához Karolta,"

— "Tólu szeretettel homlokón csókolta."

— "És én anyja vagyok. Péla is egy sines Vilma!"

— "De edes leányom Kérelt Karjókuba!"

— "S megölette Vilmat Sándor anyja mostan,"

— "Vilma az a Kérelt csókolta meg gyorsan."

— "Csalóim Vilmahoz vettél Arankát."

— "Mint a fűlő nőra mosollyal az anyka,"

— "Átölette Vilmat s Karjókuba áarva,"

— "Szársóségos csókol megomott ajakára."

- Nekem, én csak nézem. Szólt Szobony este.
 Engem bírom minsen neki megöletve.
 "Nem én állott, amde enni öröm van itt,
 Belsőre rajával holonai Köfaloit,
 Mind itt reug szivemben, mind szememben reugog.
 Váratlan köztötkenen én is boldog vagyok,
 Flabár nem egészen. Oh! sojnalom nagyon
 Hozgy így melettedem. Vélkem tudata nyom.
 Önmim rézóján tövis van meg tehát.
 Hozgy keszabánsel róla, birkórtom - e reid?
 Töröllet levényéhez, szelid ábrókatál.
 Néi mosolygott ekkor a jószágos nyugodt.
 - " Oh! én meg bociatok. Hozgy e miatti nyugodt."
 - " Idek, jó leányom! hozgy szereltek, tudod.
 Távondol utkarvoni veltém oly magon.
 Mert, hozgy oly esedezésen omlott szél a ború;
 Szókolj meg engem is, hozgyha nem haragszol,
 Hűség példára képe: her szegi menyasszony!"
 s Vilmia megütközött, megöletve szépen.
 Néi Könyveseggy reugogott az atya szemében,
 s mitörök leigordult fehér szabdállára;
 Eltűnt homlekköröl a bű sötét árnya.
 Mord esepatott olyon hóron leködölom;
 Hozgy fényelöl rézidit hoztoltok a falon.
 Dea haskálom vartall ottan a harmatára,
 Harmat Könyvet rájult seuli sem rishátta.
 Pimbot maradtall szel, stórisetket szirva, --
 Mert én szedtem őket rézre keszöröböl.
 Flejh! oly ritka ma nap a leányok hűsége;
 Hozgy e fogalommal leu örökre:

vége!